

TÌM THẤY & LẠI MẤT LỖI

Lời Yêu

GIA: 50.000 ĐỒNG

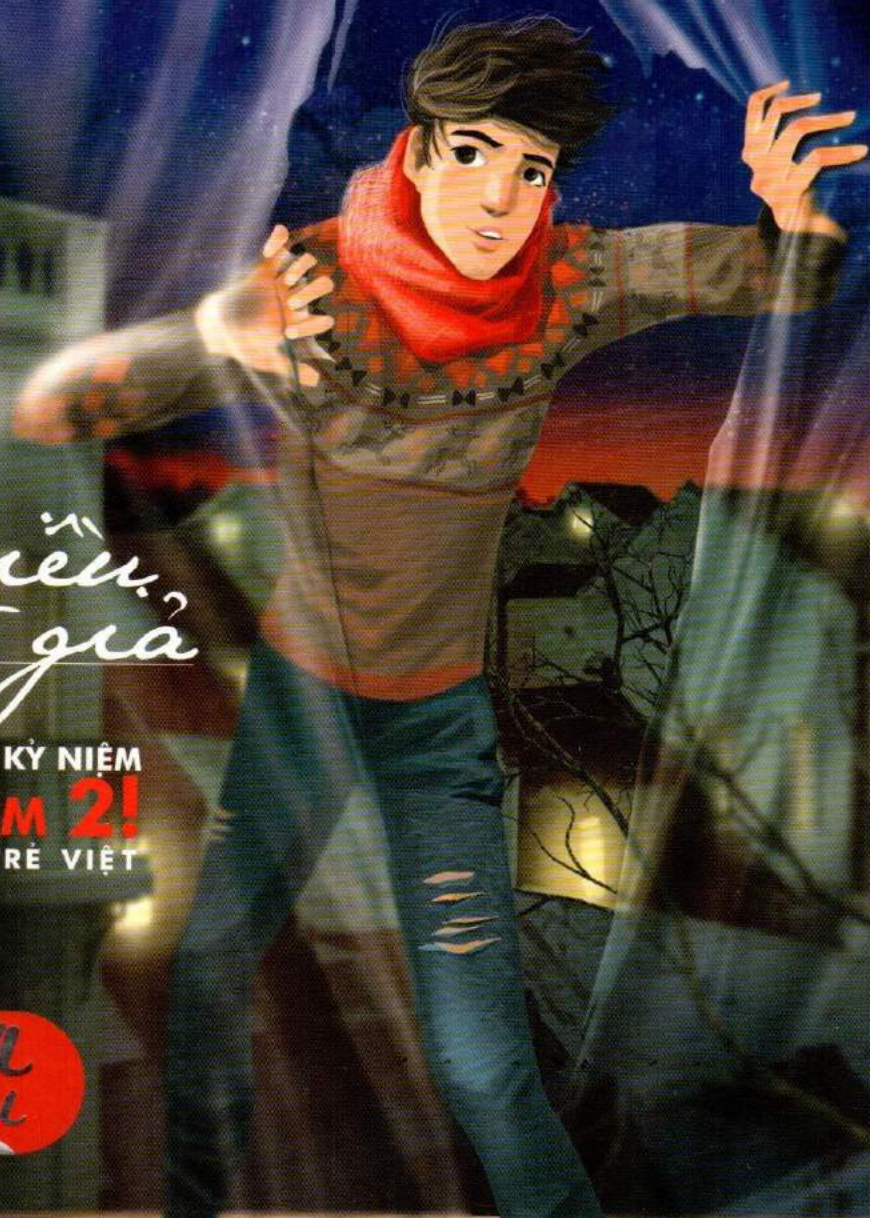

TÌM THẤY

CÙNG XE-RI
*hãy nói
gặp thôi,
đừng nói
gặp.
mãi mãi*

*những
tác giả*

ĐẶC SAN KỶ NIỆM
10 NĂM 2!
NGƯỜI TRẺ VIỆT

Được gửi đến: _____

Với tất cả sự yêu mến và

Từ _____

LÀ
MÁT

& tìm thấy

Lời
Yêu

lạc
mất
&
TÌM
THAY

CHỖ NẾU
HÀNG NÀY
YẾU LẠI
ĐƯỢC NẾU
ĐƯỢC NẾU

những
lạc
già

ĐẶC SAN KỶ NIỆM

NGƯỜI TRẺ VIỆT

Lời
Yêu

Wishing you
A MERRY, MERRY
CHRISTMAS

CẨM THÚC 4 MÙA

NHỮNG SÁNG MÔNG 1

(TR.7)

CHO TÌNH YÊU MỜI NHEN

(TR.12)

NGƯỜI ĐÃ TẶNG TÔI MỘT NHÁNH SỜI

(TR.14)

NHỮNG KÝ ỨC TÌNH BAN ĐẸP ĐỂ LUÔN LÀ MÃI MÃI

(TR.20)

VƯỢT QUA THỬ THÁCH LÀ CẢ MỘT NIỀM HẠNH PHÚC LỚN

(TR.23)

TRÁI TIM CHẶT CHẼI

(TR.27)

TÌM CHÀNG TRAI ĐÃ TẶNG TÔI CÔ BÚP BÈ GỖM

(TR.31)

YÊU THƯƠNG ĐƠN ĐIỆU

(TR.35)

Ở ĐẬU ĐÓ CHẮC CHẴN CÓ NGƯỜI ĐỢI EM

(TR.38)

KHOẢNG TRỐNG

(TR.42)

VIẾT CHO NHỮNG MẢNH KÝ ỨC CUỐI NĂM

(TR.45)

BỞI TÔI TIN THƯƠNG ĐỂ RẤT CÔNG BẰNG

(TR.49)

CÔ NÀNG MA KẾT
SIÊU NGHIỆM TRỌNG

(TR.54)

NHẬT KÝ CỦA
MỘT BẢO BÌNH

(TR.60)

YÊU MỘT
NGƯỜI SONG NGỮ

(TR.66)

NÀNG BẠCH DƯƠNG
KHI YÊU

(TR.72)

LỊCH HOÀNG ĐẠO & CÂU CHUYÊN 12 CUNG

KIM NGƯU VÀ GIÁ TRỊ
CỦA CHIẾC VƯƠNG MIỆN

(TR.80)

CÓ MỘT NÀNG SONG
TỬ VÀNG HOE

(TR.86)

JAMES BOND KHÔNG
THỂ LÀ CỰ GIẢI

(TR.96)

NHỮNG CÔ EM SƯ
TỬ THẬT NGẦU

(TR.102)

ĐỂ XỬ NỮ ĐƯỢC
YÊU

(TR.108)

NGƯỜI GIỮ KÝ ỨC
CỦA THIÊN BÌNH

(TR.116)

CÓ MỘT THẦN
NÔNG MANG
TÊN BAO
CHỨNG

(TR.124)

VÌ SAO HỒN
MA THÍCH
BẮM THEO
NHÂN MÃ?

(TR.132)

Cảm thức bốn mùa

CHO MỘT NĂM MỠI THỜI KHỐN KHÓ

Cho người hiều người.
Cho những tân toan nhiều tay góp gờ.
Cho nụ cười bớt guọng.
Cho nước mắt đừng chảy ngược vào trong.
Cho những ấm êm ủ ấp nhau về lại.
Cho có đừng bắt ngất xanh trong mắt.
Cho dịu dàng mỗi sớm mai thức giấc.
Cho những mất mát không đi cùng tiếc nuối.
Cho những kế hoạch ít nổi ngăn ngại.
Cho chúng mình như con trẻ giận hờn là mưa bóng mây trôi.

CHO MỘT NĂM MỠI THẤU HIỂU

Nếu ai cũng cố thủ những suy nghĩ của mình thì mọi cuộc tranh luận chỉ còn là độc thoại song song.
Nếu ai cũng đúng thì ai sẽ sai?
Nếu ai cũng giành giật không gian riêng của mình thì không gian chung sẽ chỉ còn toan toán.
Giống như những ngôi nhà trong một khu nhà. Ai cũng cố nhỏ ra một tí thì sân chung chỉ còn vên vên.
Giống như tôi thích đi chơi, anh thích đi cà phê thì lúc nào chúng ta ở bên nhau?
Giống như một ngôi nhà sẽ chẳng gọi là tổ ấm khi ai nấy đều lạnh.

CHO MỘT NĂM MỠI NGHÈO ĐI

Không có điện thoại, email, chat... mọi người hẳn sẽ cà phê với nhau nhiều hơn.
Không có nhiều tiền để mua cái này cái kia, hẳn mọi người sẽ dùng tình cảm để trả lời trái tim thay vì mua quà tặng.
Không có nhiều mối quan hệ bên ngoài chắc những người bên trong sẽ đối xử với nhau đầy đặn hơn.
Tất nhiên, ai cũng muốn được như thế song cũng chẳng ai muốn nghèo đi như thế.
Vì đánh đổi là cả một câu chuyện khó khăn.
Nhất là ở thời buổi khốn khó.
Nghỉ một buổi mất cả triệu bạc thì ở bên nhau liệu có vui đủ để đắp bù? Khi mà niềm vui không thể dùng để mua sắm.
Chẳng qua là thêm chút nguyên sơ.
Như thuở chưa có gì.

CHO MỘT NĂM MỠI HUNG PHẤN

Bởi năm cũ đã đi qua.
Bởi phía trước còn bao nhiêu ấp ủ cần thực hiện.
Bởi trái tim mình cần bùng phẩn để đập cùng tham vọng.
Ừ, năm mới đã bắt đầu!
Thì lại tiếp tục đi tới.
Đi tới và xuyên qua!

CHO MỘT NĂM MỚI...

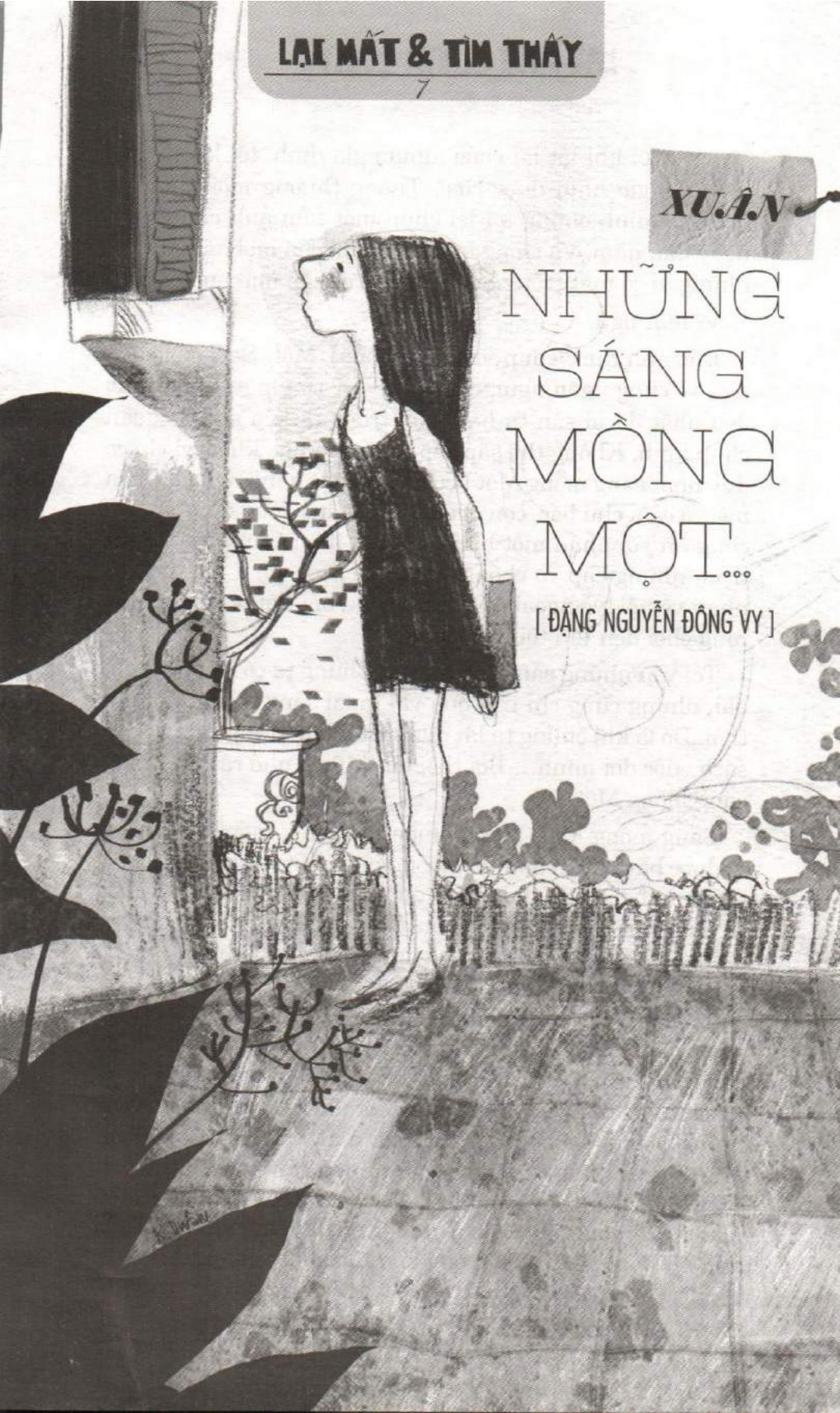
LẠI MẤT & TÌM THẤY

7

XUÂN

NHỮNG
SÁNG
MỜNG
MỘT...

[ĐẶNG NGUYỄN ĐÔNG VY]

Mỗi khi lật lại cuốn album gia đình, tôi không bao giờ nhìn được cười. Thông thường mỗi năm gia đình chúng tôi lại chụp một tấm ảnh chung vào ngày đầu năm. Và trong mọi tấm ảnh, của mọi năm, tất cả những ai có mặt trong bức ảnh đều có cặp mắt sưng húp.

Vì mất ngủ.

Bức ảnh được chụp vào sáng mồng Một. Sau một đêm ngủ vô cùng ngắn ngủi, chúng tôi dậy rửa mặt, thay bộ đồ đẹp nhất đã ủi sẵn từ hai ngày trước và kéo nhau ra sân chụp hình. Không thể sắp xếp thời gian nào khác, vì chỉ có duy nhất sáng mồng Một là chưa ai xuất hành. Ông bà, cha mẹ, cô cậu, chú bác, con cháu... Đó là lúc đông đủ nhất. Để cùng ăn với nhau một bữa cơm đầu năm thịnh soạn. Đến trưa, những cặp vợ chồng trong gia đình phải lục tục kéo nhau về nội, về ngoại... Và đám cháu bắt đầu mạnh ai nấy rong chơi đến tận tối mịt mới về.

Tôi yêu những sáng mồng Một. Chúng ta có một cuộc đời dài, nhưng cũng chỉ trải qua vài mươi sáng mồng Một mà thôi. Đó là khi chúng ta lật qua một trang trắng trong cuốn sách cuộc đời mình... Bởi thế, tôi thường nhớ rất rõ những sáng mồng Một.

Sáng mồng Một, bàn ăn luôn là những món ngon nhất vì được bày ra lần đầu tiên trong năm. Hoa mai nở rất đẹp. Tôi làm theo quán tính, thay quần áo xong là xách cây chổi đi quét nhà. Và tôi luôn luôn bị bà ngăn lại. "Bữa nay là mồng Một". Đó không chỉ là chuyện kiêng kỵ thường thấy, mà là chuyện những cánh mai rụng. Những cánh hoa mai rụng lổm đổm trải thành một đám vàng mơ nổi trên nền gạch men trắng, cạnh bộ salon trong phòng khách. Gọi cảm. Tươi tắn. Ở nhà tôi, chúng không được phép xuất hiện ngoài thêm nhà vào sáng mồng Một. Bà ngoại tôi có một cái nhìn lạ lùng về những cánh hoa mai rơi. Bà nói, khi bà nhìn thấy những cánh hoa mai rải rác trên mặt đất, trước thêm nhà, bà thấy rằng Tết đã qua rồi. Sáng mồng Một người ta không được nghĩ rằng Tết đã qua. Với bà, hình ảnh đó sẽ là một cảnh tượng bi quan chán chường, làm bà

mất hết sự hồ hởi. Trong khi sáng mồng Một là thời gian hoàn hảo nhất để tận hưởng một cái Tết.

Vì vậy, chúng tôi có ba việc quan trọng vào sáng mồng Một: Chụp ảnh gia đình, giữ cho đám mai rụng không bị một kẻ dăng trí và ưa gọn gàng cầm chổi lừa hết ra trước thêm, và... thấp thỏm chờ một người xông đất ngoài ý muốn.

Ông cu Khánh.

Đó là một ông lão nghèo, không con cái, thường có vẻ mặt ngơ ngác như một đứa trẻ. Ông ở trong một căn chòi giữa vườn xoài rộng, gần khu nghĩa trang và sống bằng những thức ăn gạo muối xin được. Ông cu Khánh là người phụ việc của ông cố tôi xưa kia, sau đó đã đi theo ông ngoại tôi di cư vào Nam. Ngoài liên hệ xa xôi đó, để lý giải về việc luôn đón tiếp ông một cách dịu dàng và niềm nở bất cứ lúc nào ông đến dù là xin ít tiền hay xin một bữa cơm, bà tôi nói gọn một từ: "Người làng". Với những kẻ xa xứ, hai chữ "người làng" có sức ràng buộc lạ lùng.

Trong năm, thỉnh thoảng ông cu Khánh vẫn đến nhà xin bà tôi ít tiền, thức ăn, quần áo, chén bát nồi niêu... Nói chung mọi thứ mà ông cần và bà tôi có thể cho được. Chúng tôi không ghét ông, thậm chí cảm thấy thương và khá quen thuộc với ông. Nhưng điều đáng nói là ông luôn xuất hiện rất sớm vào sáng mồng Một... để xông đất. Chúng tôi không giấu được sự chán ngán và thậm chí, bất bình khi sáng mồng Một lại có một ông lão chẳng có bà con ruột rà gì thì chớ, lại còn ăn mặc rách rưới, quần xắn ống cao ống thấp, đầu tóc bù xù... đến xông đất.

Những người trẻ tuổi trong gia đình cầu nhau mãi về điều đó. Rằng người xông đất là rất quan trọng. Có người còn đòi bà phải mắng ông một trận, dặn ông buổi chiều hãy đến. Hoặc đóng cổng lại để ông thấy mà bỏ đi.

Nhưng bà ngoại tôi lắc đầu. Bà không làm được. Dù bà cũng thờ dai khi mấy đứa cháu la lên ngoài sân: "Bà ơi, ông cu Khánh lại xông đất rồi kìa". Có lần, một đứa trong bọn tôi, lén bà đóng cổng lại vào sáng mồng Một. Khi ông cu

Khánh đến, ông đứng ngoài rào mà gọi rất to. Bà tất tả chạy ra mở cổng, và sau đó nạt chúng tôi một trận. Bà nói, một cánh cổng đóng, là một lời từ chối rõ rệt. Những người lịch thiệp sẽ hiểu, nhưng trẻ con không hiểu. Ông cu Khánh hồn nhiên không khác gì một đứa trẻ.

Ông không giận khi thấy cổng đóng. Ông hớn hở chúc mừng năm mới ngay từ ngoài cổng. Rồi, ông đi thẳng vào phòng khách, đến trước bàn thờ ông ngoại tôi và hỏi mượn bật quẹt để thắp nhang. Ông đứng cúi đầu, rì rầm cả chục phút. Thắp nhang xong, ông sẽ tự nhiên ngồi tót lên ghế, đong đưa chân, ăn bánh kẹo, đợi bà tôi lì xì phong bao đỏ và ngồi nghe mọi người trò chuyện với nhau bằng vẻ mặt ngơ ngác đầy hiếu kỳ. Nếu ông không vội đi đâu đó, ông sẽ tỉnh bơ ngồi lại ăn bữa cơm đầu năm với gia đình.

Năm tôi học lớp Bảy, bà tôi mất. Tết năm đó là một cái Tết buồn, nhưng vẫn là một cái Tết. Và bởi thế, chúng tôi vẫn gói bánh, nấu nướng, mua hoa mai và trang hoàng nhà cửa. Sáng mùng Một. Chúng tôi vẫn tổ chức chụp ảnh. Chỉ có điều, như mọi năm, tôi lại le te xách chổi quét đám hoa mai chưa chi đã rụng tơi tả khắp phòng khách. Khi tôi giật mình nhớ lại thì những cánh hoa mai đã tung tóe dưới nền đất trước những bậc thềm. Nhưng chẳng ai để ý, không ai ngăn cản. Tôi tự nhủ: "Hoa mai rụng trước thềm nhìn cũng gọi cảm vậy. Mà phòng khách thì nhìn sạch sẽ thơm mát hơn".

Quay vào bếp, tôi nghe mọi người nói với nhau năm nay bà mất rồi may ra ông cu Khánh không xông đất nữa. Nhưng ông vẫn đến, rất sớm, thậm chí khi mọi người còn chưa kịp chụp hình. Lắc đầu chán nản, nhưng tự thấy mình có nghĩa vụ thay thế bà, nên Dì tôi chạy ra tận cổng tươi cười đón ông vào. Như mọi năm, ông xin thắp nhang. Ông đứng rì rầm cả chục phút trước di ảnh của ông bà tôi. Tôi đã được lệnh bày thêm một cái chén và đôi đĩa trên bàn. Thật lạ lùng, đột nhiên, tôi có cảm giác như ông là một phần sống động của cuộc đời bà tôi vẫn còn hiện hữu. Một cái gì đó thuộc về bà mà chúng tôi vẫn có thể nhìn thấy, có thể chạm vào. Có lẽ mọi người khác trong gia đình tôi cũng

ít nhiều thấy như vậy. Nhưng ông thậm chí không ngồi xuống ghế mà xin phép về ngay, dù cả nhà đều lên tiếng mời.

Ra khỏi cửa, ông chợt đứng khựng lại, ngay giữa các bậc thềm, và nhìn sững những cánh hoa mai rụng trải trên mặt đất, cũng như lẫn vào trong đất. Bị quét ra, một phần trong chúng bị dập và làm thành những mớ rúm rỏ. Và hoàn toàn đột ngột, ông cu Khánh òa khóc. Ông khóc nức nở, nước mắt nước mũi giàn giụa khắp mặt. Ông vừa đưa cả hai cánh tay liên tục quét qua quét lại ngang mặt vừa nức nở không kìm được. Ngay sau lưng ông, Dì tôi ngơ ngác thốt lên:

"Ôi chao ông cu Khánh, sáng mồng Một rằng lại đứng trước cửa nhà người ta mà khóc như rứa hè?"

...

Tôi đang nhìn lại bức ảnh chụp gia đình tôi sáng mồng Một năm đó. Ai cũng cười ngượng nghịu và có cặp mắt đỏ kè và sưng húp. Nhưng duy lần đó, tôi biết rõ là không phải vì mất ngủ.

Đ.N.D.V

LẠI MẤT & TÌM THẤY

79

XUÂN

BƠI YÊU...

[HOÀNG ANH TÚ]

Buổi tôi đương say ngây ngất bởi Nàng
Tại mùa Thu trời xanh đầy quyến rũ
Tại Nàng hát Đức Huy như dỗ dụ
"Yêu anh cho đến khi con tim..."

Buổi tôi đương trong một trận say tình
Đêm dài rộng, nàng ngồi sau, tựa nhẹ
Đi hết đêm thì tới ban mai
Mất những muốn nói lời yêu thật khế

Buổi tôi đương chạm vào nàng se se
Môi như mây ngọt nụ hôn rất rằm
Nàng buông, thả nàng vào tôi như thể
Hiển nhiên xanh tựa đã mấy nghìn năm

Tôi nào biết trời Thu hay còn Hạ?
Nào biết mưa, biết nắng, biết chi là
Tôi chỉ biết môi thơm và ngọt quá

Mất rất tình và trái tim rất yêu
Tôi rất nàng và Hồ Tây rất chiều
Buông tay ra là cuống quít liêu xiêu

Buổi tôi biết tôi yêu nàng rồi đấy
Lộc vùng bay dệt mùa áo cô dâu
Hẹn hò cứ nồng nàn như hoa sữa
Buông tay ra đã thấy nhớ vầng đầu

Tôi bày một tiệc yêu bằng tôi vậy
Nàng nhâm nhi bằng đôi mắt rất tình
Tôi bày biện cả đời tôi ra vậy
Ngực chạm tay gieo những hạt bình minh

Trên cánh đồng tưởng tối đen gốc rạ
Của mùa yêu mục ruỗng hôm xưa
Nàng tới thả tim nàng như mạ

Nàng gieo hạt bằng những gì nàng có
Môi gieo hôn và tim gieo thương
Cánh đồng bỗng bừng lên sáng rỡ

Buổi tôi đã biết tôi yêu vậy
Tôi hân hoan như trẻ đón trăng rằm
Hạnh phúc đến mức đây nghi ngại

Nàng đến đây và nàng chớ bỏ đi
Tôi ở đây và tôi sẽ không về
Tôi muốn tạc cả hai thành tháp đá
Một nghìn năm được sống cung mê

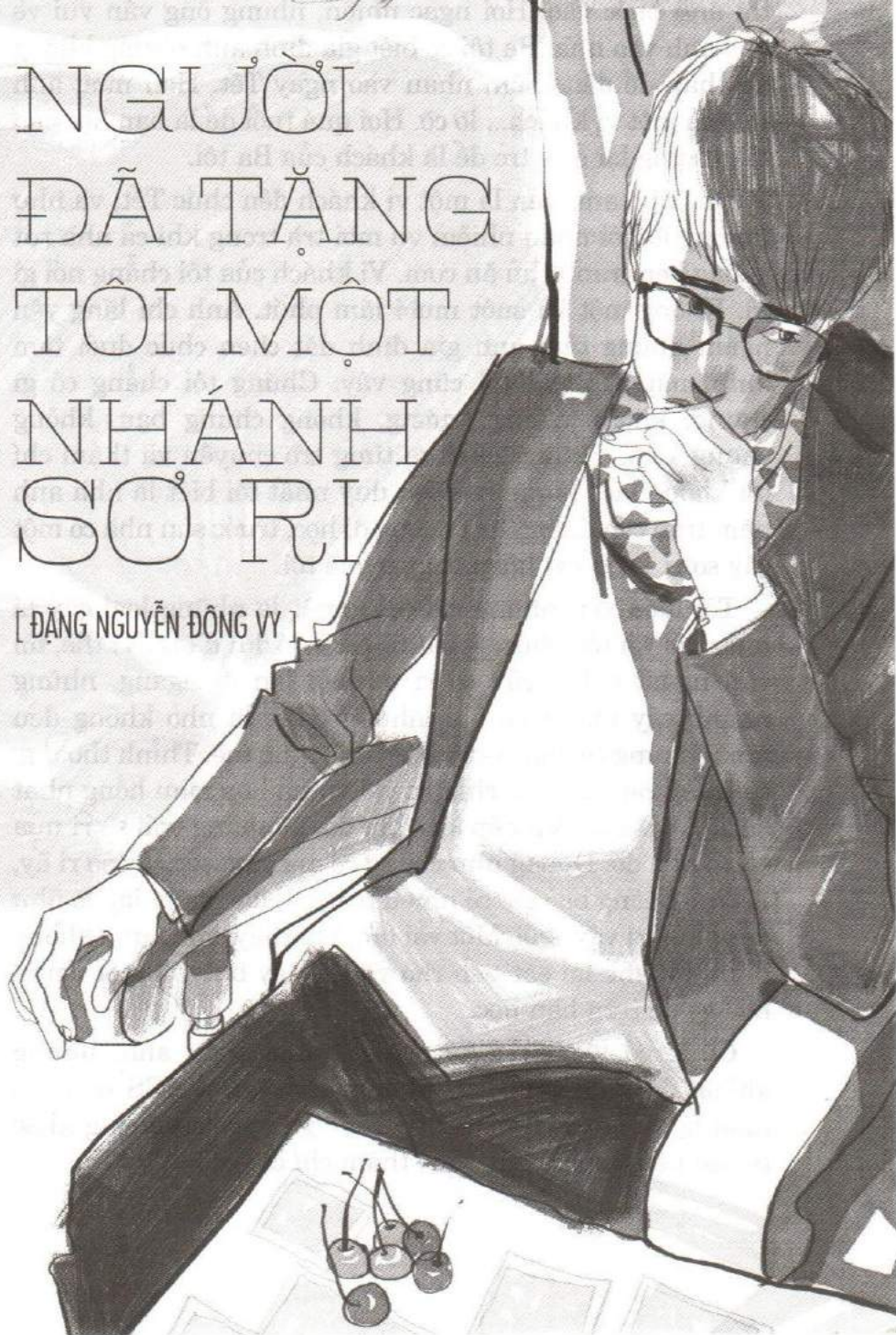
H.A.T

LẠI MẤT & TÌM THẤY

XUÂN

NGƯỜI
ĐÃ TẶNG
TÔI MỘT
NHÁNH
SỞ RI

[ĐẶNG NGUYỄN ĐÔNG VY]

Mãi rất lâu, rất lâu sau này, tôi mới hiểu vì sao tối mùng Ba năm đó, chàng trai ấy đến nhà tôi. Sau khi phải tiếp liên tục mấy lượt khách khứa đến chúc Tết suốt từ chiều, Ba tôi định ra khép cổng để ăn tối thì anh bước vào. Hơi ngạc nhiên, nhưng ông vẫn vui vẻ mời anh vào nhà. Ba tôi có biết gia đình anh nhưng không đủ thân để đến thăm nhau vào ngày Tết. Hơn nữa, anh thật là một vị khách... lờ mờ. Hơi quá tuổi để là bạn học của tôi, nhưng lại quá trẻ để là khách của Ba tôi.

Dù vậy, anh vẫn là một vị khách đến chúc Tết, và như thường lệ, tôi nhận nhiệm vụ mời trà trong khi cả nhà rút xuống bếp tranh thủ ăn cơm. Vị khách của tôi chẳng nói gì cả. Không một lời suốt mười lăm phút. Anh chỉ lặng yên ngắm những tấm ảnh gia đình đặt chen chúc dưới tấm kính mặt bàn. Và tôi cũng vậy. Chúng tôi chẳng có gì chung, không chung trường, không chung bạn, không chung xóm. Chúng tôi chưa từng trò chuyện và thậm chí tôi không biết tên anh. Điều duy nhất tôi biết là nhà anh nằm trên con đường tôi thường đi học, trước sân nhà có một cây sơ ri - vốn rất hiếm thấy ở quê tôi.

Tôi luôn yêu những cái cây, nhất là những loại cây lá nhỏ. Đối với tôi, chúng luôn có vẻ gì đó dịu dàng. Vì thế, tôi vẫn ngắm nghía cây sơ ri đó mỗi lần đi ngang, những nhánh cây mảnh và dài, những chiếc lá nhỏ không đều nhau nhưng có màu xanh đậm đà mạnh mẽ. Thỉnh thoảng, từ trong các nách lá, chĩa ra vài chùm hoa màu hồng nhạt bé xíu, e thẹn... Và nắp kín đầu đó, là những trái sơ ri nửa xanh nửa đỏ. Dường như chẳng có ai chăm sóc cây sơ ri ấy, nên nó không bao giờ có nhiều trái, chỉ đôi chùm lấp ló như để trang trí vậy thôi. Một vài lần, khi thấy trong nhà không có ai, tôi ghé lại sát bên rào và thò tay bứt vội một chùm hoa về để trên bàn học.

Cũng có lúc tôi thấp thoáng nhìn thấy anh, nhưng không để ý đến. Vả lại, những năm học THCS qua rất nhanh, tôi lên THPT và đến trường bằng con đường khác từ hai năm trước. Cây sơ ri thậm chí chỉ còn là ký ức.

Mồng Ba Tết năm tôi học lớp Mười Một, lần đầu tiên tôi thực sự đối mặt với một chàng trai lạ trong một tình cảnh thật ngỡ ngàng. Tôi là chủ nhà bất đắc dĩ, anh là khách không mời. Và dường như chẳng ai có ý định bắt chuyện. Tôi len lén quan sát vị khách của mình. Tóc anh cắt ngắn để lộ vầng trán phẳng và rộng, sống mũi cao nổi bật trên gương mặt gầy, làn da xanh, mắt sáng. Những ngón dài một cách lạ lùng cứ nắm chặt lấy nhau. Đẹp trai. Nhưng nhút nhát. Tôi kết luận.

Uống hết sạch ba tách trà nhỏ, anh mới bắt đầu cất tiếng:

- Em khỏe không?

- Dạ ...khỏe.

-

"Đầu tiên là sức khỏe" - Tôi nhủ thầm trong bụng. Tôi đã đọc ở đâu đó về cuộc trò chuyện điển hình của những con người nhàm chán. Đầu tiên họ sẽ hỏi thăm sức khỏe. Và sau đó, nói chuyện thời tiết.

- Uhm, Tết năm nay tự nhiên lạnh quá... - Anh ngẩng đầu lên - Lạnh hơn hẳn mọi năm.

Tôi không kèm được tiếng cười.

- Đầu tiên là sức khỏe, sau đó là thời tiết.

- Em nói sao?

- Dạ không có gì, em chỉ buồn cười thôi, trong sách viết rằng khi không biết nói chuyện gì, người ta sẽ hỏi thăm sức khỏe, sau đó nói chuyện thời tiết.

Tôi trả lời, và tiếp tục cười, thậm chí hơi đắc ý tự khen mình đã ứng đối thật thông minh, đầy châm biếm. Đã tỏ ra "cao tay" trước một anh chàng lớn hơn mình vài tuổi. Trong khi đó, anh nhìn thẳng vào tôi, ngỡ ngàng một lúc lâu, cho tới khi tôi bắt gặp ánh nhìn đó và im bật. Nhưng đã muộn. Anh đứng lên chúc gia đình năm mới an khang thịnh vượng và xin phép ra về. Tôi đứng trước hiên nhà ngơ ngác nhìn anh bước ra khỏi cổng, rồi rất nhanh, quay trở lại với nhánh sơ ri trên tay:

- Thật ra, anh định nói rằng năm nay trời quá lạnh, nên những chùm hoa sơ ri mà anh dự định hái tặng em đã rụng hết rồi. Dù sao... Mừng em năm mới!

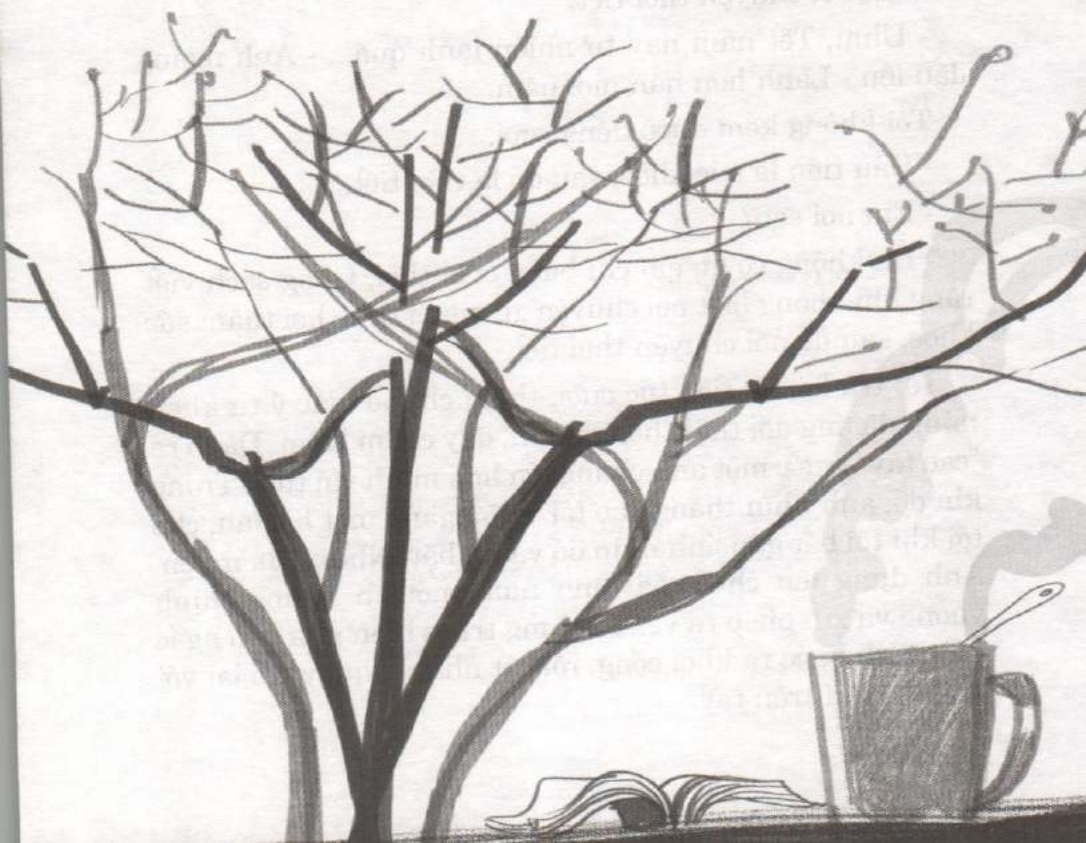
Trao cho tôi hai nhánh sơ ri xanh rì lá, anh quay lưng và bước thẳng vào bóng đêm. Còn tôi sững sờ đến nỗi không kịp thốt lên lời nào, chỉ đứng lặng trước hiên nhà một lúc lâu thật lâu... đến khi từng tế bào trong người tôi đều nhận ra rằng Tết năm ấy thực sự lạnh. Rất lạnh.

Khi tôi bước vào nhà, Ba tôi đã đứng đó, nét mặt nghiêm nghị. Từ dưới bếp, Ba đã nghe trọn câu chuyện.

- Kể cả khi con không có chút cảm tình nào với người ta, Ba cũng không chấp nhận được. Cách xử sự của con là quá sức khiếm nhã, nhất là trong ngày Tết.

"Còn hơn cả sự khiếm nhã" - Tôi nghĩ thầm trong bụng và bỗng dưng muốn khóc.

Mãi rất lâu, rất lâu sau này, tôi mới hiểu vì sao tối mồng Ba năm đó, chàng trai ấy đến nhà tôi. Sau Tết, cả gia đình

anh đã đi định cư ở nước ngoài. Ngôi nhà sau đó được bán cho một người ở nơi khác đến, và người ta xây lên một căn nhà mới, sau khi đập nhà cũ đi và chặt sạch những cây nhỏ quanh vườn, cả cây sơ ri "của tôi".

Ngày Tết, người ta thường đến thăm nhau. Ngày Tết, người ta có một cái cơ thật đẹp để đến thăm nhau. Ngày Tết, người ta thường hồ hởi chào đón cả những người lần đầu tiên gặp mặt. Và anh, anh tưởng đã có một cơ hội cuối cùng hoàn hảo để đến gặp cô gái mà anh vẫn thường bắt gặp hái trộm hoa sơ ri nhà mình. Và kể cho cô ấy nghe vài câu chuyện... Những câu chuyện có thể bắt đầu với lời nhận xét về thời tiết.

Nhưng cô ấy đã bật cười, và thậm chí, châm biếm.

....

Tôi vẫn thường bắt gặp những chiếc xe ba gác chở đầy ắp sơ ri chạy trên các đường phố Sài Gòn. Và khi ấy, tôi lại nhớ đến người con trai đã ghé lại nhà tôi vào một tối mỏng Ba Tết, để tặng tôi một nhánh sơ ri với những chùm hoa đã rụng.

Tôi cứ tự hỏi mình rất nhiều lần trong suốt những năm tháng sau này, hỏi mãi, nhưng không bao giờ tôi có thể biết được, rằng mình có để lỡ điều gì khác nữa hay không, ngoài những chùm hoa sơ ri lè ra vẫn còn ở trên cành. Một điều gì đó đã theo anh bước khỏi hiên nhà tôi vào một đêm đầu Xuân.

Tết năm ấy trời rất lạnh.

D.N.D.V

H.A

NHỮNG
KÝ ỨC
TÌNH BẠN
ĐẸP ĐẼ
LUÔN LÀ
MÃI MÃI

[CA SỸ THANH DUY IDOL]

Đăng nhập YM vào lúc 2 giờ sáng, cái giờ mà tôi đủ can đảm để *Available* một cách dang hoàng. Mừng hóm khi thấy *nick* của một người bạn thân từ THPT sáng đèn. Ngay lập tức, tôi *double-click*.

- A, chào ca sĩ, dạo này chắc bận lắm hả?

Như một phản xạ, ngay lập tức tôi khựng lại. "*Dạo này chắc bận lắm hả?*", "*Bọn tao định rủ mày nhập bọn nhưng nghĩ là mày bận nên thôi*"... từ lâu trở thành một câu chào của miệng của những người từng là bạn thân của tôi. Và nội dung tiếp theo của buổi nói chuyện chắc chắn sẽ là những thắc mắc vô tận của các bạn tôi về giới showbiz. Cái thế giới mà trong gần một năm vừa qua tôi đang sống và trải nghiệm. Rằng có phải tin đồn ca sĩ này cấp đại gia có thật hay không? Nghe đồn thằng diễn viên nọ là gay phải không? Đó là những gì mà những người bạn muốn nghe nhiều nhất từ tôi.

Tốt nghiệp Đại học Sư phạm tiếng Anh, dùng một cái, tôi thi Vietnam Idol rồi trở thành ca sĩ. Việc trở thành "người của công chúng" đến với tôi hoàn toàn bất ngờ, không hề biết trước. Vị trí mới này đã đem lại cho tôi rất nhiều thứ, và ngược lại, mất đi cũng rất nhiều thứ. Tình bạn đúng nghĩa là một trong những thứ bỏ tôi đi. Và đó cũng là điều làm tôi thấy tiếc nhất.

Một vài người bạn nói xa nói gần với tôi rằng tôi đã biến thành một con người khác từ khi tôi nổi tiếng. Thật ra, danh tiếng không quyết định sự thay đổi. Mà là môi trường sống. Khi con người có công việc mới, môi trường mới, chắc chắn người ta sẽ phải thay đổi, để thích nghi. Chỉ có điều, có vẻ như sự thay đổi vì làm việc trong môi trường showbiz khó được chấp nhận hơn. Vì đối với một số người, nổi tiếng đồng nghĩa với "chảnh", với làm cao, với không coi người khác ra gì...

Có một người nói với tôi rằng, chị không có thời gian để gặp mặt hay điện thoại hỏi thăm một lượt hết tất cả những người thân yêu của chị ấy. Nhưng chắc chắn, chị luôn dành một khoảng thời gian trong ngày để nhớ về họ.

Còn tôi thì đã từng vì bận lịch diễn mà không thể tham dự đám cưới của hai người bạn thân nhất của tôi. Họ giận tôi đến giờ này. Và tôi thì cũng áy náy day dứt cho đến giờ này.

Có những lúc tôi đâm ra cô đơn đến khủng hoảng. *Bill* điện thoại chất chồng vì đêm nào, tôi cũng phone hết đĩa bạn này đến đĩa bạn kia. Đến khi buông cái điện thoại đang nóng rực ra, tai mệt nhừ, xung quanh vẫn là bóng đêm và bốn bức tường vô cảm. *"Và tôi đã hát, hát say sưa với nụ cười. Nhưng trái tim tôi vẫn lẻ loi, vẫn cô đơn từng đêm xuống"*. Chị Phương Uyên ngẫu hứng hát bài đó sau một đêm chúng tôi đi diễn về. Không hẹn mà gặp, chúng tôi đều thấy xót xa cho cuộc đời của một nghệ sĩ. Khi đứng trên sân khấu, vây quanh là những người hâm mộ, đêm xuống lại lẻ loi. Chúng tôi thấy mình thật đáng thương.

Nhưng thực ra, cuộc sống vốn lại rất công bằng. Nếu suy nghĩ một cách lạc quan hơn, tôi lại có được một cái nhìn khác. Tôi bước vào một cuộc sống mới và những người bạn của tôi lại đang ở một cuộc sống khác. Hai cuộc sống khác nhau, gặp gỡ những người khác nhau và có công việc khác nhau ắt hẳn sẽ dẫn đến hai luồng suy nghĩ khác nhau. Cuộc sống luôn chuyển động và mọi việc sẽ thay đổi liên tục. Tôi biết rằng, sẽ rất khó để những người bạn xưa cũ hiểu được cuộc sống của tôi. Tôi cũng không đủ thời gian, tinh tế và nhạy cảm để theo dõi được hết những việc mà bạn mình đang làm. Kết quả của điều này là những người bạn của tôi, hoặc tôi, hoặc là cả hai sẽ tự động rút lui ra khỏi thế giới của người kia. Vẫn xem nhau là bạn, vẫn nhớ về nhau, nhưng sự hiểu nhau chắc chắn sẽ giảm dần, giảm dần. Và tôi phải học cách chấp nhận. Bạn cũng vậy, phải không?

Vì thế, không thể nào có câu trả lời chính xác cho câu hỏi tình bạn liệu có là mãi mãi? Nhưng điều chắc chắn sẽ còn lại mãi mãi trong trái tim mọi người chính là những kí ức tình bạn đẹp đẽ mà chúng ta đã từng có được.

H.A

VƯỢT QUA THỬ THÁCH
LÀ CẢ MỘT
NIỀM HẠNH
PHÚC LỚN!

[M.S7]

"**T**hế giới là một sân chơi. Hồi nhỏ chúng ta biết rất rõ. Nhưng ở đâu đó trên đường đời, mọi người đều dần quên mất" - *Yes Man*.

Một trong những lý do khiến ta thích một bộ phim, một câu chuyện nào đó là vì thấy mình giống, hoặc đồng cảm với nhân vật. Có lẽ vì vậy mà **Yes Man**, **Julie & Julia** và **Eat, Pray, Love** không làm tôi phải cảm động rơi nước mắt, cũng không khiến tôi cười vì quá hài hước, nhưng mỗi khi xem lại thấy thích vô cùng. Vì cái cách mà nhân vật trong phim tự đặt ra thử thách cụ thể cho mình và theo đuổi, "chiến đấu" với nó đến cùng, cũng là điều tôi đang đặt ra cho mình và cố gắng thực hiện mỗi ngày.

Julie Powell thách thức cuốn sách nấu ăn kinh điển *Master the Art of French Cooking*. Cô phải tự học nấu toàn bộ 524 món được hướng dẫn trong đó trong vòng 365 ngày, và viết blog để cập nhật diễn biến của thử thách.

Carl Allen quyết định ngừng nói Không với cuộc sống, cố gắng sống trọn vẹn bằng cách mở chiến dịch nói Có, quyết định nói Có với mọi đề nghị, cơ hội, mong muốn của bản thân, dù đó là học lái máy bay, học tiếng Hàn, chơi guitar hay là đăng ký hẹn hò qua mạng.

Elizabeth Gilbert lên đường đi du lịch để vượt qua nỗi buồn sau cuộc ly dị. Bốn tháng ở Italy để toàn tâm toàn ý... ăn, bốn tháng ở Ấn Độ để chuyên tâm cầu nguyện, bốn tháng ở Bali để tìm khả năng và dũng khí để yêu trở lại.

Gọi là thử thách, nhưng thực ra những việc mà nhân vật tự đặt ra cho mình không phải quá to tát hay vĩ đại như giết quái vật để cứu thế giới. Chính vì vậy mà nó trở nên gần gũi và dễ cảm thông. Có thể ai cũng áp ủ, hoặc từng có ước mơ thay đổi thế giới, làm những chuyện đời non lấp bể. Nhưng rất nhiều trong số đó mãi mãi viễn vông, mãi vẫn ở trong tưởng tượng. Còn những "thử thách" đời thường kia là thứ mà nhân vật thực sự xắn tay áo vào thực hiện. Nó cũng không quá tầm cỡ nên khiến khán giả tin rằng nếu muốn, mình cũng có thể làm được. Nhất là khi những câu chuyện đó đều xuất phát từ đời thực, Elizabeth, Julie là

những người có thật ngoài đời, Carl Allen lấy nguyên mẫu từ Danny Wallace, người đã thực sự ép mình Nói Có trong vòng sáu tháng.

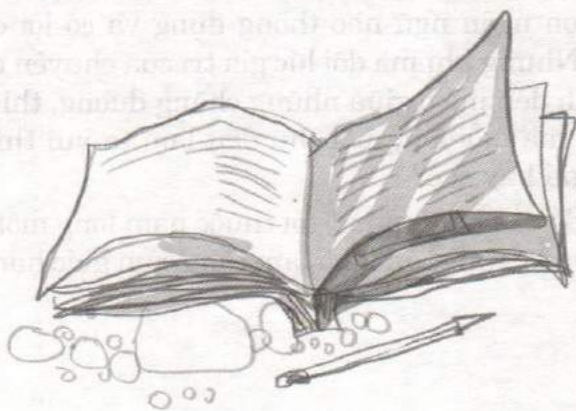
Điểm chung của các nhân vật ép mình làm một điều thú vị và khác lạ thường là vì đang suy sụp và cần xốc lại mình, cần thêm trải nghiệm tươi mới hoặc đơn giản là tìm lại chính mình, những điều giản đơn, chân thật nhất đã bị đánh mất từng chút một. Allison trong phim **Yes Man** đã nói: *"Thế giới là một sân chơi. Hồi nhỏ chúng ta biết rất rõ như thế, nhưng ở đâu đó trên đường lớn lên ai cũng dần quên mất đi điều đó"*. Trẻ nhỏ ít khi chần chừ như người lớn, lúc nhỏ khi thích điều gì đó ta sẽ cố gắng làm cho được. Rồi ta lớn lên, những lo lắng, e ngại cũng lớn theo, rất nhiều khi biết rõ mình thực sự muốn làm một chuyện, thì cùng lúc đó là hàng loạt nghi ngờ, lo sợ ào đến. Không có thời gian, sợ ảnh hưởng đến công việc, chuyện này chẳng đem lại lợi ích thiết thực nào đâu... Khi Elizabeth quyết định học tiếng Ý cũng bị ngăn cản, được khuyên nhủ sao không chọn ngôn ngữ nào thông dụng và có lợi cho công việc hơn. Nhưng khi mà đôi lúc giá trị của chuyến đi không nằm ở đích đến mà ở giữa những chặng đường, thì học một ngôn ngữ mà mỗi âm, mỗi chữ đều làm ta vui thích chưa đủ đáng giá hay sao?

Là tín đồ của hạnh phúc, tôi thuộc nằm lòng một câu đọc được ở đâu đó, rằng "ăn kem làm tăng cảm giác hạnh phúc"

và thường dùng nó làm cái cố đầy tính khoa học mỗi khi thêm kem. Nhưng còn một cách khác tôi đã tự rút ra cho mình: Đi thi cũng làm tăng cảm giác hạnh phúc. Mà cảm giác này thật và "chất" hơn do kem tạo ra nhiều, vì nó là hạnh phúc tự thân đến từ bên trong, không phải nhờ vào những "thế lực bên ngoài" hỗ trợ. Thật vậy, thức khuya dậy sớm, vừa ôn thi vừa lo lắng hồi hộp khi sắp đến ngày "ra trận", là ta đang căng sức trong một khoảng thời gian có hạn để hoàn thành việc trang bị đầy đủ cho kỳ thi. Khi chuông reo hết giờ, cũng là lần đầu tiên những lo lắng về điểm số trở nên xa vời, cảm giác thật nhất lúc đó là phấn chấn, tự hào vì đã cố gắng, đã làm hết những gì mình có thể. Tự ép mình làm một chuyện thú vị cũng như tự căng sức cho một kỳ thi, hay nói rộng hơn, cũng như ta tự hứa với mình một chuyện. Một khi đủ kiên nhẫn để giữ lời hứa với chính mình, kết quả đạt được ngoài những gì mà kế hoạch hứa hẹn từ đầu, còn là sự tự hào và cảm giác hài lòng về bản thân. Bởi vì người ta thường hối tiếc vì không làm một điều gì đó, hơn là hối tiếc vì đã làm mà thất bại. Nên hơn cả chuyện nghĩ ra những kế hoạch thú vị, tôi ngưỡng mộ những Elizabeth, Julie và Carl ở chỗ, một khi đã quyết định ép mình, họ đều bắt tay vào làm, không trì hoãn, không đổi ý.

Tin tôi đi, bạn hãy chọn ra một việc thú vị mà mình thật sự muốn làm, cho nó một khoảng thời gian cụ thể (thường không quá một năm, đủ dài cho một việc thú vị, nhưng không quá lâu đến mức dễ nản), đánh dấu ưu tiên và tự ép mình theo đuổi đến đích cuối cùng. Chỉ một chuyện thôi, để có thể dồn đủ lực "chiến đấu" với nó một cách đáng tự hào nhất!

M.S7

H.A

TRÁI
TIM
CHẬT
CHỘI
LẮM
SAO?

[HOÀNG ANH TÚ]

... mà không chấp chứa một chút nhau lại...

... mà không bớt chút để cảm giác thay người...

... mà vô cảm thế...

Tôi cũng đã từng là một người trẻ như thế!

Với cái đầu dễ nóng, rạch ròi và thẳng thắn.

Trước cái xấu, cái sai, cái tiêu cực chỉ có một lòng giận dữ.

Sự giận dữ dễ bùng lên như ngọn lửa.

Nhưng trái tim khi ấy vô can.

Trái tim khi ấy chỉ dành cho người thân yêu của mình

Một trái tim chật chội.

Tôi căm ghét những kẻ chạy xe ẩu gây ra tai nạn cho những người vô tội. Tôi từng mơ ước sẽ có phép thuật để niệm chú cho những kẻ đua xe đâm vào gốc cây, cột điện mà chết đi cho sạch phố. Tôi từng hân hoan trước mỗi tin tức về cái chết của những kẻ đua xe trái phép. Vì tôi không muốn bất cứ một người thân nào của tôi bị lũ đua xe khốn nạn ấy va vào. Vì tôi thấy đau với những người vô tội lỡ bị xe quệt mà thành ngớ ngẩn hoặc chết.

Tôi không bao giờ tha thứ cho những cái sai, cái xấu. Khi bắt đầu cầm bút viết phóng sự, trong tôi chỉ có hai màu: Trắng và Đen. Trắng là ĐÚNG, Đen là SAI. Ngòi bút của tôi chỉ lên án cái SAI và bảo vệ cái ĐÚNG. Ngòi bút của tôi viết bằng sự rành mạch, rạch ròi của ĐÚNG & SAI. Trái tim không có nhiệm vụ nào ở đó. Trái tim chật chội chỉ dành cho những câu thơ mượt mà.

Là SAI thì phải lên tiếng.

Tôi yêu SỰ THẬT.

Thấy SAI mà không nói thì là HÈN!

Trái tim của tôi cũng nói vậy.

Trái tim của tôi cũng yêu SỰ THẬT và chỉ có chỗ cho SỰ THẬT.

Nhưng SỰ THẬT là gì?

Nhưng cuộc sống có phải chỉ có hai màu TRẮNG & ĐEN?

Khi bạn làm cha của một cậu con trai, bạn sẽ đối diện với cái SAI của cậu con trai ấy. Bạn sẽ làm gì?

Những kẻ đua xe chết đi. Gốc cây mà chiếc xe đâm vào nghi ngút khói hương. Sau cái chết đó là gì? Là cha mẹ của kẻ đua xe tử nạn. Là nước mắt. Là mất mát. Là đau đớn. Cha mẹ của một kẻ tử tù hay cha mẹ của một thủ khoa có khác nhau không? Bà mẹ nào chẳng mang thai chín tháng mười ngày. Đứa trẻ nào lớn lên không mang nhiều kỳ vọng của cha mẹ mình? Nước mắt nào cũng mặn như nhau. Mất mát nào cũng xót xa như nhau. Đau đớn nào cũng thất tim hết. Có khác gì đâu? Sau cái chết của một kẻ đua xe là cái sống đau đớn của người ở lại. Sao tôi hoan hỉ với cái chết đấy mà vô cảm với người thân của kẻ đã chết?

Một cô gái bị tung ảnh sex lên mạng. Gần 400 comment cười cợt, chửi bới, hả hê vì "cái con ngu lêu, tinh vi và đáng đời". Cô gái đó sai rồi. Sao khi không lại tự chụp ảnh nude rồi đưa cho người yêu để rồi bị đưa lên mạng? Yến Vi làm suy đồi đạo đức bằng phim sex của mình. Những cái sai (hay sự đại dột?) đã phải trả một cái giá quá đắt.

Kẻ đua xe chết vì đua xe tức là đã trả giá cho hành vi của mình.

Kẻ tự chụp nude không cẩn thận để lọt ảnh ra ngoài cũng đã phải trả một cái giá quá đắt cho sự sai lầm ấy (liệu có phải sai lầm vì đã chụp ảnh nude?).

Cái SAI nào cũng bị trả giá.

Nhưng cái ĐÚNG lại chẳng khi nào MẶC CẢ một chút tim.

Một chút tim cho sự bao dung và tha thứ sau khi thấy giá phải trả đã trả đủ.

Trái tim liệu có phải quá chật chội chẳng?

Chúng ta chỉ quen cảm xúc với những điều thương tâm hiển hiện như trước những người dân bị bão lũ, như trước cái chết của em bé 4 tuổi rơi từ tầng 9 xuống, như trước những người nghèo nhọc nhằn sống...

Còn những thương tâm ản? Những giọt nước mắt của đứa con một tử tù, cái đau đớn của một bà mẹ không quản được con mình để con mình đi đua xe và chết, cái đau đớn của một ông bố, bà mẹ lên cơ quan bị mọi người xì xầm bàn tán về ảnh nude con gái mình trên mạng...

Cái SAI chịu trả giá.

Nhưng sao cái ĐÚNG khó MẶC CẢ với trái tim đến vậy?

Cái đầu nóng sao trái tim lại nguội lạnh?

Cái đầu với những rạch ròi và một trái tim vô cảm?

Người với người sao hà tiện thương yêu đến thế?

Người với người sao sòng phẳng đến thế?

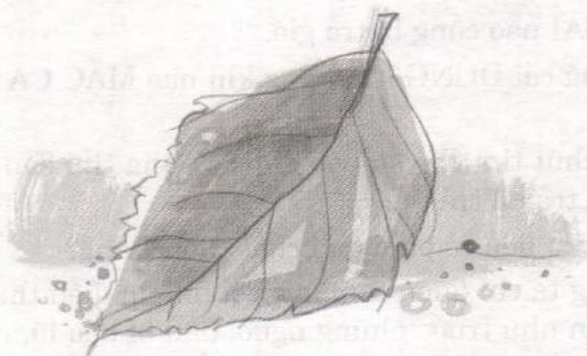
Trái tim sao chật chội?

Con trai của bố!

Rồi sau này con lớn lên, cuộc sống sẽ dạy con cái ĐÚNG cái SAI. Phân biệt chúng là công việc của ĐẦU. Nhưng quyết định xử trí thế nào thì lại là công việc của TRÁI TIM con ạ! Vì chỉ có TRÁI TIM mới biết cái SAI phải trả giá nhưng giá phải trả đừng phải là giá tất, sạch cuộc đời người khác. Giá phải trả không bao gồm nước mắt của người khác.

Vì cuộc đời đó, có bao lâu, đừng hững hờ...

H.A.T

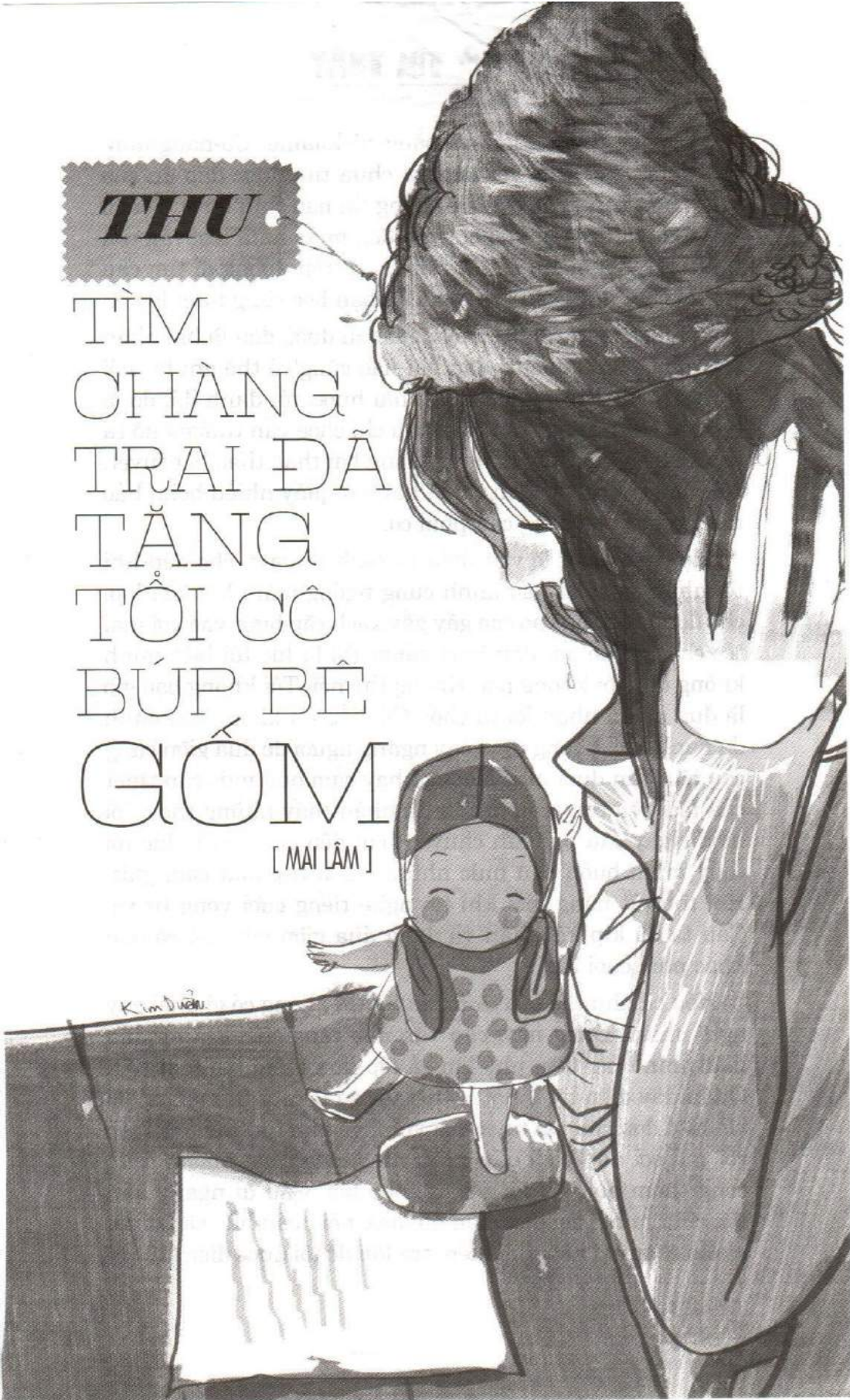

THU

TÌM
CHÀNG
TRAI ĐÃ
TẶNG
TÔI CÔ
BÚP BÊ
GỐM

[MAI LÂM]

Kim Duyệt

Bạn bè thường gọi tôi bằng nickname: Cô-nàng-làm-cho-ra-lẽ. Đối với tôi, khi chưa tìm được đáp án của một vấn đề nào đó là không tài nào chịu được. Tôi cứ suy nghĩ mãi, có những chuyện đến mười năm trời vẫn còn thắc mắc. Và hiện giờ, tôi vẫn đang trên đường đi tìm câu trả lời cho "nghĩ vấn" về một cậu bạn học cùng năm lớp 9.

Tôi ngồi bàn trên, cậu ấy ngồi bàn dưới, đều là hai nhân vật mà bất cứ cuốn sổ đầu bài nào cũng có thể ghi là "nói chuyện nhiều trong lớp". Cậu hài hước, tôi đánh đá, đó là lý do vì sao những trận cãi nhau chí chóe vẫn thường nổ ra bất kể trên kia thầy cô đang giảng bài thao thao bất tuyệt. Hai đứa chúng tôi đích thị là hai tên quấy nhiễu hoàn hảo mà lớp học nào cũng cần phải có.

Mọi việc đáng lẽ vẫn diễn ra bình thường, cho đến khi tôi nhận ra sáng nào mình cũng ngóng mãi phía cửa lớp, chờ đợi một dáng cao cao gầy gầy xách cặp bước vào với mái tóc còn ướt do gội đầu buổi sáng. Đó là lúc tôi biết mình không ổn. Tôi không nói. Không thể nói. Tôi không bao giờ là đứa muốn nhận lời từ chối. Có điều tôi không còn đánh đá nanh nọc, không còn xoay ngang người để đùa giỡn cùng cậu bạn bàn dưới nữa. Với sự nhạy cảm quá mức cần thiết của một tên con trai, cậu ta đã nhận thấy những thay đổi này. Ngày cậu bạn xin chuyển bàn đến cuối lớp là lúc tôi thấy mình buồn đến mức những ngón tay mất cảm giác. Hơi thở rất nặng mỗi khi tôi nghe tiếng cười vọng từ xa. Cậu ta đã kịp kết thân và đang đùa giỡn với một cô bạn khác phía cuối lớp.

Nếu cứ như thế cậu ta rời xa tôi thì không có gì phải suy nghĩ nhiều. Đáng này, cậu vẫn nhe răng cười khi tôi đưa mắt nhìn qua. Còn nhớ lần cả lớp làm kiểm tra một tiết: Quấn dây điện kỹ thuật. Đây thật sự là một thảm họa đối với một đứa con gái tay chân vụng về như tôi. Đến cuối giờ rồi mà sợi dây tôi quấn nhìn như cọng mực nướng cong cong thảm hại. Chuông reng, nộp bài. Cậu đi ngang bàn tôi, chìa ra hai sợi dây điện đã được nối hoàn hảo và hỏi tôi muốn chọn cái nào. Bài kiểm tra lần đó tôi được điểm 10 với

tác phẩm của cậu ta, còn cậu bạn điểm 8, do tôi đã chọn cái đẹp hơn.

Từ ngày hôm đó tôi càng cứng đờ người mỗi khi cậu bạn ấy đi ngang. Tôi hoang mang không biết cậu ấy nghĩ gì về mình. Sự kiện tiết kỹ thuật tuy có hơi đặc biệt nhưng cậu ấy vốn tốt bụng và niềm nở với mọi người nên cũng không thể kết luận điều gì cả.

Cuối năm, lớp có một buổi liên hoan chia tay nho nhỏ. Cuối buổi, các thành viên của lớp trao quà cho nhau, tôi rất hy vọng cậu ấy sẽ mang cho tôi một điều bất ngờ nào đấy, nhưng không, người tôi mong đợi vẫn đang tiếp tục nói cười với cô bạn cuối lớp. Hôm ấy, tôi buồn bã về nhà. Nửa tiếng sau ngoài cửa sổ đã thấy cậu ta nhe răng cười cùng với một gói quà nhỏ. Sau câu "Tặng nè!", cậu ta nhe răng cười một lần nữa rồi đạp xe đi mất. Tôi nhanh chóng mở giấy gói, đó là một cô búp bê gốm có tóc tết làm hai bên. Một mảnh giấy rơi ra: "Cô búp bê này nhìn giống trò quá nên tôi mua tặng". Chỉ ngắn gọn thế thôi. Tôi đọc đi đọc lại vài chục lần, lật mặt trước mặt sau, thậm chí đem hơi lửa xem có mặt mã nào hiện lên không. Nhưng tuyệt nhiên không có gì khác biệt.

Đầu năm lớp 10, như đã dự định, cả cậu ta và tôi đổ vào cùng một trường chuyên. Tuy học khác lớp nhau nhưng chúng tôi được học môn thể thao tự chọn. Nếu cả tôi và cậu cùng vào lớp cầu lông thì sẽ được học cùng nhau mỗi chiều thứ Năm. Và đây có thể là một trong những cơ hội hiếm hoi giúp cho tôi có thể thổ lộ cho cậu ấy biết những suy nghĩ của mình. Thế là:

- "Ông định chọn môn nào?"
- "Bóng bàn"
- "Học cầu lông đi!"
- "Vì sao?"
- "Vì tôi học cầu lông mà!" - chỉ nói vậy thôi tôi cúp máy.

Thứ Năm tuần sau, vác vợt vào sân, tôi đảo mắt nhìn. Lơ lơi giữa khoảng gần 100 cái đầu, tôi lại nhìn thấy

hàm răng nhe ra cười quen thuộc. Túm túm, nhưng tôi giả lơ, đứng tập những bài khởi động của mình.

Chuyện thổ lộ của tôi đã không bao giờ diễn ra. Vào lớp mới, trường mới đồng nghĩa với việc tôi quen thêm rất nhiều bạn. Khi tôi bắt đầu cảm nắng Hải, anh chàng chơi cầu lông giỏi nhất lớp cũng là lúc tôi quên mất có một người đã đăng ký học môn này vì lời đề nghị của tôi. Chỉ hai tháng sau đó, tôi mất luôn khái niệm có cậu ấy tồn tại trong lớp học cầu lông.

Mãi đến hết học kỳ I tôi mới giật mình sức nhớ. Thứ Năm, tôi lại vào lớp dáo dác tìm kiếm nhưng không thấy bóng dáng quen thuộc nữa. Cậu ta đã chuyển sang lớp bóng bàn được hai tuần.

Lần gần nhất tôi gặp lại cậu bạn này cách đây bốn năm, khi tôi đang ngồi ở ghế nghỉ tại một khu mua sắm. Cậu ta đi một mình, tình cờ ngang qua tôi. Nhìn thấy tôi, cậu niềm nở:

"Đi mua sắm hả, đi với ai thế?".

Không hiểu sao tim tôi một lần nữa thất lại và nó điều khiển tôi thốt ra câu: "Đi một mình".

Vừa dứt lời thì anh bạn trai bước đến nắm lấy tay tôi. Thật ra tôi đang ngồi đợi bạn trai chạy vào nhà vệ sinh vài phút. Cậu bạn ngày xưa nheo mắt cười:

"Vây mà nói đi một mình nha!". Cậu ta chào tôi rồi đi lẫn vào đám đông.

Đến bây giờ, tôi vẫn thường thắc mắc không biết nếu ngày đó tôi thổ lộ, câu trả lời của cậu ấy sẽ như thế nào? Cậu ta có thích tôi không? Nếu có, vì sao cậu ta không nói? Nếu không, vì sao cậu ta lại dành những điều đặc biệt như vậy cho tôi? Sau này tôi vẫn hay kể chuyện này với cô bạn thân của mình. Nó bảo đừng suy nghĩ làm gì vì "Hạt chưa nảy mầm xanh thì có chết bao giờ". Nhưng tôi vẫn mong ở đâu đó, chàng trai đã tặng tôi cô búp bê gốm mà tôi vẫn đang giữ cho tôi câu trả lời: Ngày ấy, cậu có thích tôi không?

THU

YÊU THƯƠNG ĐƠN ĐIỀU

[HOÀNG ANH TÚ]

Sẽ buồn vô cùng nếu như một ngày kia, bạn nhận ra, bạn đã không còn hiểu nữa, người mà bạn yêu thương. Vì bạn còn đứng đó trong khi họ đã đi rất xa trên con đường của họ...

Chuyện của chị bán báo gần nhà:

Hôm nay chị đi họp lớp. Cô giáo cũ của chị đang sinh sống ở TP. HCM. Năm nào ngày họp lớp, cô cũng bay ra. Lần nào cũng vậy, cô lại tặng cho lớp cứ nam một khăn tay, nữ một khăn quàng. Năm nào cũng thế! Đến nỗi có đứa bạn chị bảo: Cô ơi, chúng em không biết quàng khăn vào đâu nữa rồi!

Câu chuyện của chị khiến tôi suy nghĩ. Định đùa chị là nếu khi nào đọc báo tôi thấy chi tiết này thì đừng đòi bản quyền nhé! Tôi bỗng muốn viết một điều gì đó về cô giáo của chị, về những yêu thương ngưng đọng, lặp lại. Nó giống hệt như cái cách mà các ông bố bà mẹ vẫn đang yêu thương con mình. Bất kể đứa bé 5 tuổi hay 30 tuổi. Đều giống nhau.

Tôi thích cách định nghĩa: Yêu thương như một cái áo. Một ngày, người mặc lớn phồng lên thì yêu thương phải theo cách khác. Chứ nếu vẫn là những yêu thương, quan tâm, săn sóc cũ, có thể, nó sẽ khiến người mặc phải nổi tung vì chật chội.

Yêu thương chật chội sẽ khiến người được nhận có cảm giác rất khó chịu. Thậm chí còn thành tù túng. Nếu không hiểu hết nghĩa yêu thương, có khi, người được nhận yêu thương sẽ cảm thấy khó chịu vô cùng.

Nó giống như một anh chàng rất tốt, rất biết chiều chuộng bạn gái nhưng muôn đời lặp đi lặp lại những săn sóc, quan tâm và cả những lời yêu thương.

Nó giống như một bữa ăn có trứng rất ngon nhưng nếu bắt người ta ăn món đó ngày lại ngày thì ngon mấy cũng thành chán.

Nó giống như cách các ông bố bà mẹ thương con, quan tâm đến con bất kể tuổi tác của đứa con đã bao nhiêu vậy.

Đó là lý do tôi sợ tôi không lớn theo cùng với những người thân yêu của mình.

Không phải sợ nhầm chán giết chết tình yêu. Mà là những yêu thương không lớn kịp đã giết chết tình yêu.

Chúng ta có thể bao biện rằng yêu thương muôn đời vẫn thế! Chỉ cần từ trái tim nó sẽ chạm đến trái tim. Chỉ cần yêu thương là đủ.

Nhưng không! Yêu thương không lớn theo cùng mối quan hệ đó thì sẽ là một tội lớn.

Nó chính là yêu thương vô điều kiện nhưng không miễn phí.

Nó thu phí bằng sự quan tâm, lớn theo cùng và không lặp lại.

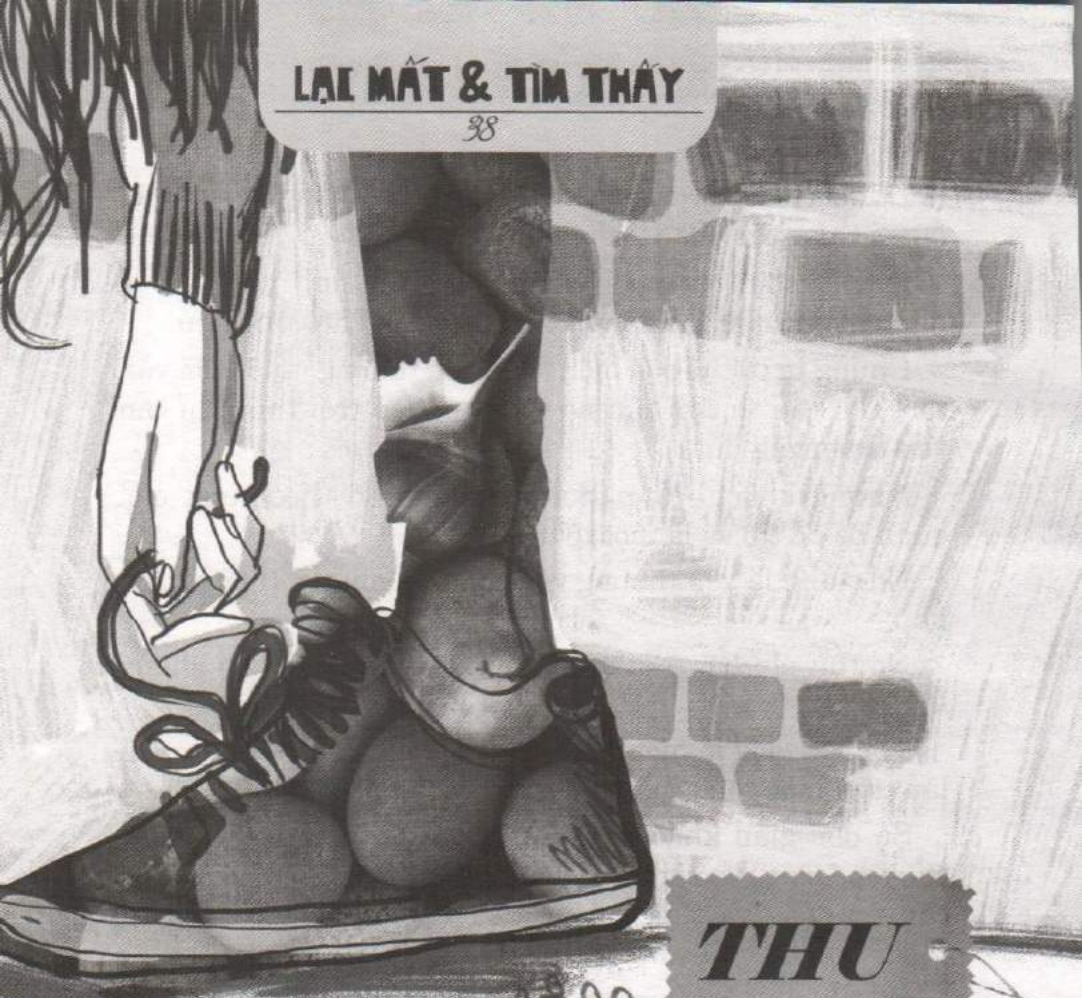
Vì cuộc sống là một dòng sông. Chẳng ai có thể tắm hai lần trên một dòng sông ấy cả.

Sự đơn giản khác sự đơn điệu là ở chỗ sự đơn giản là chuyển động không màu mè còn sự đơn điệu là không chuyển động và cũng không cả màu mè. Đơn giản là sự sống. Đơn điệu là vật chết.

Và những yêu thương đơn điệu là những yêu thương chết.

H.A.T

THU

Ở ĐÂU ĐÓ,
CHẮC CHẮN
CÓ NGƯỜI
ĐỢI EM

[VINCIE PHẠM]

Tôi có một cô em gái vừa tròn hai mươi tuổi. Em tôi xinh đủ để các chàng trai ngoái nhìn, năng động đủ cho một *part-time job* đáng mơ ước, vui tươi đủ để người khác ngưỡng mộ, và em tôi chưa có bạn trai. Thế mà cách đây ba tuần tôi nhận được tin em cắt cổ tay tự vẫn, vì tình. Cũng may là ý định không thành nên tôi mới được một tuần dài nghe em tâm sự.

Em bảo em yêu chàng trai ấy, yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên, yêu say đắm hơn tám tháng trời. Nhìn vào mắt em, tôi biết đó là tình yêu thật sự. Nhưng anh ấy không bảnh trai, chẳng lắm tiền mà lại rất hiền, hiền đến khờ dại. Chẳng ai hiểu em yêu anh ta vì đâu, chính em còn không hiểu. Em đã chọn con đường đi đến tình yêu từ sự ngưỡng mộ. Em càng lúc càng chăm chút cho mình xinh hơn, sành điệu hơn, hiểu biết hơn, giỏi giang hơn, và cả nổi tiếng hơn. Em muốn làm cho anh ta cảm phục em. Những chàng trai xung quanh càng lúc thích em càng nhiều, "xin chết" cũng lắm, nhưng người em yêu thì không. Có lẽ vì anh ta khờ, nên đã từ chối tình yêu của em. Em làm mọi cách, giảng mọi bầy, chàng trai ấy vẫn chỉ dừng ở mức tình bạn với em, và yêu một người khác - đương nhiên là cô gái ấy thua em về mọi mặt. Hình như con người nói chung thường không thích những điều dễ dãi, càng gian nan người ta càng hứng thú theo đuổi, nhất là trong tình yêu. Như cô em gái tôi, chàng trai ấy càng lơ em thì em càng cố gắng, càng nghĩ rằng mình yêu điên dại. Bất chấp sĩ diện, bất chấp lòng tự kiêu của một cô gái được cho là "ổn về mọi mặt", em tấn công anh ta dồn dập, bỏ ngoài tai những lời khuyên nhủ của mọi người. Cho đến ngày, chàng trai em yêu lần tránh em. Em đau đớn, khóc ngày này qua đêm khác, vì em nghĩ em sẽ không yêu ai ngoài anh ta. Em tự chìm trong cái bấy đau khổ vì tình do mình dựng lên và em chọn lối thoát xấu xí nhất với hàng trăm câu hỏi tại sao không lời đáp.

Sau lần "chết hụt" đó, em vẫn đem những câu hỏi đó hỏi lại tôi. Tôi cũng không thể trả lời em được. Tình yêu vốn là thứ khó lý giải. Nhưng giá như em đừng cho rằng mình quá hoàn hảo thì em đã không "uất ức" đến như thế. Giá như

em "hạ thấp" mình chút xíu có lẽ anh ta đã "dám với tới". Hoàn hảo là một điều tốt, luôn luôn tốt, nhưng trong tình yêu, đôi lúc hoàn hảo lại khiến ta cô đơn, khiến cho tình "trốn" ta. Bởi đàn ông, tồn tại trong lòng họ một bản tính cố hữu là không bao giờ chịu thua kém người phụ nữ của mình. Họ sinh ra với suy nghĩ là sẽ bảo vệ người phụ nữ, đứng cao hơn phụ nữ một bậc, để chúng ta phải ngược nhìn với ánh mắt ngưỡng vọng. Và đàn ông, thích phụ nữ đẹp, khó từ chối phụ nữ giỏi giang, đổ liều xiêu trước phụ nữ thông minh nhưng ít ai chịu yêu một người phụ nữ vừa giỏi, vừa xinh, vừa thông minh. Nếu em hoàn hảo, hãy giả vờ yếu đuối, thua kém một chút trước mặt đàn ông, em sẽ có được vị trí em muốn. Đàn ông sợ những người phụ nữ hơn họ một cái đầu, cả về nghĩa đen lẫn nghĩa bóng.

Em uất ức vì anh ta chọn một cô gái không hoàn hảo mà không chọn em. Em có biết tình yêu là duyên số, là sự may mắn đồng cảm giữa hai tâm hồn. Đừng bao giờ nghĩ em sẽ không yêu được ai khác ngoài anh ta, em cũng có một duyên số của mình, ở đâu đó vẫn có người đợi em, người sẽ yêu em dù em có quá hoàn hảo, quá "cao". Tôi luôn tin tình yêu là số phận. Chọn cách từ bỏ tình yêu bằng mạng sống của chính mình không bao giờ là cách đúng đắn, bởi khi tình yêu làm em quá đau, chính là em đã chưa chọn đúng

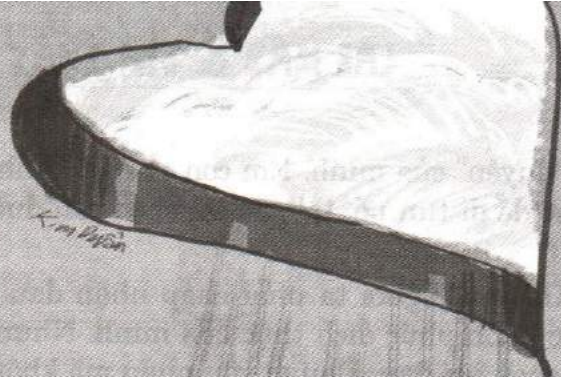

cái "duyên" của mình. Em còn cả một hành trình dài phía trước để đi tìm nó, tại sao lại chọn con đường cụt lối như thế.

Khi yêu, người ta phải chấp nhận đau, đau để đi tìm được hạnh phúc đích thực của mình. Nhưng em phải biết lựa chọn nỗi đau. Đau vì yêu nhau mà không đến được với nhau khác với đau vì yêu một người không phải của mình. Cái đau thứ nhất, người ta được phép sống với nó, ôm nó dai dẳng, bởi trong đó còn có hạnh phúc. Cái đau thứ hai, là cái đau đại đột, chính ta tìm đến nó, chính ta khơi gọi nó trong lòng mình và chính ta ôm nó vật vã từng đêm, còn người ta yêu vẫn yên bình bên người khác mà không mấy may thương cảm cho ta.

Tôi biết, những người trong cuộc như em, những người đang đắm chìm lý trí trong cảm giác yêu sẽ khó lòng nghe lời khuyên của người khác, họa chăng có nghe khi người ta nói, sau về lại bỏ ngoài tai, tự cho trái tim mình là đúng nhất. Nhưng em ơi, ở đâu đó chắc chắn có người đợi em, người sẽ không làm em đau, người sẽ yêu em như chính em yêu họ. Tôi tin như thế. Hãy đứng lên và rẽ một lối khác, đi tìm người ấy hay ít nhất em cũng tìm thấy chính mình, không nước mắt, mỉm cười rạng rỡ theo từng bước em đi.

V.P

ĐÔNG

KHOẢNG TRỐNG

[HOÀNG ANH TÚ]

Mỗi Khoảng Trống lại để cho ta sự đau đớn nhất định...
... tựa như có thể hét vào Khoảng Trống ấy để rồi vang vọng mãi...

... bao nhiêu niềm vui mới đủ vừa để lấp đi một Khoảng Trống?

Hajime có một Khoảng Trống kéo dài 25 năm kể từ khi anh không gặp lại Shimamoto-san (**Phía Nam Biên Giới-Phía Tây Mặt Trời**/ Haruki Murakami). Ngay cả khi anh ta thành đạt, có vợ và hai cô con gái. Khoảng Trống ấy cũng không thể lấp đầy.

Khoảng Trống đầu đời của tôi (mà tôi còn nhớ được) là năm lớp 4 khi các cô giáo thực tập kết thúc đợt thực tập ở lớp tôi. Các cô đi. Chúng tôi đã khóc suốt một tiết học hôm ấy. Đó là sự mất mát đầu tiên của tôi. Tôi chẳng bao giờ quên được buổi học hôm ấy, nước mắt hôm ấy.

Năm 19 tuổi, một vài Khoảng Trống nữa lại xuất hiện trong cuộc đời của tôi. Là cuộc chia tay với Long khi cậu sang Úc học. Là lần chia tay với mối tình đầu. Những Khoảng Trống đó làm tôi đau nhói. Những Khoảng Trống đó đến tận bây giờ cũng vẫn chưa lấp nổi cho dầu Long đã về Việt Nam, tôi đã có một tình yêu mới. Vì nó là sự mất mát của tâm tưởng.

Càng nhạy cảm bao nhiêu, càng dễ thấy được những Khoảng Trống bấy nhiêu.

Càng lớn lên, Khoảng Trống càng rộng ra theo chiều tư duy của bản thân.

Những Khoảng Trống được tạo ra từ sự mất mát.

Những Khoảng Trống được tạo ra từ sự khuyết đi của một điều thân quen.

Những Khoảng Trống được tạo ra từ những Hy Vọng bị Hủy Diệt bởi sự Khác - Đi - Không - Còn - Như - Cũ.

Những Khoảng Trống được tạo ra từ những Hụt Hẫng.

Những Khoảng Trống nhận thấy khi đứng trước một điều quá mới mẻ mà ta không làm sao hiểu nổi.

Những Khoảng Trống của Ký Ức bị bỏ qua.

Những Khoảng Trống khi đọc một bài báo về vụ sập hai nhịp dẫn lên cầu Cần Thơ nhưng được viết bằng sự thể hiện hiểu biết.

Những Khoảng Trống khi:

Như một mầm xanh bị bứt ra khỏi đất.

Như một kẻ đánh rơi mất một phần Ký ức đời.

Như một nỗi buồn âm ỉ cháy

Không gì lấp đầy nổi.

Chỉ có thể giấu nó - Khoảng Trống ấy - vào ngăn bí mật sâu tận cùng trong tim, trong Ký ức.

Ví như khi bạn nhận ra người mình yêu mến, tin tưởng và (thậm chí) tôn sùng bỗng một ngày thờ ơ với bạn.

Ví như khi bạn bỗng không nhớ nổi khuôn mặt một người bạn đã từng yêu thương đến tận cùng tim bạn (**Giấc Ngủ** - Haruki Murakami).

Ví như khi bạn mất đi người mà bạn yêu thương duy nhất khi bạn mới 17 tuổi (**Rừng Na Uy** - Haruki Murakami).

Ví như khi bạn phải hy sinh một phần cơ thể bạn chỉ vì sức khoẻ toàn cơ thể buộc bạn phải chọn lựa điều đó.

Ví như một mầm xanh phải phạt đi cho cây lớn.

Ví như bạn phải chia tay vĩnh viễn với một người bạn yêu thương vô cùng.

Những Khoảng Trống đau đớn.

Những Khoảng Trống xót xa.

Những Khoảng Trống làm bạn muốn khóc.

Dù có vạn lời hoa mỹ lẫn chân thành để an ủi nhau trước mỗi Khoảng Trống đó thì cũng chẳng thể lấp đầy Khoảng Trống.

Dù thời gian có là bao nhiêu những biến cố dồn dập khác. Thì thời gian chỉ làm ta cách xa Khoảng Trống đó chứ không làm mất đi Khoảng Trống đó.

Một Khoảng Trống nữa....

KIM
DUYÊN

ĐÔNG

VIẾT CHO
NHỮNG
MÀNH
KÝ ỨC
CUỐI
NĂM...

[PHẠM LỮ ẨM]

Đó là một buổi chiều cuối năm, sau khi dọn dẹp xong nhà cửa, tôi ngồi trước máy tính nghe Lillian Bùi, một cô gái người Việt sống ở Mỹ có khuôn mặt bầu bĩnh, ôm cây đàn ghi ta và hát trên Youtube do cô tự viết lời và phổ nhạc.

You can't go back to childhood

The road doesn't go that way

It's overgrown with brush and woods

The gates are locked, decayed...

(Tạm dịch:

Anh chẳng thể nào về lại ấu thơ đâu

Con đường không dẫn về phía ấy

Giữa um tùm bụi rậm và rừng cây

Cánh cổng xưa khóa kín rồi, đổ nát)

Giọng hát và giai điệu mộc mạc ấy ngay lập tức đưa tôi về những ngày xưa. Phải, cô gái à, tuổi thơ của chúng ta chỉ đến một lần trong đời. Và từ đó trở đi, ta sẽ nhớ về nó mãi, nhớ về nó rất nhiều lần trong suốt quãng đời còn lại. Tôi biết mình chẳng thể quay lại nữa, nhưng xin đừng ngăn cản tôi nhớ nhung.

Cuộc đời của chúng ta cơ hồ được ghép bởi những mảnh ký ức. Chính thế, những mảnh ký ức vỡ làm nên đời ta. Những kỷ niệm êm đềm và thơm ngát như ngọn gió mùa Xuân thổi qua thềm nhà buổi chiều xa xưa nào. Một mối tình dang dở. Một nụ hôn chưa kịp trao. Cái nắm tay vội vàng. Một sai lầm không thể cứu vãn. Một tổn thương ta gây ra cho ai đó, hoặc ai đó gây ra cho ta. Những mảnh vỡ của ký ức, đôi khi nhọn hoắt, đôi khi nát vụn... vẫn trở về với tôi hoà vào những chiều cuối năm.

Khoảnh khắc đó, tôi có thói quen ngồi xuống một nơi yên tĩnh, và nhâm nhi "chiếc bánh Madeleine"^(*) của đời mình, và cố lấp lại những mảnh vỡ đó... Chiếc bánh Madeleine của bạn là gì? Điều gì có thể đưa bạn trở lại ngày xưa? Với tôi đó là món ăn mẹ nấu như hồi bé thơ. Cuốn album cũ. Con đường cũ. Người bạn cũ. Một món đồ chơi cũ...

Tôi quen một người bạn. Anh thường ra phố Lê Công Kiều mua đồ cổ. Thật ra anh chẳng mua thứ gì đắt đỏ vì anh không có nhiều tiền. Anh chỉ mua những chiếc tô gốm chiết yêu vẽ xanh trắng. Anh chất từng chồng trong phòng mình. Tôi những tưởng anh mê lắm. Nhưng không, anh mua vì nhớ mẹ. Anh mua vì lúc anh còn nhỏ, gia đình còn nghèo, mẹ anh được ai đó tặng cho hai cái tô gốm và mấy cái chén sứ xanh trắng. Mẹ anh quý lắm. Anh nhớ, chỉ những ngày Tết, mẹ mới cho hai anh em anh ăn cháo gà trong chiếc tô gốm trong bữa cơm ngày Ba mươi.

Rồi chiến tranh. Những món đồ sứ ít ỏi đó mẹ anh không giữ được. Và bà tiếc mãi, tiếc mãi... cho đến ngày ra đi. Anh nhớ mẹ, anh nhớ những buổi tối Giao thừa sau khi dọn dẹp xong, anh ngồi nép bên mình mẹ nhìn mẹ anh lau sạch những chiếc chén xanh trắng tinh xảo và trầm trồ mãi. Và từ đó, dành dụm số tiền lương còm, anh mê mải tìm mua lại chút tuổi thơ xưa.

Tôi vẫn sống ở nơi mình từng sinh ra. Nhưng những hình ảnh cũ xưa đã không còn nữa. Cái giếng nước cũ. Hàng rào bông bụp đỏ. Tôi nhớ chúng. Những trái táo gai chua và xanh hái trên cây trong cái sân nhỏ trước nhà ở Phú Nhuận. Những trái mận từ nhà hàng xóm. Đôi khi, tôi nhớ tuổi thơ nên đi bộ ra đầu hẻm. Ngôi nhà đóng kín cửa. Tôi bấm chuông xin vào, chỉ để nhón chân lên hái một chùm mận. Bà cụ mỉm cười. Tôi cũng mỉm cười. Đôi khi, tôi đứng lại bên một bức tường, và nhặt lên một trái mận rơi. Những trái mận trong vườn, trái hồng nhạt và nhỏ, thật nhiều hạt. Tôi nhớ những cái hạt của trái mận biết bao nhiêu. Cuộc đời lạ lùng đến thế, chỉ là những hạt mận, vậy mà cơ hồ không còn thấy được bao nhiêu nữa. Nói gì bãi bể nương dâu...

Đôi lúc, tôi tin rằng dăm khoảnh khắc tìm lại tuổi thơ trong những ngày năm cùng tháng tận ấy đã trao lại cho tôi nguồn năng lượng mạnh mẽ, đến nỗi có thể giúp tôi vượt qua rất nhiều ngày khó khăn của thời gian còn lại trong một năm.

Cũng như những khoảnh khắc ta cuống quýt trở về nhà để đón Giao thừa vậy... Đó là thời khắc ta biết mình sắp mất một cái gì đó mơ hồ. Cái cảm giác ấy thật hoang mang. Đây tiếc nuối, đây hy vọng và cũng đây nghi ngại. Tôi vẫn nghĩ về thời khắc Giao thừa giống như một cánh cửa thời gian. Lật qua, lật lại. Đứng ở đó, ngay trước bàn thờ ông Thiên. Cổ máy thời gian sẽ đưa ta đến một nơi khác. Biết đâu là ngày xưa...

Về nhà đi em. Sắp Giao thừa rồi đó... Nhiều người bảo rằng chỉ thực sự thấy được không khí ngày Tết khi về ngôi nhà của mình dù nó có nhỏ bé thế nào... Về nhà đi. Ngôi xuống chiếc ghế ấm cúng thân quen này và nhâm nhi một "chiếc bánh Madeleine". Rồi Giao thừa sẽ đưa ta trở về tuổi thơ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng vừa đủ để xoa dịu những tổn thương của chính ta. Để tha thứ cho những lỗi lầm của ta. Để làm thanh sạch trái tim ta lần nữa. Để tìm lại bình yên.

Nếu bạn không cảm thấy bình yên khi nhớ về thời thơ ấu, thì chẳng có tháng ngày nào nữa trong cuộc đời bạn có thể cảm thấy bình yên.

PLA

(*) Madeleine là loại bánh bông lan mềm hình con sò xuất xứ từ Pháp, nhẹ, xốp, có vị béo thơm. Trong tác phẩm **"Đi Tìm Thời Gian Đánh Mất"**, Marcel Proust kể lại một buổi chiều Đông rét mướt, khi bị nhuộm lạnh, tác giả nhấp một ngụm nước trà hòa với những mảnh vụn của một chiếc bánh "madeleine" để sưởi ấm người. Và hương vị của chiếc bánh thuở ấu thời đã đột ngột đánh thức những ký ức và cảm xúc thâm kín, đưa ông trở về quá khứ đi "tìm thời gian đánh mất" ...

LẠI MẤT & TÌM THẤY

49

DÔNG

BỞI TÔI TIN
THƯƠNG ĐỂ
RẤT CÔNG BẰNG
[VINCIE PHẠM]

Cách đây ba năm, cũng một chiều cuối tháng Chạp như thế này, nhưng lạnh hơn nhiều, có lẽ là mùa Đông lạnh nhất ở miền Nam, gia đình tôi nhận được tin dữ. Cậu tôi qua đời vì một tai nạn giao thông. Đột ngột, sững sờ. Những ngày đám tang, tôi bỗng nhận ra, giữa những tiếc nuối, đau đớn, **sự ra đi của cậu tôi lại đem về một giá trị.** Không phải như kiểu chị dâu tôi cầm cọc tiền bồi thường trong tay mà cắn môi bật khóc: "*Mạng sống của ba con rẻ đến mức đổi được bằng tiền sao?*". Mà đó là giá trị về tình thân của một gia đình. Lần đầu tiên gia đình lớn của tôi xảy ra chuyện buồn như thế này nên sự mất mát càng đau đớn gấp bội với tất cả mọi người. Mà khi đau buồn nhất, người ta lại xích gần nhau hơn. Khi mất mát một người, người ta lại cố gắng gìn giữ những người còn lại. Phải chăng ở trong nỗi đau, người ta lại mơ hồ sợ đau lần nữa?

Bà ngoại tôi có mười ba người con, mỗi người lại lập gia đình, sinh con, có cháu. Gia đình lớn của tôi lên đến hơn sáu mươi người. Ở đâu cũng thế, càng đông càng vui, nhưng cũng càng xảy ra nhiều xích mích. Khi lớn lên, mỗi người có một gia đình riêng, hình như tình anh em là một biểu số tỷ lệ nghịch với tuổi tác? Cậu Bảy tôi giận hờn cậu Mười đến mức hai người xây một hàng rào ngăn sông cấm chợ. Cậu Út lại buồn ông bà ngoại nên dọn ra ở riêng. Những mối quan hệ đổ vỡ những tương sẽ kéo dài từ tháng này qua năm khác. Nhưng ngày đưa cậu tôi từ bệnh viện về nhà an táng, giữa những giọt nước mắt, tôi nhìn thấy cậu Bảy và cậu Mười níu chặt vai nhau và khóc; nhìn thấy cậu Út ôm chặt ông ngoại đang gần như gãy xủ. Đêm đó trời lạnh cóng nhưng tôi lại thấy ấm lòng, bởi lần đầu tiên nhìn thấy những người đàn ông trong gia đình rơi nước mắt yếu lòng, giữ chặt những người còn sống để không còn đau một lần nữa. Một người anh, người em, người con ra đi nhưng lại mang về cho những người còn lại những người anh, người chị yêu thương nhau như thuở nào còn thơ.

Đó cũng là lúc tôi nhận ra sự ra đi không vô nghĩa, chỉ là cách ta chọn để nhìn nhận nó. Nếu như chỉ thấy tiếc nuối thì ta sẽ cứ mãi ôm lấy sự mất mát mà thương khóc, chìm đắm trong ký ức xưa cũ không bao giờ trở lại. Còn tìm thấy

ý nghĩa của sự mất mát, tìm "chút ngọt trong đắng" thì sẽ dễ dàng vượt qua đau đớn, đứng dậy và tiến lên.

Tôi có một cô bạn. Nhìn cô ấy bên cạnh tình yêu hạnh phúc của mình, ít ai biết rằng, một năm trước cô mất đi hai người thương yêu trong cùng một tháng: Anh bạn trai qua đời vì căn bệnh ung thư và đứa cháu nhỏ ra đi vì sức khỏe quá yếu. Ít người có thể đứng vững trong hoàn cảnh đó, nhưng khi tôi đến an ủi, cô ấy đã nói: *"Những người đã mất sẽ mang đến cho mình một người khác để thay họ ở bên cạnh mình, ông trời không lấy đi của ai cái gì, quan trọng là mình chấp nhận sự biến mất của cái cũ để nhìn thấy được cái mới đang đến"*. Đến bây giờ, cô đang hạnh phúc với tình yêu mới, một người con trai tốt bụng, yêu cô và gia đình cô tha thiết. Một sự khởi đầu, đến từ sự mất mát. Mỗi khi mất đi một thứ làm tôi tiếc nuối, tôi lại nhớ đến cô để tin rằng rồi "trời cao có mắt" sẽ trả lại cho tôi thứ khác. Không phải ở vấn đề tín ngưỡng hay duy tâm mà đó là quy luật của cuộc sống, một vòng tròn hoán đổi. Nhưng phải có điểm kết thúc thì mới có cái bắt đầu. Phải chấp nhận "mất" thì mới được "nhận", như quy luật cho đi một thứ, ta sẽ nhận lại thứ khác.

Cũng như tình yêu, khi người ấy muốn rời bỏ, hãy buông tay ta mới "rảnh tay" mà nắm giữ một người khác. Cứ mãi níu giữ một người muốn đi, tay sẽ đau vì siết chặt, mắt sẽ nhòe vì khóc, bao nhiêu người đến ta cũng không thể nhìn thấy, không thể đưa tay nắm lấy, dù người có tốt, tình có đẹp. Để rồi khi không níu được nữa, ta ngồi ôm bàn tay đau đớn mà tiếc nuối, đến khi gục ngã. Thay vì thế, đứng dậy, tìm cách "chữa lành" bàn tay, cảm ơn vì người đã ra đi để ta có cơ hội "làm mới" đôi tay, chắc chắn sẽ nắm giữ một bàn tay khác chặt hơn.

Suy cho cùng, cuộc sống luôn có lúc lấy đi của ta nhiều thứ, có thứ không quan trọng, cũng có những điều không thể nào thay thế được. Nhưng dù thế nào, mỗi sự mất mát luôn có giá trị tích cực của nó, cho đi một, sẽ nhận lại ít nhất là một. Bởi tôi tin Thượng Đế không lấy đi của ai điều gì mà không trả lại bằng một điều khác bao giờ.

MA KẾT 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Những người cần gặp:

27

28

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

2

3

4

Những người cần gặp:

Chắc chắn có người đang ú ớ gọi tên bạn trong cơn mơ...

Hôm nay tôi sẽ:

Đừng dại
gây sự với
bất cứ ai!

Hôm nay tôi sẽ:

17

18

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay

23

Hôm nay cứ
thích là phải
nhích, chỉ
cần nhích
chắc chắn sẽ
được thích

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ

31

Trời lạnh quá nên tim
cũng lạnh luôn hay sao
ý nhỉ?

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

hững ngu

Ngày này
rất khá về
tài chính, ra
đường cần
thận cực vàng
roi trúng đầu
nhà!

Cần làm

Cần làm ngay:

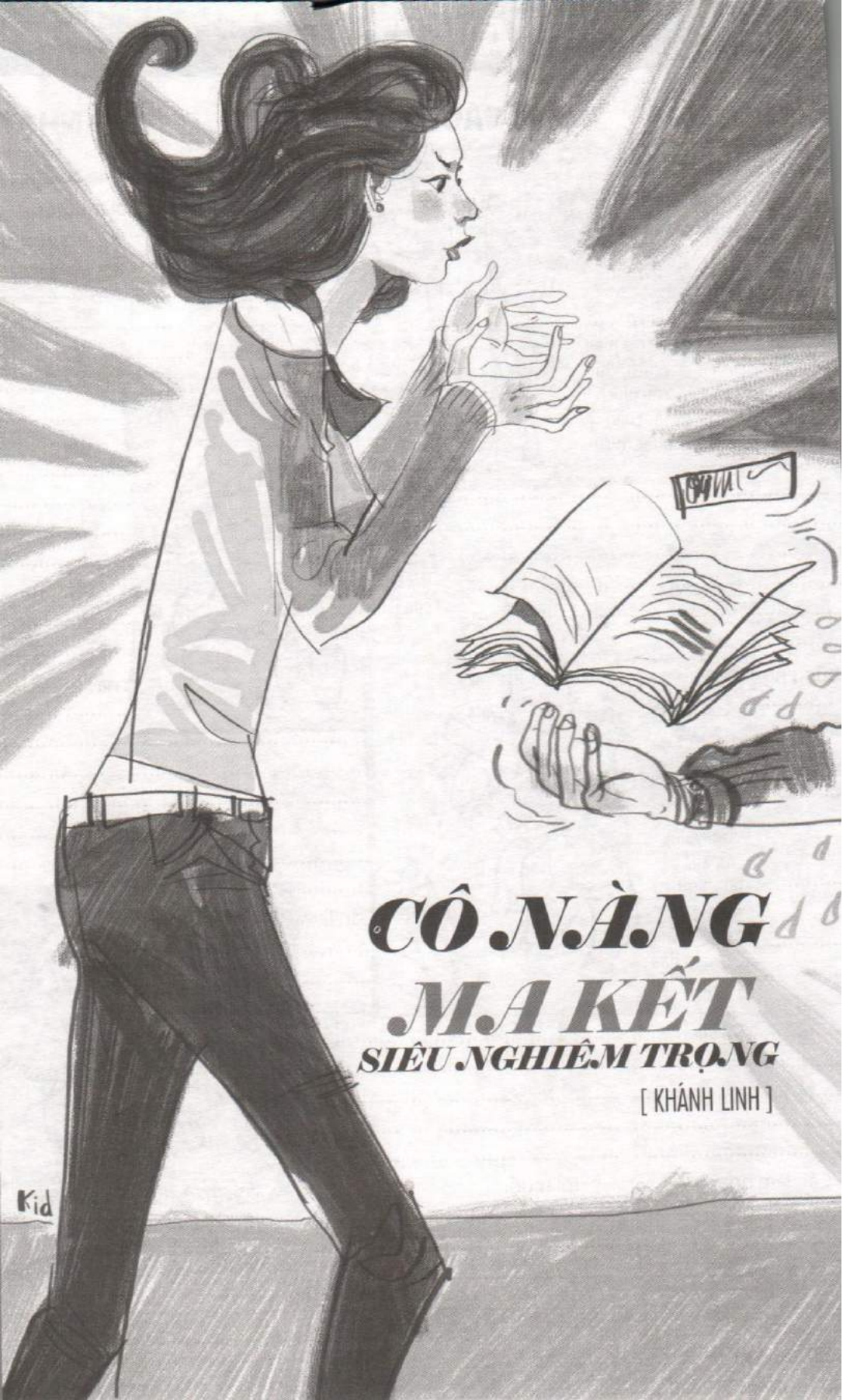
Tôi muốn:

Tôi mu

Có nhà vô địch thể giới môn "Chọc
gậy bánh xe" đang ủ mưu quanh
bạn, cẩn thận nhé!

19

CÔ NÀNG
M. A KẾT
SIÊU NGHIỆM TRỌNG

[KHÁNH LINH]

Có một câu nói thế này: "Một người vẫn là vô tội cho đến khi chứng minh được là anh ta có tội". Hầu hết chúng ta đều hiểu câu nói này có nghĩa là gì. Duy chỉ có cô nàng Ma Kết là không như thế. Cô ấy luôn chỉ biết rằng: Một người là có tội ngay khi cô ấy cho rằng là như thế!

Thế nên phần lớn thời gian trong một phi vụ yêu của Ma Kết, nàng luôn đi từ sự kết tội này tới lời buộc tội khác. Và các anh chàng của Ma Kết thì khôn khổ chứng minh sự trong sạch của mình! Chẳng hạn như lúc này đây.

- Anh đã nói anh và cô ấy chẳng có gì với nhau cả! - Hoàng Quân khổ sở vò đầu.

- Thế à, thế mà anh lại đi cho cô ta mượn một cuốn sách, và tình cờ làm sao, cái bookmark lại nằm ngay ở trang có cái đoạn: "Nỗi ham muốn được nếm lấy môi em lần ất cả những cảnh báo lúc trước", và cũng tình cờ làm sao, những dòng này được highlight màu vàng - Như Như khoanh hai tay trước ngực, đôi chân bắt chéo đứng đưa phía trước.

- Trời ơi không phải anh, là em gái của anh, nó tô cái đó hồi nào anh cũng đâu có biết.

- Anh định nói là em gái anh, mới 8 tuổi, đọc và cảm thấy thích thú câu ấy đến mức nó cần phải highlight lại? - Như Như nhíu mày.

- Nó là một đứa con nít, và nó có thể tô màu ở bất cứ chỗ nào nó thích. Nếu em chịu để ý, em sẽ thấy đó không thể gọi là "highlight những đoạn quan trọng", mà phải gọi là "dùng bút quảng quệt đại vài đường".

- Tình cờ thế nào mà cái sự "quét đại" ấy nó lại mang ý nghĩa ghê cơ?

Trời ạ, Hoàng Quân chẳng biết phải nói thế nào nữa. Con em gái quý hóa đã biến vài phút giây rảnh rỗi tô vẽ không mục đích của nó thành một cuộc cãi cọ không hồi kết giữa anh trai nó và người yêu.

Mẹ Như Như đã từng nói với anh rằng, cái tên của cô ấy thực sự rất có ý nghĩa. Như Như, tức là như những gì vốn có, diễm đạm chấp nhận và hiểu biết nhất về cái gọi là "bản

chất thực sự" của mọi vật, mọi việc. Kiểu gì đó mà mẹ nàng và một ông giáo sư Nhật ngữ đã cùng nhau mày mò tìm hiểu ra cái tên này và đặt tên cho nàng. Thế mà, Như Như này đã lớn lên, bỏ quên đầu đó dọc đường lời gửi gắm của mẹ dành cho mình, và trở thành một cô nàng đa nghi, nghiêm trọng nhất trên đời.

Nếu có ai đó hỏi Như Như rằng: "Có thấy cái điện thoại của tớ ở đâu không?", cô nàng sẽ trả lời như thể đó là một lời cáo buộc tội lấy cắp. Nếu có ai đó nhìn Như Như đắm đắm và nói dạo này trông hơi khác nhỉ, cô nàng chắc chắn sẽ truy đến cùng ý nghĩa cụ thể của cái gọi là "hơi khác nhỉ" ấy là gì! Như Như sẽ dồn ép đến tận cùng, "mớm cung" bằng những câu: "Mập ra phải không, xấu đi chứ gì", cho dù người kia có một mục nói không.

Có một lần hai đứa cùng đi xem một bộ phim hơi lâm ly tí, Như Như quay sang hỏi Hoàng Quân rằng: "Liệu anh chàng trong phim có chết không hả anh?", Hoàng Quân đã đại dốt trả lời: "Không biết nữa!", để rồi nghe thấy tiếng cô nàng lầm bầm trong bóng tối của rạp chiếu phim: "Anh nói thế chỉ để lảng tránh câu trả lời rằng anh ta chắc chắn sẽ chết!". Ôi trời, nếu như Hoàng Quân trả lời là "không biết", thì có nghĩa là anh ấy thực sự không biết. Anh không quen ông đạo diễn phim, cũng chưa hề xem trước nội dung phim, làm cách quái nào mà anh biết được thằng trong phim nó sẽ ngum củ tỏi hay đột nhiên xuất hiện trở lại. Nhưng đối với Như Như, chỉ có một sự thật, đó là sự thật của-cô-ấy!

Một cô nàng Ma Kết chẳng bao giờ chấp nhận mọi việc đúng ở mức bản chất của nó. Cô ấy luôn đặt cuộc đời mình ở trạng thái "khẩn cấp", và các nấc thang báo hiệu của nàng chỉ đi từ "nguy hiểm" cho đến "thảm họa chết người", chẳng hề có chút khái niệm nào về "bình thường" hay "cứ bơ đi". Sự nghiêm trọng của Ma Kết thể hiện ngay từ cách đặt câu và lời nói.

CÁCH NÓI THÔNG THƯỜNG	MA KẾT SẼ NÓI
- Nhà mình hết sữa tắm và kem đánh răng rồi mẹ ạ.	- Mẹ ơi, mẹ có rảnh không? Nhà mình hết các dụng cụ để tắm rửa vệ sinh rồi. Nếu mẹ rảnh thì ghé siêu thị nhé. Những món cần mua thêm là sữa tắm và kem đánh răng.
- Alo, tivi nhà em mất tín hiệu rồi, anh cho người lên sửa gấp nhé!	- Alo, hiện nay tivi nhà em nó không có dấu hiệu là bắt được sóng. Bên anh vui lòng cử người lên bảo trì giúp em nhé!
- Chưa lau nhà à?	- Chưa có dấu hiệu là nhà cửa đã được lau chùi thì phải?!
- Cái cây này có đổ không nhỉ?	- Liệu có khả năng cái cây này sẽ đổ không nhỉ?
- Nhà ấy họ đang cãi nhau!	- Nhà ấy có một người đàn ông và một người đàn bà đang to tiếng!

Nếu không có đủ kiên nhẫn và đang thấy bức bối thì tốt nhất đừng trò chuyện với Ma Kết, vì bạn sẽ rất dễ nổi điên. Vì thế mới bảo chỉ có những người cung Kim Ngưu - sức chịu đựng thuộc hàng siêu cấp, may ra mới chấp nhận nổi Ma Kết.

Nhưng suy cho cùng thì, ai trên đời cũng sẽ có một ai khác phù hợp với mình. Một Ma Kết siêu nghiêm trọng vẫn đủ đáng yêu để một chàng trai mong muốn thuộc về mình. Chắc chắn đấy!

BẢO BÌNH 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Những việc cần làm

Những người cần gặp:

Cuộc điện thoại đầu tiên chính là quý nhân của bạn ngày hôm nay, chắc chắn sẽ mang lại niềm vui!

24

Cần làm ngay:

Tránh xa người khác dấu ra kéo phiền phức to!

6

Hôm nay tôi sẽ:

NI

8

Soạn tin nhắn "I love u", gửi đến Song Tử, Xử Nữ và Nhân Mã nhé! Kết quả sẽ cực kì có hậu.

13

14

15

BẢO BÌNH 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Cả ngày chỉ ngồi lẩm nhẩm tụng tên người ấy, hi vọng người ta vì mình mà hắt hơi điên đảo.

21

ón:

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn

hững người c

huốn:

Hôm nay tôi sẽ:

"Muốn liêu phải biết rất nhiều" – biết ít như bạn không liêu được trong hôm nay đâu, dừng đại!

m ngay:

Cần làm ngay:

Cần làm ngay:

17

n:

Hôm nay tôi sẽ:

Ngày nhảy cảm của đường ruột. Chú ý: Nếu trót ăn đồ lạ, tốt nhất đừng đi cà phê với "ai kia"!

.NHẬT KÝ CỦA MỘT

***B.ÁO
BÌNH***

[KHÁNH LINH]

Nhật ký thân mến,

Ngày hôm nay mẹ lại tiếp tục vi phạm luật riêng tư của con cái, cụ thể: Mẹ đã vào phòng và lục tủ của tớ. Tớ biết chính xác là mẹ đã làm, bởi vì mẹ cố xóa đi dấu vết bằng cách làm cho mọi thứ trở nên bẽ bộn. Nhưng mẹ lại không thể hiểu rằng tớ có phong-cách-bê-bộn của riêng mình và không, ai kể cả mẹ có thể bắt chước.

...

Nhật ký thân mến,

Nếu như cậu có mẹ, thì cậu có cảm thấy tổn thương khi mẹ cậu biết chính xác rằng hôm nay, trong người cậu có tổng cộng bao nhiêu chữ viết? Mẹ tớ thì luôn biết chính xác là tớ có bao nhiêu tiền trong túi. Giờ thì cậu hiểu cảm giác của tớ rồi đấy.

Tại sao tất cả các bà mẹ luôn biết tổng:

- Tiền trong túi của con.
- Nhật ký điện thoại của con.
- Thằng con trai ấy không đơn giản chỉ là "bạn-cùng-đạp-xe-tình-cờ".

???

Tớ thậm nghĩ có lẽ các bà mẹ sẽ là nguyên nhân của chuyện một ngày nào đó ta bỗng dưng mắc chứng hoang tưởng, than thở với bác sỹ tâm lý là có một thế lực hắc ám nào đấy đã lắp camera theo dõi ta suốt-cuộc-đời!

P/S: Tớ và một cậu bạn đang tìm hiểu nhau, cái cậu mà mẹ tớ biết chính xác không phải là "bạn-cùng-đạp-xe-tình-cờ" ấy!

...

Nhật ký thân mến,

Chuyện ta bỗng dưng trùng họ tên trùng ngày tháng năm sinh trùng giới tính với một tên khủng bố quốc tế có lẽ cũng gây sốc thật đấy. Nhưng cậu phải nhìn thấy vẻ mặt choáng váng đến ghê tởm đến tím tái đến sùi bọt mép ngày hôm nay của tớ khi phát hiện ra mẹ tự bao giờ đã kết

thân với rất nhiều mẹ khác của bạn tớ, đó là một sự kinh hãi toàn tập mà nhà làm phim kinh dị nào cũng phải khao khát!

Trên đường đi học về, tớ quyết định đạp xe theo một con đường khác, và việc đó không chỉ là "một ngã rẽ khác của cuộc đời" theo nghĩa đen mà còn đúng cả nghĩa bóng. Tớ nhìn thấy mẹ đang ngồi trong một quán cà phê cùng với bốn bà mẹ khác. Đối với người ngoài, có thể họ chỉ nhìn chuyện này giống như buổi họp mặt của những người bạn đã lâu không gặp, lâu đến mức mỗi khi gặp lại chúng ta đều nhìn nhau và thấy bạn mình bỗng trở thành phiên bản nhẵn nhoe hơn rất nhiều so với hình ảnh mà ta còn lưu lại trong trí nhớ. Còn đối với tớ, đó giống như là một kiểu hội nghị tội ác, nơi mà các mẹ dùng trò uống café và ăn kem để che giấu những hoạt động mờ ám của tổ chức tình báo mang tên "Nhốt con cái vào chuồng".

Khi về đến nhà, tớ đã nhanh chóng tổ chức một cuộc họp khẩn cấp qua Internet với bốn con bạn mà mẹ của chúng nó cũng ngồi ở quán nước kia, nhấp một ngụm cà phê, nói với nhau qua kẻ rằng: "Không thể để chúng thoát!". Qua những thông tin chấp nối, tớ đã có được sự thật: Mẹ tớ chính là hội trưởng của nhóm các bà mẹ này, thường xuyên tổ chức các buổi cà phê 2 - 3 tuần một lần, để chia sẻ thông tin với nhau, và để cùng thảo luận về các chiêu trò mới trong việc theo dõi con cái.

Nếu mẹ tớ là đầu gấu của một tổ chức mafia thì xem ra tớ còn thấy vui hơn bây giờ. Mẹ không hiểu được rằng mẹ đã đẩy tớ vào tình cảnh rất bi thương. Chắc chắn không một đứa bạn nào muốn chơi với tớ - đứa có mẹ là người dẫn đầu trong cuộc đấu tranh chống lại luật riêng tư của con cái.

...

Nhật ký thân mến,

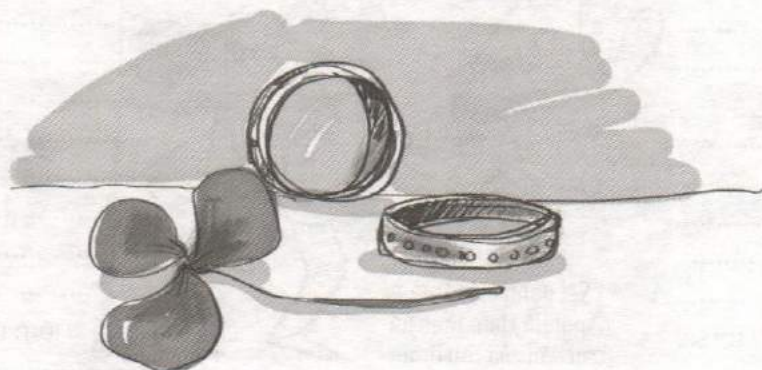
Chính xác là mẹ đã than phiền với các mẹ khác là tớ quá lảm lì. Ở trong nhà tớ gần như chẳng mở miệng ra nói cái gì. Tớ sống quá khép kín và mẹ nghĩ tớ lẽ ra cần được chấn

đoán là trẻ tự kỷ. Nhưng các mẹ khác đều tròn xoe mắt ngạc nhiên và bảo là tớ không hề như thế. Khi đến nhà bạn chơi, tớ cực kỳ hoạt bát, vui vẻ, lanh lợi. Thế rồi mẹ tớ bỗng dung trợn con mắt và run rẩy vì sợ hãi: "Các chị có nghĩ đó là một kiểu như tăng động gây chú ý không, một biểu hiện của tự kỷ ấy?".

Mẹ tớ là thế đấy, luôn nghiêm trọng hóa vấn đề. Mẹ không chịu suy nghĩ một cách bình thường xem vì sao mà tớ lại trở thành một đứa thích đóng kịch câm ở nhà. Mặc dù mẹ đã đẻ ra tớ và có mặt ngay ở cái thời điểm các chòm sao chiếu vào tớ, ấy vậy mà mẹ không hề có ý niệm gì về chúng, về cung hoàng đạo. Mẹ không biết rằng nuôi một đứa con Bảo Bình như tớ cũng giống như nuôi một chú chim. Mẹ càng cố túm lấy thì tớ chỉ càng bay nhảy loạn xạ lên thôi. Tất cả những gì mẹ cần làm chỉ là quăng ra đấy một nắm thóc, và từ xa ngắm nhìn tớ vui chơi. Nhưng, haizzz, trong thực tế thì mẹ tớ lại đang nuôi con theo kiểu gói bánh tét. Thôi thì ép, thôi thì nắn, thôi thì đe, thôi thì cột nhé!

P/S: Cậu có nhớ cái cậu bạn trai cùng-đạp-xe mà tớ đã nhắc đến không? Chính xác thì mọi việc diễn ra hết sức thuận lợi, tớ đã nghĩ rằng tớ thực sự thích cậu ta. Ấy vậy mà hôm nay, biết cậu ấy đã làm gì không? Cậu ấy tặng tớ một chiếc nhẫn, là nhẫn đôi đang hoàng nhé. Và tớ đã bỏ chạy ngay lập tức! Với Bảo Bình, thì chó có mà ràng buộc nhé!

K.L

SONG NGƯ 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Lieu bạn có ý đồ "ăn mày tình thương" bằng cách tự đập đầu vào gối như thói quen của Song Ngư thì hôm nay bỏ qua nhé, bài hát "Nobody" vang lên rồi.

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Những người cần gặp:

Những việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Sét đánh giữa trưa nắng! Hãy làm theo lời chỉ dẫn của con tim!

Hôm nay tôi sẽ:

SONG NGƯ 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

"Thiên tài ngủ nướng" Song Ngư được phép ngủ đến trưa, vì từ giờ đó trở đi chuyện vui mới tập nập gõ cửa.

Dành cho Song Ngư đang yêu: Tuyệt đối không đấu khẩu với người yêu nếu không muốn bị "đá"!

Quá nhiều sự lựa chọn đến cùng lúc và Song Ngư, như thường lệ, lơ ngơ đứng giữa hai dòng nước mà không biết phải làm sao.

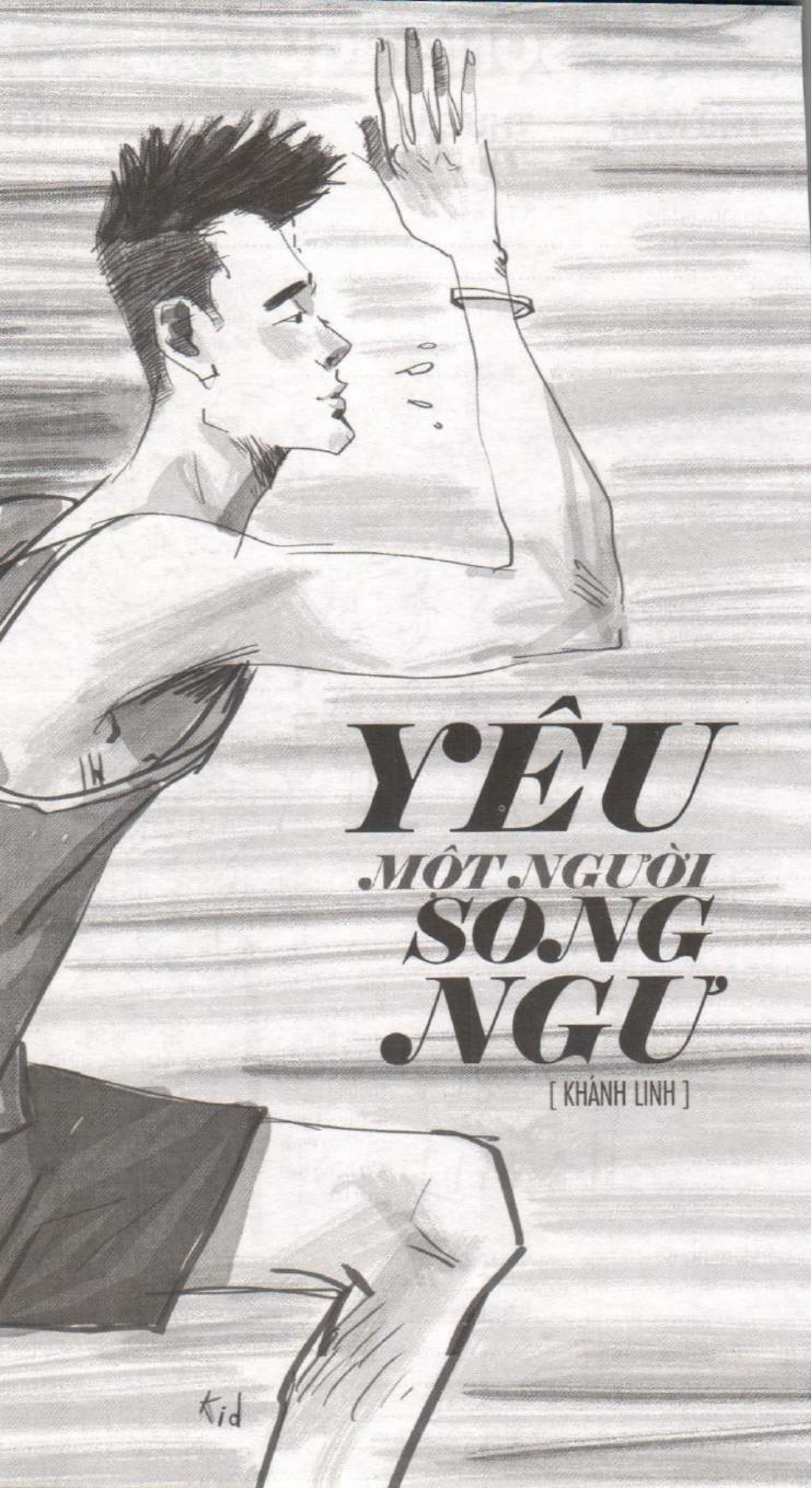
Ai gặp Song Ngư hôm nay cũng phải botay.com với những cơn tự ái bất chấp lí do của họ.

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

YÊU ***MỘT NGƯỜI*** ***SỐNG*** ***NGƯ***

[KHÁNH LINH]

Kid

Nếu như cuộc đời này là một bức tranh ghép, thì chúng ta chính là những mảnh ghép chẳng bao giờ chịu tìm đúng hay ở yên vị trí của mình. Chúng ta cứ bát nháo cả lên, nằm chồng chéo lên nhau, khiến cho mọi chuyện cứ rối tinh rối mù để rồi than khóc rằng ôi sao đời lại quá phức tạp!

Còn nếu như cuộc đời này là một trận banh, thì chẳng bao giờ chúng ta đá đúng ở vị trí được giao. Thủ môn cứ muốn lao lên phía trước, tiền đạo lại lui về nhặt banh. Trọng tài thì dành phần lớn thời gian để đấu khẩu với khán giả.

Nói tóm lại, đời phức tạp vì con người chẳng bao giờ chơi đúng vị trí của mình. Chúng ta cứ thích làm mọi thứ trở nên hỗn loạn để rồi hằng đêm cầu nguyện cho có ai đó làm ơn dẹp giùm cái đồng bừa bọn này đi!

...

Song Ngư là một trong những người có khả năng làm cho đại cục bát nháo, luôn xem đời là những gì đang nằm trong một cái máy xay sinh tố, và anh ta cứ thế mà bấm nút ON, cười khoái trá nhìn ngắm mọi thứ trở nên rối mù. Anh ta là một *partner* cực tồi, kiểu những người sẽ cùng bạn vẽ nên cơ đồ để rồi đến ngày khởi công thì bỗng nhiên "bốc hơi". Làm việc cùng Song Ngư cũng đồng nghĩa với việc chuẩn bị tinh thần cho những kịch bản tồi tệ nhất. Bởi vì Song Ngư không có trách nhiệm, nhưng lại chẳng bao giờ từ chối nó. Anh ta đúng kiểu cứ nhả răng ra cười khi ta giao việc, đến khi deadline đến thì lặn một hơi mất tăm không để lại dấu vết. Rồi khi mọi người đã nháo nhào chữa cháy cho tội lỗi của anh ta và chỉ vừa kịp thở phào ngồi xuống nghỉ ngơi thì Song Ngư tái xuất, không hề nhận thức được sự tồi tệ của tình hình, thản nhiên giống như mình chỉ vừa mới chui vào toa lét ít phút. Và người ta không có tội nếu hệ bài tiết bỗng dưng muốn làm việc!

Hoặc cũng có thể, Song Ngư chẳng biết đi đâu cả, anh ta chỉ việc nhận nhiệm vụ, rồi cứ nhón nhón nhón nhón và

đến ngày hẹn, xuất hiện như thể cuộc đời vẫn bình yên mặc dù ta chẳng thêm làm gì cả!

Nhưng thật là may mắn làm sao, tôi không làm *partner* với một Song Ngư. Tôi là người yêu của anh ấy. Chúng tôi không yêu nhau theo cái kiểu hỗn loạn mà Song Ngư thường gây ra ở công sở. Anh và tôi đích thị là tình yêu của những chú cá, đủng đỉnh bơi, thong dong lướt, và nếu như ngày xưa tôi đã từng đọc ở đâu đó một câu nói rằng: Song Ngư biểu trưng cho cái chết và đi vào cõi vĩnh hằng, thì giờ đây mọi chuyện đúng là đã diễn ra như thế. Chúng tôi cùng yêu và cùng bơi, thanh thoi thả mình trôi đến bờ tuyệt vọng!

Thiên Minh của tôi là một chàng trai không có một chút kiên trì nào. Chúng tôi đã cùng nhau tham gia ba lần cuộc thi chạy vì-một-cái-gì-đó (cái kiểu mà một đám người cùng chạy để nêu cao một câu slogan nhưng những người đi đường thì chỉ thấy được một đám đông cố gắng trong vô vọng để chống cự lại những chiếc "quần chạy" không duyên dáng). Lần thứ nhất, Thiên Minh bỏ cuộc ngay ở mức Bắt đầu, vì chỉ vừa sau khi khởi động gân cốt thì anh đã cảm thấy cơ thể đau nhức như thể đã chạy được 5 ki lô mét. Lần thứ hai, Thiên Minh chạy hùng hục đến tận gần 500 mét và chui tọt vào một tiệm phở. Lần thứ ba, Thiên Minh đã đi được gần đến đích, anh gần như đang là top 3 của đoàn người, thế rồi anh dừng lại và... cột dây giày. Anh nói với tôi rằng chỉ riêng cái việc anh có thể lết được đến gần đích đã là một chiến thắng rất vẻ vang rồi! Thiên Minh không hề có chút tham vọng nào. Anh luôn quan niệm mọi thứ sẽ đến rất tự nhiên, chẳng cần cố gắng nắm bắt làm gì.

Thiên Minh cũng nhìn đời bằng con mắt màu hồng. Cho dù bạn có tuyên bố ngày mai trời sập thì Thiên Minh cũng chỉ xem đó là một "hiện tượng thiên nhiên kỳ thú"! Có lẽ cũng bởi vì thế mà anh chẳng bao giờ ghen. Đối với Thiên Minh, mọi chàng trai vây xung quanh tôi đều là *gay* hoặc chưa công bố là *gay*, anh vô tư quảng tôi cho nhiều chàng trai khác đưa đón, cà phê, xem phim... Có lần tôi cố gắng làm anh ghen bằng cách tìm cách để anh nhìn thấy một

tắm ảnh tôi và một chàng khác đang quàng tay thân mật, Thiên Minh nhìn bức hình ấy ghê lắm, nhìn đăm đăm, mắt nhú lại, rồi anh nói: "Lần đầu tiên anh thấy em đeo lense đấy!".

Một đặc tính nổi bật khác nữa của Song Ngư, đó chính là ngại gian khổ. Hẹn hò cùng Song Ngư tốt nhất là lập đàn cầu nắng, mong cho trời yên bể lặng, nếu không thì anh ấy sẽ alo đến và nói: "Mưa rồi, thôi hôm khác đi em nhé!". Đối với Thiên Minh, du lịch không phải là kiểu cắm trại picnic ngoài trời, thổi lửa nấu cơm, du mình qua sợi dây để được vào thác nước. Du lịch với anh là resort, là nhà hàng, là máy bay, là bất cứ cái gì có thể trả tiền để mua lấy sự lười biếng.

Rốt cuộc, quan hệ giữa tôi và anh thực sự đã đến lúc không còn boi được ở chỗ nước sâu sóng êm được nữa. Chúng tôi thực sự đã đến gần đoạn có thể nghe được thác đổ âm âm.

...

Khi nghe tôi tâm sự về anh chàng người yêu Song Ngư của mình, khối nàng phải thâm ghen tỵ. Cũng phải, yêu Thiên Minh là kiểu uống thuốc mà không lo có tác dụng phụ, cứ thế mà nốc thôi, chẳng lo phải ối mửa, lo lắng. Nhưng tôi thực sự đã quá chán ngán điều đó. Song Ngư đâu phải là kiểu hai chú cá lưỡng lự giữa con nước, mà thực sự là biểu trưng của hai dòng Song Ngư hoàn toàn khác biệt. Song Ngư có thể là những chú cá bứt phá được tính ỳ của bản thân và bay lên vượt thác, nhưng Song Ngư cũng có thể chỉ là những chú cá thích lặn đầu tìm xuống dưới đáy sâu của một vùng nước tối, cứ thế mà lãng quên. Có lẽ tôi nên nói rõ cho Thiên Minh hiểu, tôi thực sự mong anh sẽ trở thành một chú cá như thế nào!

BACH DƯƠNG 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Ngày quá đẹp
để tổng tấn
công và ra đòn
quyết định hạ
gục trái tim
"ai kia"

21
3

Những người cần gặp:

Cần làm ngay:

Những người cần gặp:

Những

Bảo vệ
thành công
danh hiệu
"Nhà vô
địch môn
cải cọ".

Cứu con
đang yêu
đẩy cả
nhà a :x

17 18

BACH DƯƠNG 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

22

23

24

25

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

Cần

26

27

28

29

hữ

T

Một vài con vi trùng nhăm nhe muốn tấn công ống thờ của bạn. Hắt xìiiiiiiii

Cần là

12

13

14

15

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Tôi n

Bộ tứ siêu đẳng: Bach Dương, Thiên Bình, Thần Nông và Sư Tử mà đi với nhau, những cái bụng sẽ nổ tung vì...cười.

19

LẠI MẤT & TÌM THẤY

79

**NÀNG
BẠCH DƯƠNG
KHI
YÊU**

[KHÁNH LINH]

Bạch Dương khi yêu cũng giống như một đứa trẻ. Cho dù chỉ bé tí ti thì nó vẫn cứ thích đặt ra những luật riêng cho thế giới này. Nó sẽ thích được thay tã và cho bú sữa vào lúc 3 giờ sáng. Nó sẽ thích "mẹ ơi con muốn ị" khi mẹ nó đang ăn. Nó sẽ muốn ọc sữa ngay cả khi ba nó đã cà vạt nghiêm trang và đang ôm nó trước khi đi làm. Nhưng không một ai có thể đét dít nó. Đơn giản vì nó là một đứa trẻ và nhiệm vụ của mọi người là ôm nó vào lòng.

Lúc Bạch Dương tôi còn bé và còn ở vườn trẻ, tôi đã yêu lần đầu tiên, một chàng tên Bi. Tuyệt vời thay, không con bạn nào có ý định tranh giành với tôi, đơn giản vì cả lũ tụi nó hầu hết đều thích cái thằng Tin Tin, mới 5 tuổi mà đã biết hát tiếng Anh. Một lần, chỉ vì Tin Tin tỏ ra tài lanh chỉ dạy cu Bi khi chàng này đang tô màu, Tin Tin đã bị chàng Bi quệt luôn mấy phát màu đỏ lên áo. Khi tôi nhìn thấy cảnh tượng ấy, cảnh hotboy vườn trẻ 5-tuổi-hát tiếng-Anh khóc nhè với chiếc áo dính màu tét bét, còn thằng kia khoái trá cười ha hả, tôi biết mình đã rung động trước cậu chàng trai hư!

Tôi tìm cách tiếp cận "chàng trai cá tính" ấy. Ăn cơm trưa chung bàn, chơi chung trò chơi. Cậu ta không chống đối. Tôi bắt đầu nghĩ cậu ta cũng thích mình. Nhưng rồi một hôm, tôi làm hỏng mô hình vừa xếp và bị cậu ta lấy nguyên hộp Lego đánh mạnh vào đầu. Cú sốc đầu tiên là đấy, khi tôi bị một tên trai tẻ chỉ vì bộ xếp hình chết tiệt mà nện vào đầu mình. Mất hai ngày hai đêm buồn bã, sang ngày thứ ba, tôi chạm trán cậu ta ở chỗ chậu rửa mặt. Bốn mắt nhìn nhau, tôi quyết định giã từ tình đầu của mình bằng cách bước đến, đẩy nó ngã thẳng vào chậu.

Cho dù cái kết cấm môn vào chậu ấy cũng gây nên một vụ chấn động sau đó ở trường mẫu giáo nhưng nó nhanh chóng phai mờ trong ký ức tôi. Tôi lớn lên mà không có chút ý niệm gì về "tình sử" yêu trai tẻ của mình. Tôi cứ thế lao vào yêu, tin vào sự lựa chọn của mình để rồi liên tiếp ăn những trận đòn đau hơn cả vụ hộp Lego vào đầu.

Chàng trai tôi yêu khi học cấp Ba là một anh hotboy nổi danh trong trường. Nghĩ rằng tôi còn bé nên mẹ quả quyết đó là một tình yêu lầm lạc và liên tục cấm đoán. Mẹ đã làm mọi cách để chứng minh cho tôi thấy đó là một chàng trai trẻ con. Và khi một chàng trai còn quá trẻ con, hẳn sẽ dễ dàng làm tổn thương trái tim một cô gái. Đằng này, cậu bạn của tôi còn quá đẹp trai. Lúc còn bé, bạn sẽ thấy khi bạn và mẹ cùng nhìn vào một vấn đề, thì ý kiến của cả hai hoàn toàn trái ngược nhau. Trong khi tôi thấy đẹp trai rõ ràng là sức hút thì mẹ chỉ nhìn thấy ở mắt mũi miệng ấy một đồng nguy hiểm tiềm tàng.

Phải nói là mẹ đã tốn nhiều công sức vào phi vụ yêu này của tôi. Cả chị hai đã đi lấy chồng bỗng dưng một ngày xách vali về nhà cấm trại hẳn trong phòng tôi để tỉ tê nặng nhẹ. Kỳ lạ thay, mẹ và chị hai càng khẳng định chúng tôi chưa đủ lớn để bắt đầu một mối quan hệ, tôi càng thấy mình có thêm bản lĩnh để tiếp tục yêu. Mẹ bắt cậu ấy phải viết cam kết không tìm gặp tôi nữa. Mẹ đưa đón tôi ở cổng trường và tặng cho cậu bạn kia ánh mắt "Tôi-đang-nhìn-cậu-đấy" mỗi ngày. Thế nhưng cậu ấy vẫn hẹn hò tôi trong sân trường và chúng tôi vẫn tìm được cơ hội chuẩn đi cà phê.

Nhưng những ngày hạnh phúc với hotboy cấp Ba không kéo dài lâu. Một buổi tối tôi online và nhận được hàng đồng thư lả lơi mà anh ta viết cho một cô nàng được forward thẳng vào hòm mail của mình. Thật tiện, tôi chẳng cần phải đi nghe người này hay người

kia kể lại, chẳng cần mất công trần trở với những lời đồn. Sự thật cứ mặc nhiên được đóng mộc "đã kiểm chứng", tổng hợp lại rất quy củ, đề rõ ngày giờ năm tháng, và hiển hiện trước mắt tôi. Chẳng biết đây có phải may mắn không, khi tôi nhận được bộ mặt chân thật của người yêu, nhấn tin nói lời chia tay và nhận được sự đồng ý chỉ trong vòn vẹn chưa đến một giờ đồng hồ?!

Thực ra, không phải tôi không biết cậu ấy có tính xấu là hay thân mật quá đà với nhiều đứa con gái khác. Nhưng ban đầu, tôi lại nghĩ chẳng thể trách nếu đàn ông cứ vo ve mãi quanh hũ mật. Tôi đâu ngờ bản thân mình cũng chỉ là một trong số những con ong đó, không đủ thông minh để bay đi mà lại cứ cắm mặt lao thẳng vào, để rồi sau đó bị đá chổng gọng với lời giải thích "Hết lượt rồi!". Ít nhất thì con ong trong câu chuyện cũng được một bữa no nê, còn tôi, chỉ có phần thưởng là cú đá đít đau điếng!

Khi đã vào đại học, tôi lại yêu thêm lần nữa. Lần này, tôi chọn một anh chàng học bên Thế

thao, sáu múi hoàn hảo và cũng đẹp trai vô cùng. Khi mẹ ăn com cùng người yêu tôi lần đầu tiên, mẹ đã giơ bảng cấm ngay sau đó. Tôi không hiểu nổi, một chàng trai oai phong lực lưỡng mà bao cô nàng cùng trường mơ ước, nay đã chọn con gái mẹ, thế sao lại phản đối?

Mặc kệ những điều mẹ nói, tôi vẫn tin và lao vào yêu. Chúng tôi hạnh phúc được hơn ba tháng thì cãi nhau to trong một lần anh ấy đi tập cầu lông về. Không kiềm được tức giận, cả hai đều cực kỳ căng thẳng. Thế rồi, anh chàng dừng xe lại, bảo tôi đi xuống, rút cây vợt ra và phang thẳng vào đầu tôi. Anh rồ xe chạy đi, còn tôi ngồi ôm đầu khóc ròng. Giữa con đường rất xa nhà vào lúc mười một giờ đêm. Một anh chàng ở quán ăn gần đấy chạy đến và gọi ý đưa tôi về. Tôi đã máy móc leo lên mà không nghĩ đến những nguy hiểm mình có thể gặp phải. May thay, chàng trai tốt bụng ấy đã đưa tôi về nhà an toàn mà không hề để lại một cái tên.

Sau khi ăn vọt vào đầu, ký ức về vụ hộp Lego cũng trở về với tôi. Tôi cay đắng nhận ra mình toàn vớ phải trai tệ. Hẳn là phải có lý do nào đấy cho việc lũ trai hư cứ thay nhau xếp hàng trong cuộc đời tôi chứ nhỉ? Thế rồi tôi nhận ra: Khi yêu, nàng Bạch Dương cũng như một đứa trẻ. Tôi thích yêu theo ý thích của mình. Nếu tôi đã quả quyết là mình thích nhai giấy thì cho dù mẹ có cấm đoán, tôi vẫn nhét giấy vào mồm mỗi khi vớ được. Tôi thích những gì khó chinh phục - những thằng con trai đầy cá tính đến mức nổi loạn, những cậu chàng đẹp trai long lanh vây quanh là lũ con gái, những anh chàng hoàn hảo sáu múi chẳng cần gồng cũng nổi cực đầy mình... Không phải tôi không nhìn thấy những khuyết điểm to lồ lộ, không phải tôi ngu ngơ mù mị bởi một chàng trai, chỉ là tôi tin vào khả năng thay đổi người khác của bản thân. Không phải tôi không nhận ra những gì mẹ nói rất nhiều phần là đúng, chỉ là tôi luôn muốn cãi lại bất cứ quy luật nào áp đặt lên cuộc đời mình. Và thành ra, có những lúc tôi nằm chèo queo khi bị cho ăn đòn, nghe mẹ nhai đi nhai lại điệp khúc: "Mẹ đã bảo".

Dàn ông không thay đổi. Chỉ có nàng Bạch Dương là ngoan cố tin vào khả năng cải tạo của mình. Những lời mẹ nói là không sai. Chỉ có nàng Bạch Dương là cố lao vào những thứ đã được đóng mộc "không thuộc về mình"!

Tôi vẫn là một cô nàng Bạch Dương - đã được các chòm sao quyết định sự cứng đầu và cá tính thích chinh phục. Tôi không thể thay đổi được việc ngôi sao nào đã chiếu vào mình trong giây phút chào đời nhưng tôi tin rằng số phận nằm trong tay tôi chứ không phải là chòm sao. Tính cách là một phần, nhưng trí tuệ sẽ quyết định ta có xuôi theo tính cách hoặc bản năng hay không. Sau này, khi bắt đầu với một chàng trai, tôi sẽ tin vào những thứ nên tin, thay vì những thứ mình muốn tin. Thật ra thì ngoài Bạch Dương, cũng khối nàng cứ thích đâm đầu yêu trai tệ. Nhưng chỉ cần bạn ngẩng đầu lên nhận ra rằng: "Thật ra mình đang cố chấp" thì kết cục sau đó sẽ là "Bọn con gái chúng ta xứng đáng được có một tình yêu đẹp với một chàng trai xứng đáng".

KIM NGƯU 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Những việc cần làm:

ng người cần gặp:

Ngày vàng
của Kim Ngưu,
chạm vào cái gì
là cái đó biến
thành vàng.

24

Những việc cần làm:

ấn làm ngay:

Những người cần gặp:

Những việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

Cho dù bạn thắng
100%, thì phi vẫn
cố tình uốn cong
bạn như thường.
Kệ đi!

15

m nay tôi sẽ:

16

KIM NGƯU 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn

20
4

Danh hiệu "Thời nam châm" của ngày dành cho Kim Ngưu. Bạn sẽ hút hết trai xinh gái đẹp vào mình đấy!

21

Hôm nay tôi

Tránh xa hai từ "cà nê" nếu không muốn cái đầu bị bể.

27

hững người

ón:

Hôm nay tôi sẽ:

11

Sao hôm nay Kim Ngưu có vẻ leng keng lái tàu điện thế nhỉ?

n ngay:

Cần làm ngay:

19

Cầu được ước thấy, tranh thủ cầu đi nha!

KIM NGUŨ & GIÁ TRỊ CỦA CHIẾC VƯƠNG MIỆN

[KHÁNH LINH]

Ai ngoan nhất trong 12 cung hoàng đạo? Ấy chính là Kim Ngưu. Kim Ngưu là kiểu các bé thiếu nhi, ăn nằm đúng giờ, dạ thưa đúng chuẩn, đi học luôn giật giải bé ngoan, đi làm thì giật giải cống hiến trọn đời. Ai kiên cường nhất trong 12 cung hoàng đạo? Cũng chính là Kim Ngưu. Anh ấy có sức chịu đựng thuộc hàng siêu cấp. Bạn có thường xem những chương trình thử thách trên kênh Discovery kiểu như quăng con người ra thiên nhiên hoang dã để xem họ tồn tại kiểu gì ấy? Sau đây là danh sách thống kê nhân mạng của chương trình:

- Người sống dai nhất: Kim Ngưu.
- Chết nhanh nhất: Sư Tử - vì luôn thích nhét đầu vào mồm cá sấu, nhảy lên lưng bò tót. Hấn thuộc dạng vì muốn làm siêu nhân mà bất chấp tính mạng.
- Kẻ chết vì hoảng loạn: Ma Kết.
- Kẻ chết vì chậm chạp: Cự Giải.
- Kẻ chết vì bị liên lụy: Các thể loại buộc phải đi cùng với Ma Kết và Cự Giải.

...

Kim Ngưu có thể sống sót trong cái chương trình quái quỷ ấy, không phải bởi vì đây là anh chàng thông minh nhất, mà là bởi vì anh kiên cường nhất. Kim Ngưu sẽ sống sót đúng theo kiểu rách rưới te tua: Bị tê giác húc, bị sư tử vồ, bị rắn cuốn, bị heo rừng rượt. Và trong đời thật này cũng thế, Kim Ngưu là kiểu trải qua bao nhiêu vùi dập thăng trầm trong cuộc đời, vì bền bỉ chịu đựng mà cuối cùng là kẻ còn sống sót.

Nếu có một thứ mà Bảo Khánh - người yêu của tôi - nên học, thì đó chính là chuyện "Cứ bơ đi!". Anh chàng thuộc cung Kim Ngưu này thường có cái kiểu ăn năn day dứt rất dễ gây tuyệt vọng:

- Không có tiền cho người ta mượn → về nhà đập đầu vào gối.
- Từ chối một lời nhờ vả → về nhà đập đầu vào gối.
- Lỡ tay làm bị thương người khác → cắn lưỡi mà chết!

Nói tóm lại, Bảo Khánh rất dễ bị người khác lợi dụng, theo kiểu chỉ cần làm-cho-day-dứt là anh chàng sẵn sàng cống hiến hết tất cả. Tất nhiên, đây cũng không hẳn hoàn toàn là một chuyện xấu. Không phải là tôi chưa lần nào tận dụng điểm yếu này của chàng. Nhưng đó là một trong những thứ gọi là quyền-của-bạn-gái, và tất cả những cô nàng nếu không phải thuộc vào diện này của Bảo Khánh thì làm ơn, gom cái môi lại đừng chu nữa, và đừng ngay chuyện chớp chớp con mắt, lúc lắc cái mông.

Kim Ngưu không thể bơ đi mà sống, đó là lý do vì sao anh ấy cứ liên tục bị bò đá, sư tử vồ, trăn cuộn... một khi bị quăng vào hoang dã. Ấy là bởi vì mỗi khi có những người ví dụ như Bạch Dương chỉ-mình-tôi-sống-thôi-cũng-được xuất hiện và nhờ vả: "Chết thay tớ nhé!", thì Kim Ngưu cũng vẫn liều mạng, mặc dù cũng hơi khóc lóc và than thở một tẹo!

Một hệ lụy khác từ chuyện không thể bơ đi mà sống này đó chính là Bảo Khánh không hề biết nói "Không!". Đây không phải đơn giản chỉ là chuyện mở mồm ra và đánh vần cái chữ đó, mà là thực sự từ chối một người cơ. Chẳng hạn như là từ chối cái đĩa Bạch Dương ở bên trên. Thực ra thì tôi luôn lo sợ rằng rồi một ngày nào đó Bảo Khánh sẽ bị tổn thương rất nhiều, hoặc thậm chí là chết trước khi anh kịp hoàn thành cái khóa học "K-h-ô-n-g!" do tôi tự đề xướng và lên giáo án. Đó là khi một kẻ ác thật ác xuất hiện dưới hình hài những con người dễ thương và nói ra những lời xuẩn ngốc:

- Uống giúp tớ hộp sữa này nhé! Có vẻ như nó đã quá hạn sử dụng đến vài năm là ít!

- Tớ muốn vay tiền mua nhà. Cậu đứng tên mượn ngân hàng giúp tớ nhé. Chỉ một cái tên thôi mà!

- Cẩn lưỡi có thể gây chết người không? Cậu thử xem!

Thật ra Kim Ngưu không phải là những chàng khờ, anh ấy thật sự rất thông minh. Nhưng bình thường thì sự day dứt và lòng tốt của anh nhảy cóc đi trước trí thông minh đến vài bước, thế là anh cứ phải là kẻ hy sinh, là kẻ chịu

thiệt thòi. Để rồi sau đó khi Trí Óc đến được nơi, nó lại giầy vò anh vì sao mình lại phải khổ sở đến như thế này, lẽ ra mình phải, lẽ ra mình nên, thôi thì lần sau mình sẽ... Nhưng mọi chuyện đã muộn rồi!

Ôi, anh chàng Kim Ngưu của tôi, đến khi nào anh mới thôi là một chàng trai tốt bụng, hiền lành và thường phải gánh lấy thua thiệt đây?!

...

Phần tiếp theo của bản thống kê từ chương trình "Lăn vào Hoang dã" (*ghi chú: Tài liệu mật*):

- Kim Ngưu đã "trả tiền mua chuộc" để ê kíp thực hiện chương trình luôn chú trọng đến "vai diễn dài hơi" nhất của mình, bảo đảm không để bỏ qua những hình ảnh, kiểu như cho dù có bị bỏ đá văng xa tám mét, anh chàng vẫn sẽ vừa bay vừa vẫy tay kiểu hoa hậu thân thiện. Hay cái đoạn Bạch Dương nhảy ra "Chết thay tớ nhé!" và anh chàng Kim Ngưu bắt đầu đấu tranh tâm lý, cuối cùng khê rơi lệ và gật đầu đồng ý ấy nhất định cũng phải được biên tập thành một tập hẳn hoi. Hơn ai hết trên đời, Kim Ngưu luôn hiểu rõ giá trị của vương miện "hoa hậu thân thiện" được gắn trên đầu mình!

Rốt cuộc thì, ai trong đời cũng có một mục đích! Hoa hậu thân thiện rốt cuộc chẳng ôm một mớ thiệt thòi vào thân mà chẳng để làm gì. Ít nhất khi Kim Ngưu trở về từ hoang dã, sống sót trong hình hài tả tơi, vẫn sẽ có khối người nhào ra tôn vinh chàng.

K.L

SONG TỬ 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Tình yêu có bão cấp 10. Cứ yên lòng rồi giông tố sẽ qua.

an gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

sẽ:

Những người cần gặp:

Những việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

Những người cần gặp:

Những việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay

Những quyết định chuẩn nên được tung ra vào hôm nay để yên tâm là không phải chính.

Hôm nay tôi sẽ:

SONG TỬ 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Hôm nay:

Hôm nay:

$\frac{1}{6}$

Đăng kí ngay một lớp yoga nhé! Sức khỏe lên tiếng rồi.

Shopping thoải mái đi. Bạn đang dúi đầu lắm mà!

muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

Cần là

Nếu bắt buộc phải lựa chọn một trong hai, nhớ chọn theo phương án bạn thích ngay từ đầu.

Có vẻ bạn đang hát "Trái tim bên lề"? Cần thân đấy

***CÓ MỘT NÀNG
SÔNG TỬ
VÀNG HOE***

[KHÁNH LINH]

Có ba lý do khiến một anh chàng nhà văn muốn chuyển khỏi căn hộ của mình:

- Hàng xóm sát nhà anh là một ông bác tóc dài đến eo, yêu thích những bản tình ca thê lương, sẵn sàng chia sẻ đam mê với mọi người, bằng một dàn âm thanh thật khủng.

- Một gia đình hàng xóm khác, hai vợ chồng thường xuyên cãi nhau vì bà vợ còn quá xuân sắc mà ông chồng thì lại rất hay ghen.

Tất nhiên không phải anh nhà văn chưa lần nào đứng lên "đấu tranh":

- Hơn một lần anh muốn gõ cửa nhà ông hàng xóm để đề nghị vặn nhỏ tiếng, nhưng khi ghé người qua ban công nhìn vào nhà đó, máu trong người anh rút hết khi thấy ông bác ấy đang ngồi trên ghế sofa, mái tóc dài để xòa một bên vai, mặc một chiếc áo ba lỗ, mắt rung rung lệ.

- Hơn hai lần anh xông vào cuộc cãi nhau giữa hai vợ chồng kia, lần thứ nhất anh hứng một chiếc giày vào giữa mặt, lần thứ hai, ông chồng nhà ấy quay sang xĩa con dao chặt thịt vào anh: "À, là mày phải không, thằng nhãi?".

Cũng không hẳn là anh không có người hàng xóm nào để thương. Có một bà cô cũng hơi lớn tuổi tí, cỡ ba mươi mấy, tính tình trầm lặng, suốt ngày ở trong nhà chẳng làm phiền đến ai. Một lần, có dịp đi cùng thang máy, anh muốn lên tiếng chào hỏi. Nhưng vừa mở miệng: "Này cô gì ơi..." thì đột nhiên bà cô ấy quay lại giáng thẳng một bạt tai vào mặt anh: "Cút đi, hạng đàn ông mấy người, toàn lợi dụng tôi!". Bà cô này chính là lý do thứ ba khiến anh quyết tâm

rời khỏi nơi đó. Anh có thể viết về những nội tâm phức tạp, nhưng anh nhận ra mình không thể sống cạnh những con người như thế!

...

Thiên Ân đặt thùng các tông cuối cùng xuống nền gạch căn hộ. Vậy là đồ đạc đã được chuyển hết về đây. Kể từ nay, giang sơn mới của anh là chỗ này. Ân bước ra ban công, nhìn quanh quất, gật đầu hài lòng vì nơi này quả thật rất yên bình.

Anh quay vào phía trong và xem nữa đập trúng một chú mèo. Giật mình lùi lại, anh thẳng thốt, mèo ở đâu ra thế này?

- Kitty kitty kitty, Bỏ Đi ơi, mày đâu mất rồi?

Một cô nàng ló đầu vào cánh cửa căn hộ còn đang để mở của anh, ngó nghiêng. Khi phát hiện ra chú mèo đang nằm co tròn, cô nàng "A" lên một tiếng và nhảy ngay vào nhà, chạy đến ôm lấy chú mèo, rồi vuốt ve nó. Thiên Ân e hèm vài tiếng, nàng giật mình nhìn lên, mắt mở to:

- Ủa, anh là ai?

Ồ, nàng sẽ trông thật là dễ thương nếu như mái tóc dài nhuộm nâu kia không được cột thành hai bên trông ngố kinh khủng, không có cái kiểu nhảy xổ vào nhà người ta rồi lại ngây thơ hỏi "Anh là ai?".

- Tôi mới chuyển đến nhà này.

- À, ra vậy, xin lỗi anh nhé, con Bỏ Đi này nó hư lắm, cứ thích lang thang thôi!

- Cô nói nó tên là gì? Bỏ Đi?

- Dạ - Nàng chớp chớp mắt nhìn anh, như thể mọi chuyện là vô cùng hợp lý. Kiểu như nếu chúng ta có mang tên Thuối Rình, Sinh Bụng thì cũng là chuyện hết sức bình thường!

Và đúng là một chú mèo mang tên "Bỏ Đi" cũng chẳng là vấn đề gì to tát thật. Bởi vì trong nhà của Thy Thy - cô nàng hàng xóm kia, còn có hai chú mèo khác - Chết và Tuyệt Vọng. Sau khi biết tên đầy đủ của cả lũ ba đứa chúng

nó, Thiên Ân đã phải về nhà ngay, mở laptop và hỏi bác Gúc thử xem liệu có một giáo phái nào đấy mang tên "Điên loạn" hay đại loại thế hay không. Biết đâu cô nàng hàng xóm mới của anh là một người thuộc giáo phái ấy, và hằng đêm, cô ta sẽ tổ chức những nghi lễ kỳ bí cùng với bọn mèo, kiểu như gào lên với chúng, hay nhảy lên nóc nhà làm tiệc BBQ với số thịt chuột đã bắt được trong ngày. Lạy trời, anh chỉ mong họ hoạt động một cách nhân đạo một chút, ít nhất cũng phải có một ràng buộc nào đấy trong điều lệ gia nhập tổ chức: Hãy để hàng xóm của bạn được yên!

Bỏ Đi, Chết và Tuyệt Vọng là ba con mèo khó chịu nhất trên đời. Chúng nó nhất quyết không chịu hiểu những lời anh nói: Ra khỏi nhà tao! Ngày nào cũng như ngày nào, anh mở mắt thức dậy đều nhìn thấy con Chết nằm vắt vẻo ngay ban công phòng ngủ, con Tuyệt Vọng thì nằm gọn gàng trên ghế sofa, còn Bỏ Đi thì cũng tùy hờ, nó thường đi nơi khác, chỉ lâu lâu tạt vào nhà anh để hỏi thăm xem lũ bạn có thoải mái hay không.

Cô nàng tóc nâu bên kia thì càng ngày Thiên Ân càng nhận ra, cô ấy nên nhuộm hắc mái đầu vàng hoe cho phù hợp với tính cách. Mỗi khi Thiên Ân mang mèo sang trả, Thy Thy đều nhăn cả hàm răng ra cười, như thể chuyện mèo nhà mình đột nhập sang hàng xóm là chuyện rất đời bình thường. Đó là chưa kể những lần chạm mặt nhau trong thang máy, cô nàng huyền thuyên đủ thứ trên trời dưới đất:

- Anh biết không, mẹ bảo em không được nuôi thêm bất kỳ con mèo nào nữa. Anh biết người ta nói gì về một cô gái nuôi hơn ba con mèo rồi đấy: Gái ế!

- Anh là nhà văn à? Thế anh đã bao giờ viết về mèo chưa? Chúng dễ thương lắm đấy! Anh có thể sang nhà em chơi với chúng" (Thiên Ân vô thức bấm liên tục vào nút số trên thang máy, hoảng hốt trước ý nghĩ liệu đây có thể được xem là lời gợi ý của cô ta cho việc gia nhập cái giáo phái điên rồ đó?)

Nói tóm lại, cô hàng xóm của anh là một thể loại hồn nhiên nhất trên đời. Lúc nào cô ta cũng cười, cũng nói đùa,

cũng lí la lí lắc. Mà quả thật, chỉ riêng việc đặt tên cho lũ mèo thôi cũng thấy cô ta vô tư đến cỡ nào. Rõ ràng Chết, Bỏ Đi và Tuyệt Vọng không phải là tên mà người ta đặt cho những gì mình yêu thương, đúng không? Và người ta cũng không thể dửng dưng để mặc cho lũ mèo của mình lang thang ở nhà hàng xóm được, đúng không?

...

Những ngày sống bên cạnh một cô nàng và lũ mèo kỳ lạ cũng đã đến hơn hai tháng. Thiên Ân dần cảm thấy mọi chuyện cũng bình thường thôi. Hằng ngày, thậm chí anh còn dành một ít thời gian ra chơi với mèo, nhìn ngắm chúng lười biếng nằm sưởi nắng trên sofa, thỉnh thoảng chia sẻ với chúng một phần cá trong bữa ăn. Thậm chí rất nhiều khi, Thy Thy bấm chuông cửa nhà anh và chìa ra ba phần thức ăn, như thể cô ấy biết rằng chúng nó đương nhiên đang ở đó.

Một buổi chiều nọ, anh đi công việc về. Cửa thang máy vừa mở, anh đã thấy Thy Thy bên ngoài ban công hành lang chung, phần người gần như đã leo hẳn ra. Rồi cô nàng tụt tay...

...

Thy Thy đang lơ lửng hẳn phía bên ngoài ban công, một tay được Thiên Ân nắm chặt. Anh la lên:

- Cô có điên không vậy hả? Leo ra ngoài này làm gì?

Mặt Thy Thy nhăn nhó, và rồi từ cánh tay còn lại của cô nàng, Bỏ Đi khẽ kêu "Meow meow". Thì ra không biết nó chơi kiểu gì mà ra đến tận cái gờ bên ngoài ban công, Thy Thy phải trèo ra chụp lấy nó. Thiên Ân bỗng nhiên thấy một cảm giác kỳ lạ trong lòng.

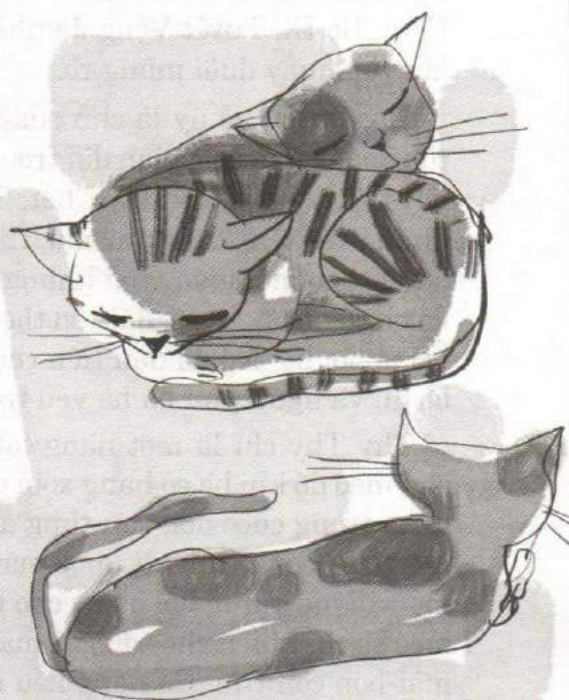
- O, anh Ân ơi, anh có thể bỏ tóc của em ra được không? Ý em là, anh nắm vào cánh tay hay áo thôi cũng được ạ.

Ân giật mình nhìn lại. Trời ạ, thì ra lúc lao ra ngoài, anh đã chụp đại bất cứ thứ gì có thể nắm được từ người Thy Thy, và ngoài một cánh tay ra thì cái còn lại chính là... một bên đuôi tóc của cô nàng.

Ân kéo được Thy Thy lên, và nhờ cái gờ tường bên ngoài mà việc này cũng không đến nỗi khó khăn lắm. Ba phút sau, cả hai ngồi thở dốc. Thiên Ân quay sang nhìn Thy Thy, và cô nàng lại nhăn răng ra cười. Nhưng lần này, chính anh cũng cảm thấy có gì đó mắc cười lắm. Và thế là cả hai người ngồi trên hành lang, cười như hai tên điên. Nếu như Ân được nhìn thấy cảnh này từ cách đây một tháng, hẳn anh đã nghĩ: Rồi xong, chắc chắn mình sẽ mua một chú mèo và đặt tên nó là "Thảm Họa" hay "Diệt Vong", đại loại thế!

...

Buổi sáng ngày hôm sau, Thiên Ân đang nấu đồ ăn sáng, với ba chú mèo nằm quanh quần bên chân thì cổ tiếng chuông cửa. Đứng trước mặt anh là một bà cô, khoảng trên 40 tuổi.

Bà mỉm cười khá hiền lành, và trước khi anh kịp nhận ra, Chết, Bỏ Đi, Tuyệt Vọng đã nhảy vào lòng bà ấy, vừa liếm láp vừa quấy đuôi mừng rỡ.

Hóa ra, bà cô ấy là chủ của ba chú mèo, cũng là người từng sống một thời gian dài trong căn hộ mà anh đang thuê này. Và thực ra, Bỏ Đi, Chết, Tuyệt Vọng, không phải là những cái tên "dã man" mà Thy Thy đặt cho chúng vì cô nàng theo một giáo phái khủng điên nào đó. Chúng đều là do bà cô này nghĩ ra, đặt tên theo ba mối tình đau đớn nhất trong đời bà. Người đầu tiên chết vì tai nạn, người thứ hai bỏ đi, và người thứ ba bà yêu trong tuyệt vọng.

Thy Thy chỉ là một nàng tốt bụng, nuôi nấng giúp ba chú mèo đó khi bà cô hàng xóm quyết định làm một chuyến đi xa trong cuộc đời, sau từng ấy năm ngụp lặn trong một mớ bòng bong tình và nước mắt. Cô nàng chống chọi mệt mỏi với mẹ mình, bởi bà ấy cho rằng việc đó là vô ích, và lũ mèo sẽ chỉ khiến cho con gái của bà trở nên kỳ dị hơn trong mắt bọn con trai. Cô nàng liều mình cứu một con mèo. Cô nàng thần nhiên khi mấy bà hàng xóm ở các tầng khác, không hiểu chuyện và cứ buông lời bóng gió về "kẻ bạo hành mèo". Cô nàng không để mặc bọn mèo lang thang ở nhà hàng xóm, chính xác là cô ấy hiểu, bọn chúng chẳng qua chỉ là muốn ở lại nhà-của-mình mà thôi!

Chuông cửa lại reo, và Thy Thy đứng trước mặt anh, với một ổ bánh kem trên tay:

- Hôm nay là sinh nhật của em. Mình cùng ăn bánh với ba đứa nó nhé! - Cái đầu cột tóc hai đuôi lại lúc lắc trước mặt anh, kèm theo một nụ cười rạng rỡ.

12 tháng 6 - cung Song Tử, hèn gì mà Thy Thy lúc nào cũng mang một vẻ ngoài chẳng hề thay đổi - luôn cười (đôi lúc như ngớ ngẩn), và luôn vô tư (một cách nói khác của vàng hoe). Nhưng kỳ thực, các Song Tử luôn là những kẻ giấu kín trong lòng những gì phức tạp nhất, những tâm tư hỗn loạn nhất, tựa hồ như một chiếc chặn giấy mà Thiên Ân đang có, bao bọc bởi một lớp kính ngoài trong suốt rất dễ thương, nhưng bên trong là sóng sánh những nước, và

du thuyền, và lâu đài, và hoàng tử đang ôm hôn công chúa, và... Tóm lại là những thứ hồ lớn mà người ta cố nhét vào vì nghĩ là rất liên quan. Song Tử luôn lấy bề ngoài để đối lại với mọi thứ. Cô ấy sống trên cuộc đời, luôn rất quan tâm đến chuyện hình thức nhưng không hẳn là bởi vì trọng hình thức, chẳng qua chỉ là không bao giờ muốn chia sẻ những thứ đang ở bên trong mà thôi!

K.L

CỰ GIẢI 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những người cần gấp:

Hôm nay tôi sẽ:

25

Cơ hội tốt sẽ bốc hơi mất tiêu nếu bạn tiếp tục suy nghĩ, suy nghĩ, suy nghĩ...

Hmm hmm,
Ma Kết đi chỗ
khác chơi!

4

Những người cần gặp:

Những việc cần

Hôm nay tôi sẽ:

17

nay tôi sẽ:

CỰ GIẢI 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần l

22
6

Một chuyến du lịch sẽ cải thiện
tình trạng "hóa thạch" hiện thời
của bạn.

oi sẽ:

Tôi muốn:

3 24

1
7

Bật mí: Hôm nay
cực kì hợp với số
9 nhé!

ững người cần gặp:

Tôi muốn:

Tôi m

5

6

7

Hôm nay tôi sẽ:

"Treo"
Facebook
lên thôi, có
"mùi" yêu
đương đầu
đây rồi.

gay:

12

13

14

15

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

19

20

21

22

JAMES BOND
KHÔNG THỂ LÀ
CỰ GIẢI
[KHÁNH LINH]

Cự Giải chắc chắn không thể sắm vai James Bond, bởi vì anh ta sẽ bị đạn bắn lỗ chỗ khi vẫn còn đang phân vân chẳng biết nên lặn về trái hay nhảy qua bên phải. Cự Giải chỉ có thể là kiểu những chàng trai thể hình, khi trình diễn trên sân khấu thường chỉ cần làm vài động tác và gần như tiêu tốn cả thế kỷ cho mỗi lần thay đổi tư thế!

Không phải cô nàng nào cũng có thể kiên nhẫn với một chàng Cự Giải. Đó là lý do cho sự ra đời của lá thư bên dưới đây:

"Gửi Tùng Lâm,

Nếu có một lúc nào đó em ghét anh nhất thì đó là bởi vì:

- Anh nhìn vào hóa đơn tính tiền quá lâu. Không phải kiểu: "Quái, nó ghi cái gì mình không đọc ra", mà là kiểu: "Nhìn kỹ đi, nhìn kỹ vào, nhất định phải có cái gì đáng ngờ ở đây!".

- Luôn có một khoảng lặng hai giây trước khi anh trả lời một cô gái là anh đã có người yêu rồi. Như thế anh đang cố nuốt trôi và tiêu hóa một cục đá có mang tên em, chấp nhận là nó đang tồn tại rất khó ưa trong dạ dày của mình!

- Anh luôn bật nút nghe điện thoại, để rồi chỉ lên tiếng sau đó ít nhất khoảng năm giây. Người ta chỉ làm chuyện đó khi việc rút điện thoại từ túi quần ra khiến họ phát hiện mình vẫn chưa kéo khóa quần!

- Anh luôn trả lời những câu hỏi của em bằng một khoảng nghỉ ba giây phía trước. Thời gian ấy đủ để em tự nghĩ ra câu trả lời hoặc tự cho phép mình bắt đầu câu hỏi tiếp theo.

- Thậm chí đến cả đặt bút viết anh cũng phải ngần ngừ một lát. Em tự hỏi nếu anh sống vào thời xưa hơn một tí, khi người ta còn dùng bút lông và nghiên mực ấy, chắc khi anh có thể bắt đầu viết thì mực đã khô quắt queo đi rồi.

- Anh luôn tắm lâu hơn 30 phút - điều chỉ xảy ra nếu một chàng trai là gay!

- Đến quán cà phê, chúng ta sẽ gọi một ly cà phê và một ly sinh tố. Cà phê đen đậm đặc cho em còn sinh tố là cho anh. Vì anh cực kỳ quan tâm đến chuyện làn da, mái tóc.

Nếu mình có phải cãi nhau, thì cũng là vì những chuyện như thế này:

- Em hỏi anh nhuộm tóc màu đỏ có được không, anh ngần ngừ bảo "OK", để rồi sau khi người ta thoa thuốc xong, anh lại bảo: "Ừm, nhuộm màu nâu có thể sẽ đẹp hơn".

- Em hỏi anh một câu, và anh vẫn ngồi im như bức tượng gỗ. Cho đến khi em bắt đầu bực bội la hét, thì anh cũng vừa cựa mình trên ghế, ngược mắt lên và bảo: "Anh đang định nói đây!".

- Anh nhìn vào menu rất lâu, và sau đó anh đồng dục nói: "Cho một ly trà đá!".

- Em đang tạo dáng rất ghê, anh thì đang canh góc máy chụp hình rất kỹ, thế rồi anh ngược lên và hỏi: "Nút chụp ở chỗ nào ấy nhỉ?".

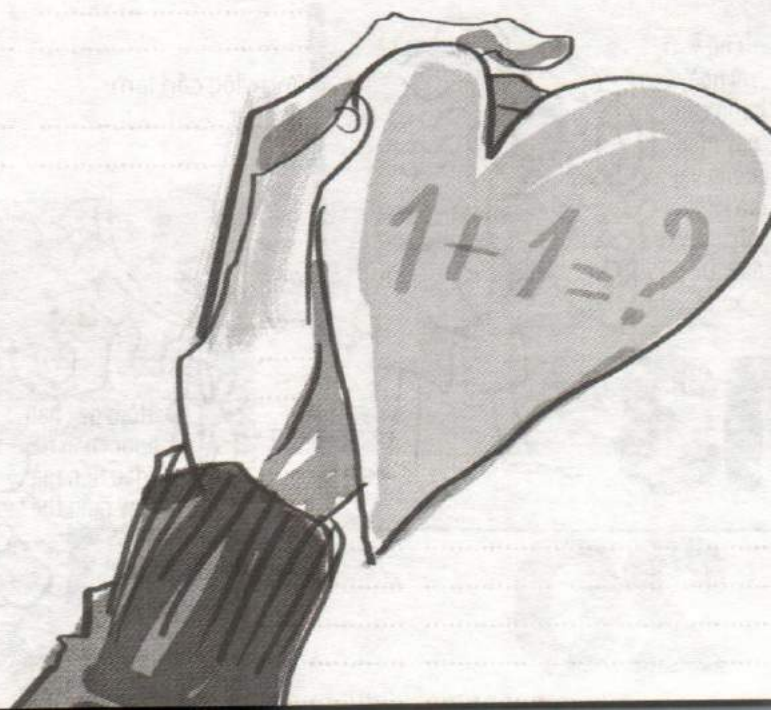

- Anh luôn nấu đồ ăn trong trạng thái từ Chín đến Chín Kỳ. Anh không kịp nhận ra và tắt lửa khi nó còn ở chế độ Tái!

Nói tóm lại, Tùng Lâm, nếu một ngày nào đó em có chia tay anh, thì cũng là bởi vì em đã chịu hết nổi những gạch đầu dòng kể trên. Em biết anh là một Cự Giải, và anh vốn rất hiền lành. Ngay cả khi em hét vào mặt anh, anh cũng ngây đơ chẳng biết phản ứng lại. Nhưng đó lại là nguồn cơn dẫn đến một chuyện đáng ghét hơn nữa: Khi em đã vượt qua cơn tức giận và đang vui vẻ trở lại thì anh alo đến: "Em này, về chuyện lúc nãy...", thế là lại tiếp tục cãi nhau. Đối với anh, một cuộc cãi vã không bao giờ dừng, nó sẽ trở lại mỗi khi anh cảm thấy đã nghĩ ra thứ gì đó mới. Sự tính toán của anh cũng khiến em nhiều khi thấy mệt mỏi. Không phải anh là kiểu đàn ông hẹp hòi, không độ lượng, mà chỉ là vì anh suy nghĩ quá nhiều trong từng hành động của mình. Anh đánh vần mọi thứ trong đầu trước khi nói, anh hình dung ra hậu quả của mọi việc trước khi bắt đầu làm.

Cự Giải yêu dấu, nếu có một thứ mà anh không nên tính toán quá nhiều trong cuộc đời này, thì anh nên biết rằng đó chính là tình yêu!"

K.L

SƯ TỬ 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những ngu

Tiêu tiền vào
đúng chỗ cần
tiêu, tiền sẽ đi
ra tiền. Cúc tác,
cúc tác...

Những việc cần

Gặp phải "Hội
những người
đội mũ phớt"
khiến biệt tài
lãnh đạo của
Sư Tử không
có đất dụng võ

Những việc cần

ngay:

Chú ý
cái ngày
buồn cười
này nha:
Tưởng vậy
mà không
phải vậy
đâu. Để ý
xem!

ững việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

ững

Hôm nay bạn
bước chân nào
đầu tiên mà
may mắn thế?

SỬ TỬ 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

26

27

28

29

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

2

3

4

5

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

Tôi

HỦ...

9

10

11

12

Trúng phải mũi tên lạc của thần Tình yêu rồi!

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

Cần làm ngay.

16

17

Xuất hiện nhân vật phản diện.

18

19

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

LẠI MẤT & TÌM THẤY

109

**NHỮNG CÔ EM
SƯ TỬ
THẬT NGÀU**

[KHÁNH LINH]

Nếu như được lựa chọn, chắc chắn tôi chẳng bao giờ chịu kết bạn, thậm chí lại gần một tên Sư Tử. Nhưng điều đáng buồn là đôi khi chúng ta không có nhiều quyền quyết định. Một tên Sư Tử đang sống ngay trong nhà tôi và tồn tại dưới hình hài một cô em gái.

Từ khi còn nhỏ, Sasa đã là con bé con đáng ghét nhất trên đời. Nó thường hay vin cơ còn nhỏ để nhờ tôi phải nấu mì, trong khi nó thì ngồi vắt vẻo trên ghế salon xem tivi. Khi tôi bung tô mì đến, nó luôn thay lời cảm ơn bằng những câu bắt bẻ: "Chị không cho tương ớt vào à?", "Sao chị lại nấu nhiều nước thế?"... Sasa không bao giờ hài lòng về thứ gì, giọng điệu thường xuyên nhất của nó là chê ỏng chê eo, dè bủi bủi bai. Thực ra, không phải tôi chưa từng tính đến chuyện "trả thù". Có một lần, khi nó đã lớn, tôi lấy cơ phồng tay và nhờ nó nấu giúp tô mì. "Trời ơi mặn quá!" - Tôi hí hửng vắn vẹo, nhưng tất cả những gì nó làm là nhún vai ơ hờ "Em nấu được đến thế thôi". Liệu có cách nào đó có thể giúp ta bẻ rằng một người mà không phải gánh chịu bất kỳ tội lỗi nào không?

Chê ỏng chê eo đã là một thứ bản chất xấu xa dính liền với nó cho đến tận bây giờ. Những thứ xinh đẹp đối với Sasa sẽ thành ra xấu tệ, những thứ bình thường sẽ thành ra gớm ói, còn những thứ xấu xí thì chắc chắn không gì hơn ngoài thảm họa. Sống với một đứa em Sư Tử, từng ngày từng ngày trong đời tôi bị ám ảnh bởi những cái hếch mũi phì ra sự khinh bỉ của nó mỗi khi tôi lỡ ra đường với một bộ cánh chỉ ở mức trung bình, những cú bấu môi chê bai mỗi khi tôi khoe với nó cái gì. Lời khen ghê gớm nhất của một con em Sư Tử từng dành cho tôi đó là: Không tệ! Đã bao nhiêu lần trong đời rồi nhỉ, tôi ước gì mình có thể hành hạ Sasa bằng những cách kinh khủng nhất có thể?

Nếu như bạn đang có một con em quá quý, thì sau đây là những cách tuyệt vời nhất để có thể "tra tấn" nó:

- "Tình cờ" để nó biết được bạn chính là admin của trang facebook "Hội những người quyết tâm "trừ khử" em gái một cách êm đẹp nhất". Nếu muốn tăng thêm hiệu ứng, bạn có thể mang một con sâu róm, để trên tủ đầu giường khi nó

ngủ. Sáng hôm sau nếu nó có hỏi, hãy thừa nhận bạn đã để ở đấy nhưng lại quên mất lý do tại sao rồi.

- Lâu lâu hãy ngồi nhìn em gái đắm đắm, vô hồn. Sau đó đứng bật dậy ca hát nhảy múa như điên khùng.

- Ru một nhỏ bạn về nhà, giả vờ vừa rù rì vừa nhìn về phía nhỏ em như thể đang lên một kế hoạch. Tối hôm đó, giả vờ đang bận, nhờ nó trả lời điện thoại của đứa bạn đó giúp, và nhiệm vụ của đứa bạn kia là rít lên: "Sao rồi, vẫn làm đúng như kế hoạch đã bàn chứ?"

- Tìm một cuốn sách, highlight màu vàng vào đầy những từ khóa "em gái", "cái giá phải trả" "hận thấu xương"... và làm mọi cách để đứa em mình giở ra xem.

Tất nhiên tôi có rất nhiều những gạch đầu dòng như thế, được trang trí lộng lẫy trong một cuốn nhật ký mà tôi trân trọng gìn giữ, phòng khi sau này một trong số đó được áp dụng thành công, tôi thậm chí có thể viết sách để truyền kinh nghiệm lại cho những cô chị đáng yêu tội nghiệp, phải ngày đêm chịu đựng những đứa em quái quỷ.

Một ngày nọ, tôi đang làm bánh ở trong bếp thì Sasa đi học về. Nó ăn thử một miếng và nhẹ nhàng nói "Khá đấy!". Tôi tưởng thế giới này đã đến ngày tận thế và Sasa bé nhỏ muốn tôi ít nhất được nhắm mắt một cách đầy hài lòng, dù không phải với một nụ cười trên môi mà với đôi mắt mở to tròn tròn, hàm dưới rớt xuống và mặt thì đơ hết cả. Rốt cuộc, Trái Đất vẫn bình an, không có chuyện kiểu như bùm một cái khủng long đột nhiên sống dậy và loài người bỗng trở thành bữa sashimi ngon lành của bọn chúng.

Sasa thất tình. Ấy là lý do. Thằng bạn trai hotboy của nó đã giở trò "Hôn nhiều hơn một cô gái" và "Ôm nhiều cô gái hơn một lần". Nói tóm lại, hẳn ta đã phạm đúng cái tội mà Sư Tử ghét nhất: Phản bội. Sư Tử luôn tự tin, đầy sĩ diện, nó không bao giờ muốn chấp nhận ý nghĩ: Với một kẻ nào đó nó đã là đứa hết thú vị, thật buồn tẻ và phiền phức chết đi được! Tôi thừa biết em tôi đã làm gì ngay vào cái lúc thằng bé kia nói lời chia tay: Nhún vai ơ hờ và ngáp miệng

tĩnh bơ: "Nhất trí!". Đúng cái kiểu mà vì nó tôi đã tốn bao cân não để đầu tư cho cuốn "Nhật ký tàn khốc" kia!

Nhưng hôm nay tôi không thực sự muốn nghĩ đến "Nhật ký tàn khốc" lắm, bởi trước mắt tôi là một con bé đang cười ha hả kể cho tôi nghe chuyện vừa chia tay, nói như thể là mình vừa trút được một gánh nặng trên vai nhưng trong thực tế thì người nó lại đang gồng cứng ngắc, cố tỏ ra mình khỏe re nhưng mặt thì ngây đờ như muốn giữ chặt cảm xúc. Lẽ ra nếu bình thường thì tôi sẽ tát cho mấy cái để nó tỉnh người ra, để nó được giãi giụa mà khóc lóc, cho dù mấy cái tát chỉ là để nguy trang cho việc nó đang muốn một cái có hợp pháp để bùng nổ! Nhưng tôi biết trong trường hợp này tốt nhất thì thế nào. Tôi chỉ việc ngồi yên cho nó đóng vai Nữ hoàng băng giá, huênh hoang về sự bản lĩnh và bất cần của mình. Nửa tiếng sau đó, Sasa đeo một cặp mắt kính màu đen to sụ lên mặt, quay sang bảo tôi: "Mình đi mua sắm cho nó ngẫu đi chị". Đó đích thị là con em Sư Tử của tôi, dù là trong hoàn cảnh thảm thương nhất, nó vẫn muốn được ngẫu!

Thế là hai chị em chúng tôi ăn mặc lộng lẫy, lên đường đi mua sắm, nâng ly chào mừng sự kiện trọng đại: Sasa bị đá! Tối hôm ấy, tôi nấu cho nó một tô mì và nó lại tiếp tục giở trò khinh bỉ chị-nấu-mì-ghê-toàn-tập. Nhưng bởi vì Sư Tử là một đứa em gái, nên dù gì đi chăng nữa, thì nó vẫn là... một đứa em gái, và tôi có nghĩa vụ phải yêu thương nó đến hết cuộc đời này. Điều đó nghe chừng rất thảm, nhưng biết làm sao được, tôi là người quá "vĩ đại" để không thể bỏ rơi một con bé đeo cặp kiếng đen cho thiệt ngẫu, nhưng thực ra, lại là để che đi những giọt nước mắt ở bên trong!

K.L

XỬ NỮ 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Những việc cần

người cần gặp:

Những việc cần

am ngay:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Đừng vội
tin vào mắt
mình: Có
thể bạn
đang đeo
kính đen

28

Không thể tin
được: Bạn đang
phung phí thứ xa
xỉ nhất của mình -
tình yêu!

Gặp vận may
liên quan đến
nước: Có thể là
được anh thợ
sửa ống nước
rủ đi xem phim
chăng?

XỬ NỮ 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi

Tính đồng bóng phát
tiết khiến mọi người
muốn biến bạn thành
"Xử Nữ" luôn.

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi

ón:

uốn:

Ai đó chọc giận Xử Nữ bằng cách cố tình phá đám
tính ưa gọn gàng của bạn.

hững người

muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

ngay:

Cần làm ngay:

Cần làm ngay:

Mua bán không cần
mặc cả là phong
cách của Xử Nữ
hôm nay — người
được sao Kim (Tiền)
chiếu MỆNH)

muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

LẠI MẤT & TÌM THẤY

108

ĐỂ XỬ NỮ ĐƯỢC YÊU

[KHÁNH LINH]

Nếu như có một thứ mà Xử Nữ không bao giờ học được trong tình yêu thì đó chính là sự trả giá. Xử Nữ chẳng bao giờ để mình phải đánh mất thứ gì. Cô ấy tựa hồ như một nữ chiến binh lao vào trận chiến không phải để liều bỏ đi tất cả mà giành lấy chiến thắng, nhiệm vụ của Xử Nữ chỉ là phòng thủ để không một mảnh giáp nào trên người bị trầy xước.

Từ nhỏ, tôi đã là một con bé vô cùng cảnh giác. Có một lần đang đứng đợi mẹ đón trước cổng, một bà từ đâu đi lại bắt chuyện với tôi:

- Chào con, cô là cô giáo mới của con đây. Đi theo cô một chút nhé!

- Tại sao, cô giáo cũ bị gì?

- Cô giáo cũ bị chuyển lớp rồi. Đi theo cô nào!

- Tại sao? Cô ấy bị ai bắt nạt à?

- Không, chỉ là đổi lớp thôi. Từ mai cô sẽ vào dạy lớp con đấy.

- Tốt quá, thế mai có bài kiểm tra, đề thi là gì hả cô?

- À, ừ, đề thi thì làm sao cô nói được hả con?

- Không nói được thì tức là cô giáo giả. Cô giáo giả phải không?

- Không, tất nhiên... là cô giáo thật.

- Cô giáo thật thì áo dài đâu?

- Ơ... Áo dài cô để ở nhà rồi.

- Tại sao lại để ở nhà, nó bị dơ à?

- Ừ, ừ, bị dơ rồi.

- Thế nó có bị rách không, còn mặc được chứ?

- À, ừ, vẫn mặc được.

- Thế áo dài màu gì?

...

Nói chung, tôi có biệt tài khiến cho một cuộc nói chuyện về đề tài này bỗng dưng chuyển sang một đề tài khác xa lạ xa lắc chẳng hề liên quan gì tới nhau. Khi tôi tra vấn bà ấy xong về vụ áo dài thì mẹ tôi đã đến đón, và ngày hôm sau,

cả trường đồn ầm lên về việc có con bé lớp khác đã bị một bà "dụ" đi mất. Bà ấy xưng là cô giáo mới của nó.

Lớn lên một tí, tôi vẫn là một con bé có tính phòng thủ cao và luôn sợ bị lừa gạt, ngay cả trong tình yêu. Còn nhớ lần đầu tiên nhận được lá thư nhét trong học bàn, tôi đã la ầm lên khắp lớp:

- Này Ngọc Thanh, có gì bức tức thì chửi ngay ra đây nhé, bày đặt thư từ. Trong bao thư này có gì, cậu ép xác thần lẩn vào đây phải không? Hay cậu cắt tóc bỏ vào đây để trù người ta? Đor mặt ra à, để xem cậu viết gì: "Mình là Đặng Khoa đây, cho mình làm quen nhé!". Ờ, à...

Khi bắt đầu bước vào giai đoạn biết yêu, tôi lại có một cách khác để bảo vệ trái tim mình. Tôi làm đủ mọi cách để thử thách tình cảm, đảm bảo rằng nó không nảy sinh từ một ngày sức đề kháng của tôi đang quá yếu và bị một tia xung điện nào đó từ người thẳng con trai ấy phát tán ra làm trái tim mình bị ảnh hưởng nghiêm trọng.

Có những cách sau đây để thử thách:

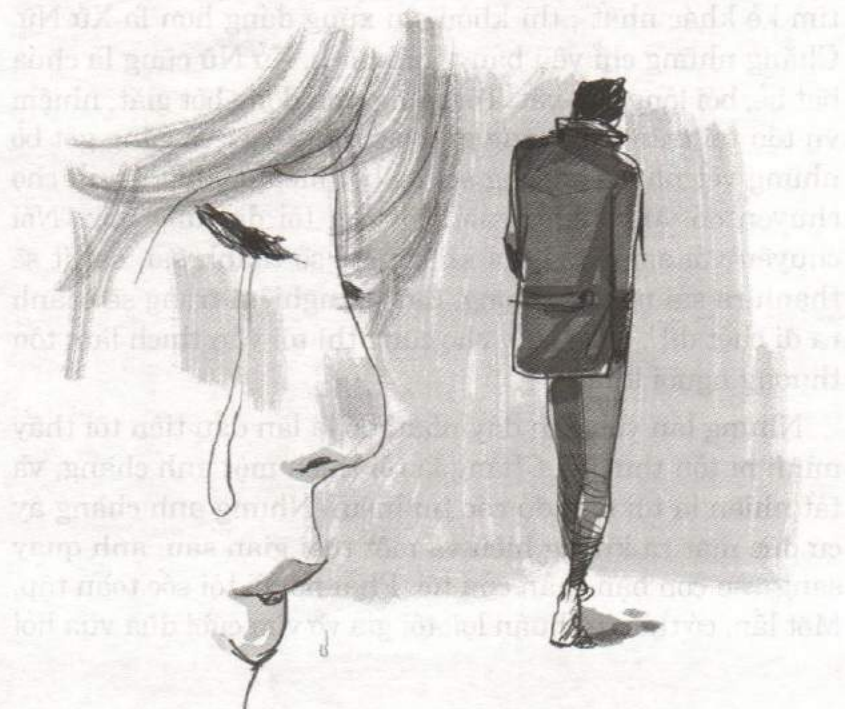
- Chờ đến ngày nó cắt tóc. Bạn không thể ngờ được đâu, về việc một vài thẳng con trai trông sẽ ngớ cực kỳ khi vừa chui ra từ tiệm cắt tóc. Cho dù sau đó tóc nó có dài ra thì bạn vẫn sẽ không tài nào quên đi được bộ mặt ngớ đi ấy. Thế là tình yêu "chết giấc".

- Đột ngột xuất hiện trước cửa nhà và xem bộ dạng ở nhà của nó trông như thế nào. Thường thường sẽ là: Không tóc vuốt keo, không áo thun sành điệu, không giày thể thao, cởi trần và mặc quần tà lỏn. Tình yêu sẽ "qua đời" ngay tức khắc, bởi vì bạn phải yêu thế nào đây, một chàng trai là phiên bản bụng không mỡ của các ông chồng không bao giờ mặc áo, chỉ đóng mỗi chiếc quần cụt kém duyên dáng, cố tỏ ra quyến rũ nhưng không bao giờ thành công?

Nhưng những chuyện ấy cũng đã là quá khứ, sau này tôi cũng đã vượt qua những "cảnh giác" bé nhỏ ấy và bắt đầu yêu thực sự. Hoặc tôi ngỡ rằng mình đã yêu thực sự. Có một thứ tôi không hiểu được vào lúc ấy: Xử Nữ chẳng bao giờ thôi nghi hoặc, thôi phòng thủ. Nếu tôi có thể bỏ được

những trò "rình mò" cậu bạn trai khi vừa chui ra khỏi tiệm hớt tóc hay đang đứng thanh thoi trên ban công sân thượng nhà cậu ấy, thì đó chẳng qua là vì những "cảnh giác" của tôi đã được nâng cấp lên mà thôi. Tôi bắt đầu yêu với những "lo sợ tổn thương" khác trong tim mình, trong khi bản năng thì liên tục thay đổi để biến hình trong những trò tự bảo vệ khác nhau.

Tôi đã từng quen một anh bạn trai hồi năm nhất Đại học. Một hôm, trường tổ chức hội trại, lớp tôi cũng có một gian hàng bán đồ lưu niệm. Tôi về nhà "gom" hết những đồ lưu niệm trong nhà ra để bán. Đang đứng ngay quầy thì người yêu của tôi đi đến. Sau một hồi nhìn ngắm, anh quyết định mua một chiếc đồng hồ. Tôi hí hửng bán cho anh. Đến khi anh đã bỏ đi, con bạn thân đứng bên cạnh kéo tay tôi nói nhỏ, mặt mày nó tím tái: "Trời ơi, cái đồng hồ ấy là quà mà anh tặng cho mày đó". Tôi chết trân. Chẳng những tôi đã đem bán quà tặng của người yêu, mà còn bán lại đúng cho người ấy. Nhưng may thay, chuyện sau đó cũng không quá lùm xùm. Anh và tôi êm đềm bước qua cú trắc trở, bằng một cuộc chia tay!

Một khoảng thời gian dài sau ấy, cũng thỉnh thoảng tôi nhớ về chuyện này, và tự hỏi sao bản thân lại quá vô tâm? Liệu có thể là vì cái đồng hồ ấy quá ghê, sến súa theo cách mà bọn con trai định nghĩa là "dễ thương", nên tôi đã nhanh chóng lãng quên nó? Vậy thì lý giải thế nào cho một chiếc lắc tay khác, tôi cũng bán ngay trong dịp đó, và nó là món tôi đã từng năn nỉ con em mình nhường lại vì quá xinh đẹp? Sự xinh đẹp không cứu nổi một món đồ thoát khỏi việc bị tôi ruồng bỏ! Thế thì tôi quả thật là đưa hết thuốc chữa?

Không hẳn! Có lẽ xét đến cùng, tôi vẫn là một nàng Xử Nữ luôn phòng thủ, và cơ chế phòng thủ của tôi là không bao giờ để bản thân quá yêu thương, quá trân trọng một điều gì đó. Chỉ có một thứ Xử Nữ yêu nhất trên đời, đó là chính mình. Tôi đã lựa chọn bảo vệ bản thân khỏi tổn thương, bằng cách sẵn sàng làm tổn thương người khác. Tôi không phải típ con gái mỗi khi chia tay là nằm lăn lộn trên giường ôm "kỷ vật" mà khóc. Chúng đã được bán, được cho, được "tấu tẩn" bằng nhiều cách trước khi tôi kịp "cho bay" luôn chủ nhân ban đầu của chúng.

Nếu có một giải thưởng được trao cho "người hay làm vờ tim kẻ khác nhất", thì không ai xứng đáng hơn là Xử Nữ. Chẳng những chỉ yêu bản thân mình, Xử Nữ cũng là chúa bất bẻ, bói lông tìm vết. Tôi giống như đồng bột giặt, nhiệm vụ tồn tại trên đời chẳng gì khác ngoài việc cố gắng gột bỏ những vết nhơ, sẵn sàng sùi cả bọt mép để đấu tranh cho chuyện đó. Một anh người yêu của tôi đã từng nói: "Nói chuyện với em thì người không sai sẽ thành sai, sai ít sẽ thành ra sai nghiêm trọng, còn sai nghiêm trọng sẽ thành ra đi chết đi!". Phải, suy cho cùng thì tôi vẫn thích làm tổn thương người khác.

Nhưng lần yêu gần đây nhất, đó là lần đầu tiên tôi thấy mình bị tổn thương. Chẳng là tôi thích một anh chàng, và tất nhiên là tôi nhá đủ các tín hiệu. Nhưng anh chàng ấy cứ đực mặt ra không hiểu và một thời gian sau, anh quay sang yêu con bạn thân của tôi. Phải nói là tôi sốc toàn tập. Một lần, có thời cơ thuận lợi, tôi giả vờ vừa cười đùa vừa hỏi

có đúng anh không biết tình cảm của tôi hay không? Anh hơi sững người một tí:

- Anh cũng có lẽ mờ nhận ra, nhưng lại không đủ bằng chứng để thuyết phục được mình tin là như vậy.

- Thế ra em bắt tín hiệu không đủ à? - Tôi cười lớn nhưng trong bụng lại thấy có gì đó như rạn vỡ một chút. Tôi đã để hụt một tình yêu, chỉ vì "đèn xanh" của tôi không đủ độ sáng? - Nhưng em đã cố hết sức rồi còn gì nữa.

Anh nhìn sâu vào mắt tôi, nhấp thêm một ngụm cocktail, và anh nói:

- Em biết không, dù không nhận ra tình cảm của em, nhưng anh cũng đã quan sát em rất lâu. Và anh nhận ra em là kiểu những cô gái, ừm, không muốn đánh liều bản thân thêm tí nữa. Có lẽ câu nói luôn hiện ra trong đầu em trong bất kỳ trường hợp nào cần dẫn thân trong một mối quan hệ, đó là: "Tôi đã làm hết sức rồi, còn muốn gì nữa chứ?". Em co mình lại quá nhanh, thủ thế để bảo vệ bản thân mình, nhưng có một điều mà em cần biết, đó là để có được tình yêu, đôi khi chúng ta phải trả giá...

Tôi chẳng nói gì nữa. Tôi cứ thế nhìn anh, rồi lại nhìn chiếc ly thủy tinh trong tay mình. Tôi lắc cổ tay cho nước sóng sánh, không phân biệt được thứ đang làm nhòe đi mọi thứ là sóng nước kia hay chính là nước mắt của mình. Vẫn là thế đúng không, vẫn là điều mà Xứ Nữ bao lâu nay chưa học được, rằng có thể ta sẽ tổn thương, có thể ta sẽ mất đi nhiều thứ, nhưng để được yêu, trả giá là điều rất xứng đáng?

K.L

THIÊN BÌNH 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Quá nhiều vệ tinh cũng không hay ho gì, nhất là khi các vệ tinh đều ngon lành như nhau.

Thiên Bình đang mất thăng bằng: Bên nào nặng quá thì quăng bớt đi!

25

ấn gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

ấn làm:

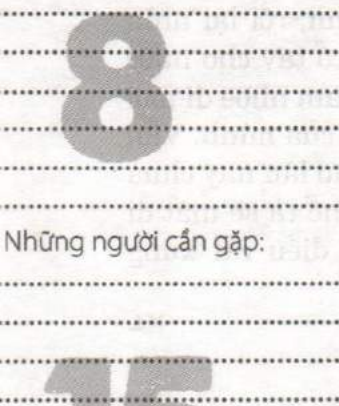
Hôm nay tôi sẽ:

ời cần gặp:

Những việc cần làm:

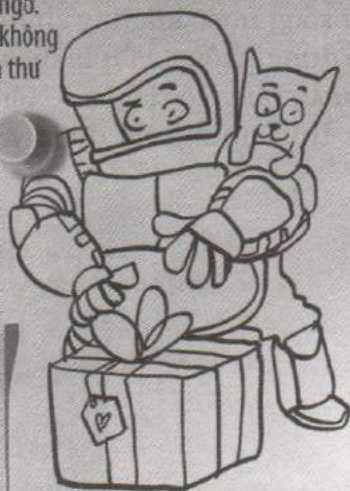
Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

Nhận được quà tặng bất ngờ. Yên tâm là không phải bom thư đâu!

16

ay tôi sẽ:

Từ khóa của ngày: "Xanh lá cây"

tôi sẽ:

THIÊN BÌNH 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Tôi muốn:

30

Mua một món quà "ninh" bố mẹ để sưởi ấm lại tình cảm gia đình đang bị tuyết phủ nhé!

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

hững người cần gặp:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

13

Tình cũ không rủ cứ đến, haizzz

Hôm nay tôi sẽ:

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

Cần làm ngay:

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

A black and white illustration of a young woman with glasses, wearing a patterned cardigan over a light-colored top and dark leggings. She is holding a large, ornate lantern with a tiered top and a pointed bottom. Confetti is falling around the lantern. The background features stylized, swirling patterns.

**NGƯỜI
GIỮ
KÝ ỨC
CỦA
THIÊN
BÌNH**
[KHÁNH LINH]

Nếu có một thứ gì đó mà Thiên Bình ghét nhất trên đời thì đó chính là nỗi cô đơn. Một cô nàng Thiên Bình thường tồn tại trên đời dưới những dạng sau: Luôn có người yêu, luôn đi tìm tình yêu và luôn ám ảnh vì chưa có người yêu. Thiên Bình thường đầu tư cho chuyện yêu nhiều hơn tất cả những chuyện khác. Thế nhưng Thiên Bình lại mâu thuẫn ở chỗ không thể yêu ai được lâu. Có một câu nói về Thiên Bình, đại ý thế này: Tình yêu với cô nàng như một miếng sô cô la, ăn thì ngon và lúc nào cũng thềm, nhưng cắn vài miếng thì phải bỏ ra ngay vì quá ngấy!

...

Một người lưu giữ ký ức thật ra không thể gọi là người. Chúng tôi sống trong một không gian khác, được đan cài vừa khít với thế giới này, đủ để chúng kiến tất cả những gì xảy ra trong mọi góc ngách của con người và giúp gom giữ ký ức của họ lại. Thực ra con người ấy, họ rất buồn cười. Họ luôn tin vào chuyện bộ não sẽ giống như một chiếc tủ hồ sơ thật lớn, nơi họ có thể cất những mảnh câu chuyện đã qua trong cuộc đời mình. Trong khi trên thực tế, não bộ là một vật chỉ sống để giải quyết những công việc mang tính "ngay lúc này", đó là chỉ huy hăm bà lằng nhằng đường dây trong cơ thể. Nó không quan tâm đến quá khứ, cũng không để ý đến tương lai. Nói tóm lại không gì có thể mang tính "ngay lúc này" hơn là một bộ não. Bấy nhiêu là đã quá đủ phức tạp rồi. Nó không thể kham luôn cả chuyện đóng vai một chiếc tủ hồ sơ đựng đầy quá khứ. Chính chúng tôi - những người gom giữ ký ức, mới đảm nhận trọng trách ấy. Mỗi người sẽ đi theo một cá thể trong cuộc đời, đảm bảo rằng mọi thứ diễn ra trong suy nghĩ, nhận thức, trí nhớ của họ đều được gìn giữ, phân loại và sắp xếp gọn gàng.

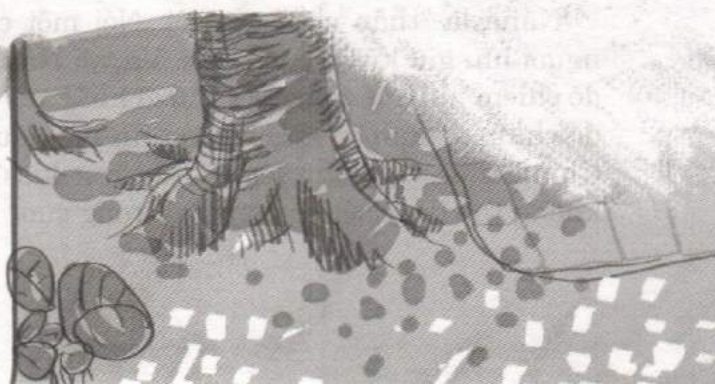
Nana là "thân chủ" của tôi. Nói một cách khác, tôi là người lưu giữ ký ức của cô ấy. Và với Nana, nếu như có gì đó chiếm nhiều hơn bất kỳ thứ gì khác xảy ra trong đời, thì đó chính là tình yêu. Được tỏ tình lần đầu năm học lớp 2. Chính thức yêu năm lớp 3. Có "first kiss" năm lớp 5. Và không thể đếm hết số bạn trai trong suốt 19 năm qua tồn

tại trên đời của cô nàng này. Đôi khi tôi tưởng thân chủ của mình mắc chứng "tăng - động - yếu", kiểu bệnh khiến cho ta giống như một bệnh nhân cần uống thuốc "bạn - trai" mỗi ngày để đảm bảo là mình được truyền đủ dưỡng chất cần thiết.

Tôi được "có mặt" khi con người thứ 5 tỷ 780 trên cuộc đời này ra đời. Và kể từ khi đó, tôi đã đi qua biết bao nhiêu đời "thân chủ". Cứ đến hết một "đời người", tôi lại đóng gói đầy đủ ký ức của người đó, thả lên trời để chúng biến thành mây. Những đám mây ấy cứ trôi mãi, nhẹ nhàng gỡ bỏ từng mảnh bông ký ức của mình, cho đến khi chẳng còn lại gì ngoài gió. Đôi khi, ký ức của một người gào thét khóc lóc, lần cuối trả hết những đau đớn trong đời. Và sau đó, những mảnh ký ức chứa đầy giông tố cuối cùng cũng có thể hóa thành cầu vồng đủ sắc.

Bao nhiêu năm làm công việc gom giữ ký ức, tôi gần như thuộc như lòng bàn tay tính cách của mười hai cung hoàng đạo. Và Nana là một nàng Thiên Bình chính hiệu. Cô ấy quay cuồng vì yêu. Nana yêu một chàng trai theo đúng kiểu

giữ - một - ai - đó bên cạnh mình. Người ta có thể đeo một chiếc nhẫn ngày hôm qua, ngày hôm nay, nhưng đến một ngày kia nó bỗng trở nên chật, và người ta chỉ đơn giản là vứt bỏ. Nhưng Nana thì khác, cô ấy nhất định luôn - phải - đeo - nhẫn. Cô ấy chỉ buông tay khi đã tìm thấy một chiếc nhẫn khác xinh đẹp hơn. Cũng thật may, Nana chưa bao giờ phải lặn lội khổ sở khi chiếc nhẫn siết đã quá chặt ngón tay mà nhẫn mới thì vẫn chưa tìm thấy.

Bình thường, với Nana, những bông tuyết ký ức về một cuộc tình có thể gói gọn lại như một cục kẹo đường. Nhanh gọn và gấp gáp. Đó có thể là bông tuyết chàng - trai - cùng - ăn - gà - rán, họ hẹn hò nhau đi ăn gà rán chỉ lần duy nhất trong cuộc tình kéo dài...ba ngày, sau đó Nana quyết định chia tay vì anh ta ăn quá ghê. Anh ta không hiểu được rằng sốt cà khác với nước ép cà chua, cứ thế mà tống cả đồng vào miệng, và bởi vì trong đó còn có cả thức ăn, nên mỗi khi cơ hàm anh ta khép lại trong quy trình nhai nuốt thì nước - ép - sốt - cà cứ thế mà trào ra nơi khóe miệng. Nói tóm lại, kinh nghiệm đầu tiên khi hẹn hò: Hãy ăn những gì bạn có thể ăn trong duyên dáng! Ngoài ra, Nana còn có rất nhiều những thể loại "kẹo - bông - tình" bé bé xinh xinh khác, chẳng hạn: Chàng trai chỉ yêu qua chat và chia tay ngay khi nhìn thấy, chàng trai bỗng dưng sớm mai thức dậy và thấy mình hết yêu, chàng trai không thể xếp cạnh các "kẹo - bông - tình" khác vì anh ta trông giống một cục gỉ mũi khổng lồ hơn ...

Nhưng lần yêu gần đây nhất của Nana thì mọi chuyện không còn đơn giản và ngắn gọn như vậy nữa. Nói cho chính xác thì nó khiến tôi hơi mệt mỏi vì hao tổn nhiều bông tuyết ký ức. Tôi thậm chí đã có lúc rợn mình một tí. Ký ức mà tôi lưu giữ mỗi ngày trong khoảng thời gian ấy đầy biến động. Có khi là một ngày thật vui khi Nana được

anh chàng kia yêu thương, nhưng ngày hôm sau lại là một bông màu tro xám vì anh chàng kia lại giở trò lừa dối.

Bình thường Nana là một nàng Thiên Bình rất lý trí. Mọi thứ trong tình yêu với cô nàng đều rõ ràng. Kiểu giống như một bà bác "thân chủ" ngày xưa của tôi. Cũng là Thiên Bình. Bà ấy ra một nguyên tắc rất kiên quyết với chồng: Thắng làm vua, thua làm vợ! Bà ấy đưa cho ông chồng một khoản tiền để kinh doanh, thắng thì anh làm vua, thua thì anh về nhà làm vợ, lau nhà, rửa bát, dọn toa lét. Không có chính sách nhân nhượng ở đây! Có lẽ vì thế mà các Thiên Bình thường rất được người yêu hay chồng nể phục, vì sự tỉnh táo và lý trí. Thế nhưng mà đôi khi, sự tỉnh táo ấy vấp phải một thói quen, đừng quên là Thiên Bình luôn thích đeo nhẫn. Và với chiếc nhẫn lần này, vấn đề là nó quá rộng so với ngón tay nàng, cứ chực chờ bung chạy đi mất!

Chàng trai ấy lừa dối Nana, theo kiểu rất kinh điển: Anh chỉ có em mà thôi (nhưng nhiều cô nàng khác có anh), anh chỉ yêu em mà thôi (nhưng anh thương thêm một vài cô nàng khác). Và cô gái kia, cũng đóng vai người thứ ba một cách rất kinh điển: Núp bóng em kết nghĩa. Thế là Nana lao vào chiến đấu với cô em kia. Cuộc chiến kéo dài gần nửa năm trời, kéo từ quán trà sữa lên đến trên Facebook, lôi kéo đủ các thể loại nhân chứng, kẻ chửi hùa và cả những kẻ không - hiểu - gì - nhưng - luôn - tỏ - ra - hiểu - tất khác! Ngày làm việc của tôi trở nên rất bận rộn. Tôi loay hoay sắp xếp những mảnh ký ức đầy gây hấn và cả nước mắt, những yêu thương thoáng vụt qua và ngày càng ít ỏi đi, cho đến khi cả Nana và tôi gần như kiệt sức. Mỗi lần nhìn lại cả đống những "mảnh bông màu tro xám" chập kín trong kho ký ức, tôi luôn tự hỏi không biết nếu con người tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, họ có biết yêu thương chính mình hơn không? Họ sẽ thấy một cách hình tượng hơn cái gọi là gánh nặng quá khứ, và sống tốt hơn cho hiện tại này để ngày hôm qua không phải gánh thêm bất kỳ mảnh bông màu tro nào nữa?

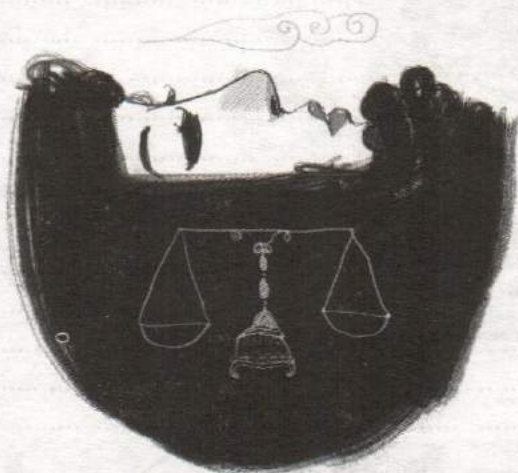
Một buổi tối, Nana nhận được tin "mật báo" và chạy ngay đến một quán cà phê, nơi anh chàng kia đang hẹn hò

cùng "em gái". Có vẻ như Nana đã đi đến giới hạn cuối cùng, cô ấy nhìn nàng kia tóe lửa, và sau đó, quay sang giáng cho anh chàng người yêu một bạt tai nảy đom đóm. Cuối cùng thì, Thiên Bình đã lấy lại được lý trí của mình. Chúng ta không thể cướp một thứ luôn được đặt nơi cửa chợ - vốn thuộc về sở hữu chung. Nana đã kiên quyết "tháo nhẫn", và thật là khó khăn bởi người yêu với cô nàng cũng giống như một bên cán cân và cả thế giới nằm bên cán cân còn lại. Nếu một Thiên Bình không được yêu, nàng mất hết sự cân bằng.

Nhưng rồi...

Một ngày nọ, không lâu sau đó, mảnh bông màu trắng lại xuất hiện, khi Nana nhìn thấy một chàng trai khác. Rất tuyệt vời. Liên tiếp những mảnh bông trắng xuất hiện, và Nana quay trở lại là cô gái của ngày nào. Cô ấy đã tìm thấy chiếc nhẫn mới vừa vặn. Và tôi - người lưu giữ ký ức, thở phào nhẹ nhõm. Thiên Bình vẫn sẽ là Thiên Bình thôi, cô nàng sẽ nhanh chóng tìm lấy sự cân bằng cho chính mình, với một tình yêu. Hạnh phúc nhé, nàng "thân chủ" bé nhỏ của tôi!

K.L

THÂN NÔNG 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm

23
10

Núi lửa
phun cũng
không
bằng cơn
giận dữ của
Bộ Cạp

Hôm nay tôi sẽ:

24

Những việc cần làm

Những người cần gặp:

31

Đầu Đông vắng
hững cơn mưa thì
đã có... tiền từ trên
trời rơi xuống. Nhặt
liền đi!

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

6

7

Những việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

12

13

14

Hôm nay tôi sẽ:

20

Quý nhân
phù trợ
đúng lúc
nan giải

Hôm nay tôi sẽ:

19

21

THÂN NÔNG 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

Tôi muốn:

25

26

27

28

1/11

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

3

4

Tôi muốn:

Hôm nay tôi sẽ:

8

9

10

11

Hôm nay

ngay:

15

16

17

18

oi sẽ:

Cần làm ngay:

Tôi mu

**CÓ
MỘT
THẦN
NÔNG**

**MANG TÊN
BAO CHỪNG**

[KHÁNH LINH]

"**C**ó sức hút nhất, lạnh lùng nhất, lý trí nhất. Có hận phải trả, nhất quyết không bỏ qua cho những kẻ làm điều sai trái. Bản chất khinh danh lợi nhưng lại có nhiều thiên phú thành đạt thăng tiến. Trực giác siêu chuẩn, có thể nhìn người mà đoán ra thiện ác. Cả đời gần như sống cô độc, không có nhiều bạn bè. Nếu có, đó là những người thực sự gọi là tri kỷ".

Thoạt nhìn, có thể bạn sẽ nghĩ tôi đang trích bản profile của Bao Công, nhưng ai am tường về cung hoàng đạo sẽ biết ngay tôi chỉ là đang miêu tả về Thần Nông. Thật ra, cũng không hẳn là không liên quan. Xét đến cùng, Bao Công đích thị là một bác Thần Nông. Có một câu nói: Đắc tội với ai chứ đừng đắc tội với Thần Nông. Một khi đã thù, Thần Nông nhất quyết không thỏa hiệp. Hãy nhìn xem, Bao Công một khi đã nói "Cầu đầu trăm chờ lệnh" thì cho dù thượng quan triều đình có xuất hiện bảo "Đừng", ngài cũng nhất quyết đóng cửa mà chém phăng cái đầu ấy. Thần Nông cũng là cung cải tay đôi giỏi nhất trong 12 cung. Đó là lý do vì sao Bao Công mà tra án thì hung thủ chỉ có nước há hốc mồm, câm nín nhận tội và tra đầu vào máy chém.

...

Tôi không bao giờ biết được Công Tôn Sách hay Triển Chiêu có hạnh phúc bên cạnh một người tri âm tri kỷ như Bao Công hay không, nhưng đối với tôi, có một đứa bạn Thần Nông là một thảm kịch bi thương nhất trên đời. Bởi vì nó là kiểu những đứa bạn vô cùng hiểu biết. Trí óc của nó đi xa hơn tôi nhiều bậc, đủ để tôi hình dung ra sau này khi cả hai đã lớn lên, hai đứa sẽ rẽ sang hai ngã đường hoàn toàn khác biệt. Một ngã là những cô nàng ra chợ và biết ngay đâu chính xác là phần thịt ngon nhất của một con bò. Ngã còn lại, đứng đĩnh bước ra chợ khi Mặt Trời đã đứng bóng và hỏi cô bán hàng: "Thịt bò bao nhiêu tiền một con?".

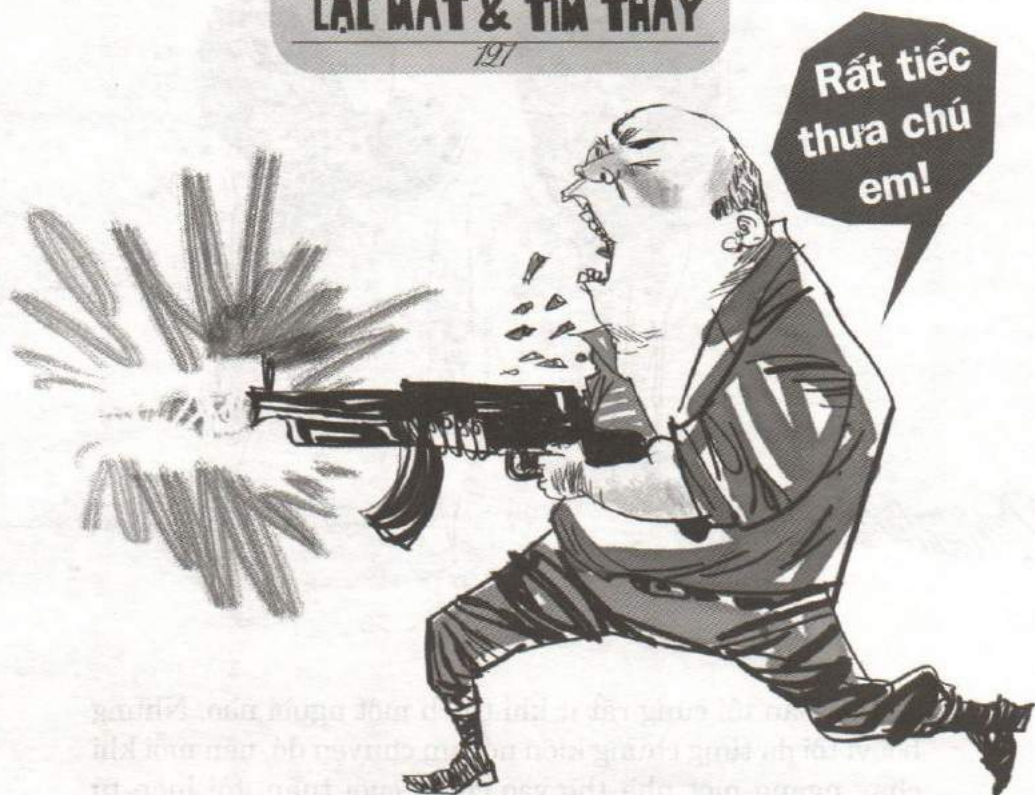
Nhưng khôn ngoan không phải là vấn đề của Thần Nông, vấn đề của nó chính xác là: Tỏ ra nguy hiểm. Thần Nông có thể biết khi nào thì đứa bạn thân của nó đang làm những trò rất ngu độn, nhưng nhiều khi, thay vì hót hải xả

thân đi chỉ điểm sự ngu độn đó, nó chỉ ngồi một chỗ, chống cằm và mỉm cười e lệ. Để rồi khi ta chạy về than thở với nó chuyện ta sai lầm như thế nào, nó chỉ nhún vai thản nhiên: "Tao đã biết trước!". Và nếu bạn có lồng lộn lên để chửi rửa, thì sau đây là các lý do của nó:

- Nó bảo muốn để tôi tự học lấy bài học kinh nghiệm, nó không thể can dự vào "sự trưởng thành một cách tự nhiên" của tôi. Tôi thì lại nghĩ, nó giống như người chủ của một con gà, quăng gà vào chuồng cá sấu cho chạy lăng xăng, để rồi khi lồi được con gà gãy cánh thảm thương ra khỏi đó, nó lại vỗ vai: "Chúc mừng trải nghiệm mới của mày!"

- Nó nhìn thấy, nhưng không đủ bằng chứng. Đây chỉ là linh cảm, mà linh cảm thì chắc chắn không thể thuyết phục được người khác. Và trong suốt hơn 10 năm làm bạn, đã bao nhiêu phen tôi bị nó sử dụng như một miếng mồi nhử để thử nghiệm một cái gì đó. Nó dùng tôi để thử xem liệu một cục pin thì có nhai được hay không, liệu ta có thể đi trên những cái lá sen trên mặt hồ, chuyện gì sẽ xảy ra nếu đến một cửa hàng bách hóa vào lúc chưa mở hàng để mua 500 đồng xí muội ...

Ngoài chuyện tỏ ra nguy hiểm, Thần Nông còn chính xác là một đứa bạn nguy-hiểm. Nếu không phải là gạch đầu dòng cuối cùng của những gì bạn cần làm trước khi chết, thì tốt nhất là không nên chọc giận Thần Nông. Mặc dù sở hữu tính cách thanh cao, thường hay không chấp nhặt kẻ khác, Thần Nông lắm khi cũng có thể trở thành kẻ tàn khốc nhất thế giới. Bạn có bao giờ trông thấy những kẻ xuất hiện trong một bộ phim mà 99% công việc của hắn là cầm súng đi bắn tỉa, lời thoại thì chỉ vồn vện vài câu đại loại: "Cút xuống địa ngục!" hay "Rất tiếc thưa chú em!"? Đó chính xác là những kẻ thuộc cung Thần Nông đấy! Nếu như mỗi người chúng ta là một nồi lẩu do chính Tạo Hóa nêm nếm tạo ra, thì với con bạn tôi, có lẽ Ngài đã chế biến nó trong lúc mà doping tinh thần hơi bị dư thừa. Chính xác thì công thức hình thành nên nó toàn là "hàng khủng": Tàn khốc nhất + lạnh lùng nhất + lý trí nhất + si tình nhất. Trong

hơn 10 năm làm bạn, tôi đã từng chứng kiến nhiều lần nó "ra tay" rồi mà.

Con bạn tôi sinh ra trong một gia đình có khá nhiều chị em. Và bạn biết chuyện gì xảy ra khi nhiều cô gái sống cùng một nơi rồi đấy: Đó không phải là chuyện ty nạn, bởi móc nhau nữa, đó là cuộc chiến sống còn! Chị em nhà nó thực sự rất nghiêm túc trong chuyện đó. Chẳng hạn như nếu có một chiếc váy trong nhà bỗng nhiên bị thủng một lỗ, thì ngày hôm sau, tất cả những chiếc váy sẽ lần lượt bị những tai nạn khác nhau: Vết bàn ủi cháy xém, vết dao rạch, thậm chí là vết bút lông: "*Tao biết chính xác là ai làm đấy!*". Thỉnh thoảng, tôi thấy nó vào lớp với những vết bầm tím trên người. Ban đầu, nó bảo rằng đó là do nó đang tập tành thực hành những vết xăm, rằng đó là sự khởi đầu cho những hình xăm đầy táo bạo trong tương lai. Nhưng những lời đó nhanh chóng bị lãng quên kể từ cái lần nó xuất hiện với đầy đủ 5 vết ngón tay trên má. Tôi cá là người ta không bao giờ muốn xăm một bàn tay lên mặt, với mực màu đỏ.

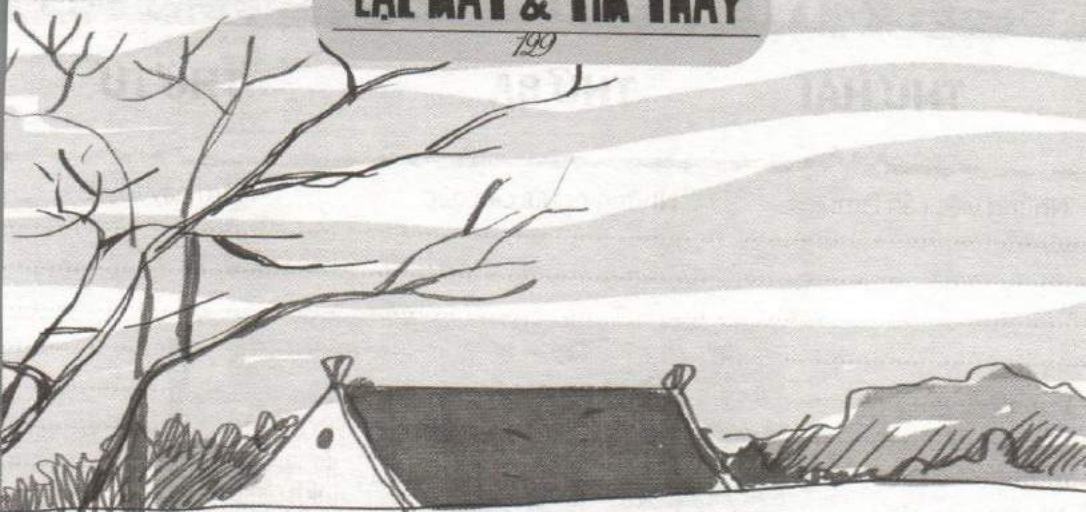

Con bạn tôi cũng rất ít khi thích một người nào. Nhưng bởi vì tôi đã từng chứng kiến nó làm chuyện đó, nên mỗi khi chạy ngang một nhà thờ vào chiều cuối tuần, tôi luôn tự nhủ rằng những người đang ngồi trong đó nên bổ sung thêm một điều vào bản ước của mình: Hãy ước rằng Thần Nông không bao giờ yêu-mà-không-được-đáp-lại một ai đó. Bởi vì sau đây chính xác là những gì con bạn tôi sẽ làm với một đứa nó yêu mà dám can tội dừng dừng:

- Dùng mực đỏ quẹt vào môi khéo đến mức khiến thầy giám thị tin rằng đó là vết máu. Và nguyên nhân sẽ là: Nó đánh em thầy ạ!

- Giờ ra về đạp xe lèo đèo theo sau thằng ấy, tóc xõa rũ rũ, bôi thêm son môi đỏ cho thêm phần hoang dại. Một lần, tôi thấy nó đang rượt theo một thằng trong hình hài như thế, nhưng bổ sung thêm một quả đá ở phía trước, vừa hú hét vừa ném đá như điên.

- Đứng trong con hẻm nhà đứa "tội đồ" ấy, chờ nó ra đứng hóng gió trước ban công thì liền lập tức, lôi một con búp bê ra, bứt tóc vụn vặt. Sở dĩ tôi biết chuyện này, là vì lúc ấy tôi đang đứng ở một góc khuất, bấm nút play cái máy walkman đang mang theo, và cái máy cất lên những tiếng khóc ai oán nhất!

(À không, hơi bị nhầm một tí, cái gạch đầu dòng thứ 3 ấy không phải là điều mà nó đã làm với một trong những tên xấu số nó yêu mà không đáp lại, mà là với một con nhỏ đã làm vài chuyện tồi tệ với tôi! Nó giúp tôi đi trả thù).

...

Nếu có một đứa bạn nào trung thành và chân thành nhất trên đời, thì đó cũng chính là Thần Nông. Thần Nông khi kết bạn thì trọng chất chứ không trọng lượng. Nó chẳng thà đóng vai kiếm khách cô đơn trên đỉnh núi hoang, còn hơn là gia nhập vào một hẻm chợ mà ai cũng vỗ vai là bạn. Thế nên nếu đã là BFF, thì Thần Nông dứt khoát là một kẻ rất trọng nghĩa. Ngoại trừ những chuyện thử nghiệm "ít có ác" ra, thì con bạn tôi là một BFF rất tốt. Kiểu như nếu sau khi dụ tôi nhai pin xem liệu pin có ăn được hay không, và tôi khóc khi nhìn thấy một đứa khác đang đứng cười mình, thì nó dứt khoát sẽ bắt đứa ấy cũng phải bỏ pin vào mồm! Nhưng thế thì tôi cũng hài lòng chán, nhất là khi đó chính xác là cục pin tôi vừa nhả từ mồm ra! Một đứa bạn quá ổn, có phải vậy không?

NHÂN MÃ 2012

THỨ HAI

THỨ BA

THỨ TƯ

Những việc cần làm:

Những người cần gặp:

Hôm nay tôi sẽ:

Những việc cần làm:

27

Vừa thích tự do, lại vừa thích công việc nhiều tiền – bạn cần được tặng một đồng xu để tung.

Những người cần gặp:

Những việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

Nước đến cỏ rồi! Can tội không bao giờ có kế hoạch.

10

Những việc cần làm:

Hôm nay tôi sẽ:

Chú ý đến đường hô hấp nếu không muốn biến nơi ở của bạn thành cái hồ. Hắt xìiiiiiiii

18

Hôm nay tôi sẽ:

NHÂN MÃ 2012

THỨ NĂM

THỨ SÁU

THỨ BẢY

CHỦ NHẬT

Cần làm ngay:

tôi sẽ:

Tôi muốn:

Tranh cãi với
sếp luôn là
điều bất lợi,
trừ khi bạn
sắp được lên
làm sếp
to hơn.

Hôm nay tôi sẽ:

ngay:

Tôi muốn:

hững người cần gặp:

Vật nhất thiết mang theo ngày hôm
nay: Thẻ tín dụng. Bạn sẽ oanh tạc
khu mua sắm ác liệt đấy!

Hôm nay tôi sẽ:

Cần làm ngay:

Tôi muốn:

Tôi muốn:

Nhân Mã
hiếm khi say
năng, nhưng
có vẻ hôm
nay năng hơi
to.

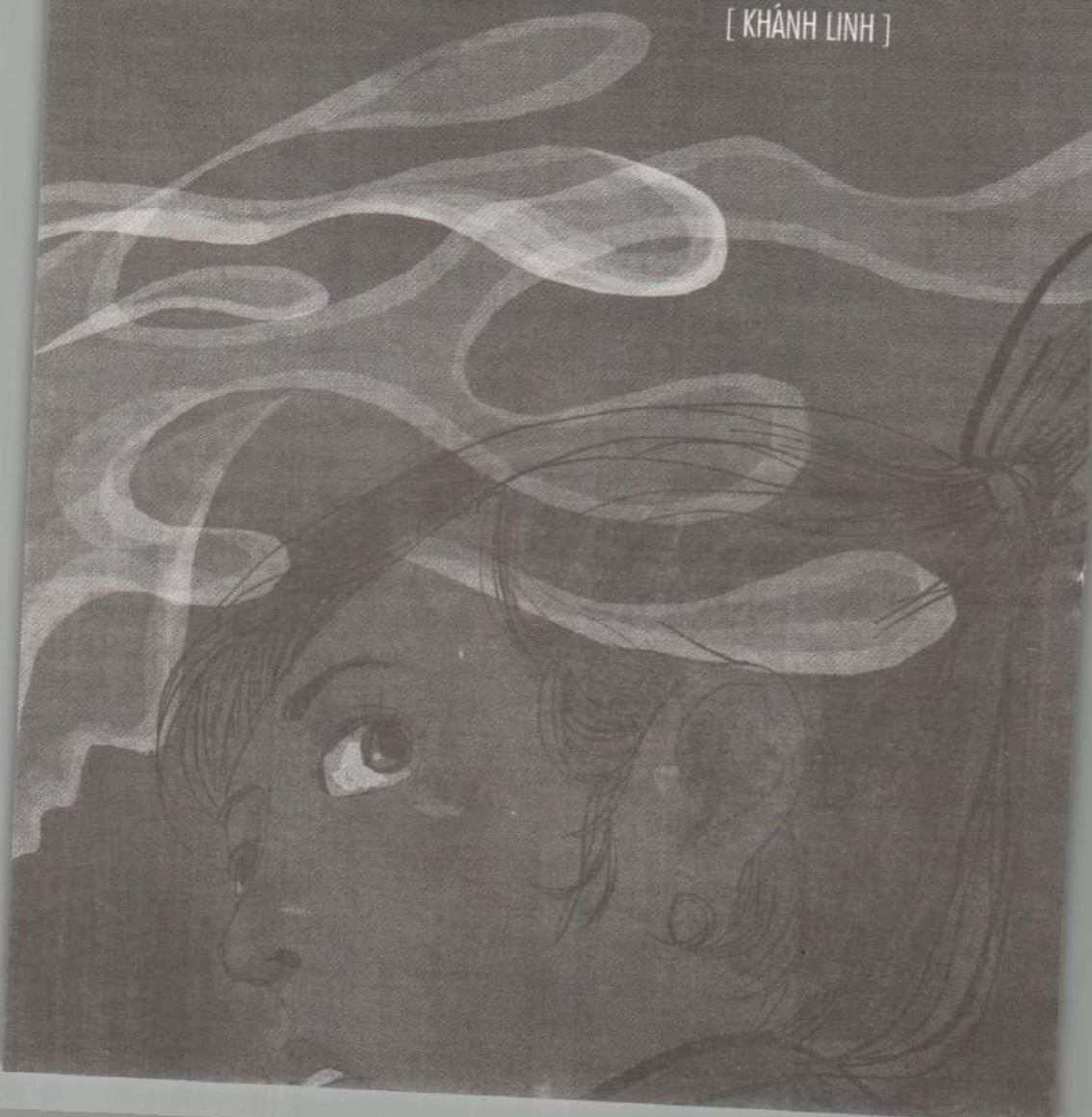

LẠI MẤT & TÌM THẤY

199

**VÌ SAO
HỒN MÀ
THÍCH BẮM THEO
NHÂN MÃ?**

[KHÁNH LINH]

Thực ra, đó cũng không hẳn là hồn ma. Bởi vì:

- Người còn sống thì tất nhiên chẳng thể có hồn ma được đúng không? OK, công nhận là có rất nhiều người sống mà trông như thể họ là một hồn ma, nhưng ấy là bởi vì họ đậm phấn trắng quá tay và cố lấp liếm lỗi trang điểm bằng cách xoa mái tóc đen dài ra mà che lại.

- Anh chàng người yêu cũ của tôi vẫn còn tồn tại. Nếu như anh ta vờ không nghe thấy tiếng chuông điện thoại của tôi thì tôi cũng đã nghĩ anh ta thế là đi tong, ấy vậy mà anh ta bắt máy lên, chỉ để hỏi: "Chuyện gì nữa?".

- Sau đấy, một giọng con gái vang lên, tuôn ra một tràng chửi rủa. Hồn ma thì không thể có bạn gái, càng không thể có một cô bạn gái đánh đá dữ dằn đúng không?

Thế thì lý giải cách nào đây cho việc chính xác là cái hồn ma anh chàng người yêu cũ ấy đang ngồi vắt vẻo trên thành quầy bar ở quán café mà tôi đang làm thêm, tỏ ra mình là một con ma phiền nhiễu nhất trên đời?

- Cô đang nhìn ngực anh ta à?

Tôi trợn con mắt lên, tặng cho tên hồn ma một ánh mắt trừng trừng cảnh cáo.

- Tôi chỉ nói sự thật thôi. Anh chàng ngồi ở bàn kia rõ là dân thể hình, đang mặc một chiếc áo bó chặt ngực. Và cô thì cứ lia mắt xuống chỗ đó.

Vẫn giữ đôi mắt trừng trừng, tôi lắc đầu với anh ta, đưa ngón tay đe dọa, ra hiệu hãy thôi ngay! Nhưng anh ta được thể, bay lòn vòn lòn xung quanh tôi, cố gắng tạo thành một bản rap những câu đại loại như "Biết rồi nhé, cô nhìn ngực hấn ta, ngực hấn ta... yeah yeah"... Tôi vớ lấy cái khăn lau bàn ở gần đó, giả vờ quơ qua quơ lại như phui ruồi, kỳ thực là chỉ muốn đập cho hấn ta một phát. Nhưng mặc dù phi logic ở chỗ là một hồn ma của người còn sống, thì hấn ta lại cực kỳ logic ở chỗ mang đúng cái bản chất của hồn ma - trong veo, xuyên suốt, và tất cả những cú đuối ruồi hung hăng kia chỉ tổ khiến tôi nhìn như con khùng đang múa với cái nùi giẻ. Thế rồi con ma bỗng dưng dừng

phất lại, khiến cánh tay tôi theo đà quét ngang cơ thể hần và một cơn lạnh buốt khiến tôi khẽ rùng mình.

Con ma đứng đó, nhíu mày nhìn tôi, tỏ vẻ nhận ra điều gì khác ghê gớm lắm:

- Còn với tay quản lý kia nữa, cô cứ nhìn anh ta suốt, yêu đơn phương à? Anh ta chẳng để ý gì đến cô đâu, từ bỏ ý định đi! Nào nào, nói tôi nghe xem, thầm thương trộm nhớ người ta khổ lắm phải không? Í a, đơn phương đơn phương, í à, thật là một nàng đáng thương...

- Quản lý ở đây là *gay*! - Tôi hét lên, tim suýt văng ra ngoài vì sức công phá của sự tức giận.

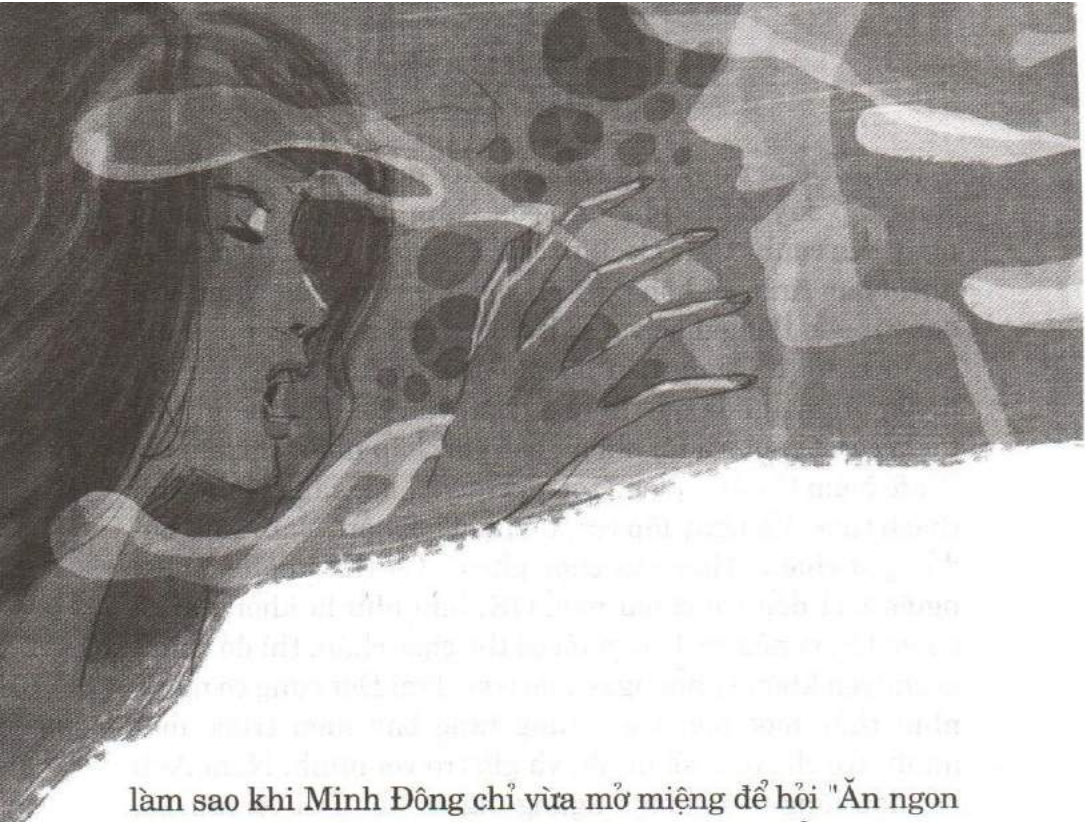
Tất cả mọi người trong quán quay ngoắt sang nhìn tôi. Qua khóe mắt, tôi nhìn thấy anh quản lý đang đứng ngay gần đó, há hốc mồm. Nói một cách lạc quan thì, tôi đã giải quyết giúp anh phần khó khăn nhất của việc là một chàng *gay*, đang muốn come-out với thế giới. Nhưng nói một cách không mấy vui vẻ thì, tôi đã quá nôn nóng "mở cánh cửa tử" của anh ra trong khi anh hoàn toàn chưa sẵn sàng, gần như "nude" nếu muốn nói về khía cạnh cần chuẩn bị đầy đủ để bước ra đối mặt với bên ngoài.

Đó không phải là thứ rắc rối duy nhất anh chàng hồn ma gây ra cho tôi kể từ khi bắt đầu xuất hiện. Hần ta - cũng giống như Nam Anh trong quá khứ, là một anh chàng cứng đầu và gần như không để cho ai qua mặt trong chuyện đó. Mặc cho tôi quát nạt, gầm gừ, năn nỉ, ỉ ôi, hắn vẫn kiên quyết ngoan ngoãn đóng vai một hồn ma anh chàng bạn trai cũ, lớn vồn trong cuộc đời mới của tôi, không để tôi được yên thân.

Lần gần đây nhất, khi tôi vừa leo lên yên xe của Minh Đông - một anh chàng tôi đang hẹn hò, thì Nam Anh - phiên bản con ma, lượn lơ bay theo, bùm miệng cười, mắt cứ đảo liên tục để chọc ghẹo. Tôi biết anh ta muốn trêu chọc chuyện tôi đang diện hết sức điệu dàng, nhưng Nam Anh muốn gì chứ, rằng tôi sẽ trở nên thảm thương, ăn mặc như con khùng trong cuộc hẹn với người mới chỉ để chứng tỏ những dấu vết mà người cũ đã để lại trong tôi à? Quên đi nhé!

Minh Đông quay đầu sang hỏi tôi muốn đi đâu, tôi còn chưa kịp suy nghĩ thì giọng của Nam Anh đã lảm nhảm ngay bên cạnh "Café Cochín, café Cochín"... Không đời nào nhé! Nam Anh, à không, chính xác là con ma của Nam Anh đang muốn tôi hẹn hò với anh chàng mới ngay tại quán mà hai đứa tôi đã từng hẹn hò. Có thể với hồn ma, việc lưu luyến những gì đã qua là lý do hấn vẫn còn tồn tại, nhưng tôi là con người, và tôi không bao giờ chấp nhận chuyện đó. "Café Năm Canh" - giọng tôi quả quyết, liếc sang Nam Anh thách thức. Và ngay lập tức, tôi phải hối hận. Nam Anh bắt đầu giở chiêu "Hồn ma chọc ghẹo". Có thể không nhiều người biết đến cái chiêu này, OK, hầu như là không ai cả ngoài tôi, vì nếu có điều gì tôi có thể chắc chắn, thì đó chính là chuyện không phải ngày nào trên Trái Đất cũng có người nhìn thấy một hồn ma - tung tăng bay lượn trước mặt mình, trò chuyện với mình, và giở trò với mình. Nam Anh bắt đầu lững thững bay- ngang- người- tôi. Đối với anh ta, đó chẳng qua chỉ như một cú thọt léc nhẹ vào người, gây thêm thích thú, còn đối với tôi, đó là một thoáng rung mình lạnh toát. Giữa cái nóng vì trời không thể mưa của Sài Gòn, tôi thấy ớn ớn, lạnh cả gáy, cảm nhận rõ hơn bao giờ hết một màn sương đột nhiên phủ khắp người mình. Cảm giác đó, nói thật là, rất khó chịu. Đầu óc bạn sẽ trở nên trống rỗng, và bạn chẳng còn thấy tỉnh táo nữa. Tôi đầu hàng, đầu hàng. Chiếc xe chuyển hướng sang quán café mà hấn ta mong muốn.

Và đó không phải là mong muốn duy nhất của Nam Anh trong ngày hôm đó. Tôi bị buộc phải ngồi đúng cái bàn ấy, uống cái loại nước ấy, ăn món ăn ấy, y như hồi tôi vẫn còn hẹn hò với anh ta, à không, là phiên bản thật của Nam Anh ngoài đời ấy. Buổi đi chơi thành ra thảm họa, khi hấn ta cứ liên tục lờn vờn, chỉ trỏ, cười nói. Hơn một lần tôi hét lên "Im ngay!", khi Minh Đông đang ngồi trước mặt tôi, hào hứng kể một câu chuyện, cố gắng tỏ ra dễ thương và lịch lãm, để rồi bị tôi làm cho đông cứng người đến vài lần. Đó là chưa kể cái lần Nam Anh trồi từ dưới bàn lên ngay giữa đĩa đồ ăn của tôi, khiến tôi hét lên "Gớm quá!", và tình cờ

làm sao khi Minh Đông chỉ vừa mở miệng để hỏi "Ăn ngon không em?". Nói tóm lại, Nam Anh - phiên bản con ma, thậm chí còn cứng đầu và phiền phức hơn con người thật đến trăm lần. Tôi nói với Minh Đông là mình cần vào nhà vệ sinh một tí, và tức giận trừng mắt nhìn Nam Anh, ra hiệu anh ta phải vào theo.

Đến một góc khuất, tôi hét vào mặt con ma:

- Thôi ngay đi, sao anh cứ bám riết theo tôi mãi thế? Sao anh không biến mất ngay cho tôi nhờ? Tôi chịu hết nổi rồi. Tôi và anh chẳng còn liên quan gì với nhau cả. Anh ở ngoài đời cũng đã có một cô bạn gái mới, và tôi, như anh thấy đó, cũng đang hẹn hò với người khác. Vậy thì lý do gì mà anh cứ nhằng nhằng bám theo tôi chứ?

Nam Anh mở to con mắt nhìn lại tôi.

- Có lẽ cô không thực sự hiểu cơ chế của chuyện một hồn ma bám theo người yêu cũ của mình, có đúng không?

- Đúng, tôi không biết, tôi không biết - Tôi mất kiên nhẫn hét thật to.

- Nghe đây! - Nói rồi anh ta tỏ cái vẻ khinh khỉnh nhất trên đời, gí sát mặt vào tôi và nhấn mạnh từng chữ - Tôi chỉ

xuất hiện khi cô mong muốn, và biến mất khi cô không còn cần tới nữa! Cô nên hiểu một điều là, sự tồn tại của tôi bây giờ, là bởi vì cô chưa bao giờ quên được một Nam Anh thực sự ngoài đời!

Tôi há hốc mồm. Đơn giản thế thôi sao?! Kiểu như cái hồn ma này thực ra chỉ là một ảo ảnh 3D, được trình chiếu bao lâu nay chỉ bởi vì một công tắc nào đấy nằm ngay trong tôi đang ở chế độ ON mà tôi thậm chí chẳng hề hay biết!

Tối hôm đó về nhà, tôi nằm trên giường và bắt mình thực sự suy nghĩ về mối quan hệ giữa tôi và Nam Anh. Chúng tôi chia tay nhau, thực ra không phải bởi vì Nam Anh xấu xa, cứng đầu và phiền nhiễu. Mà là bởi vì tôi, một cô nàng Nhân Mã, luôn sợ một mối quan hệ thực sự sẽ lấy đi mất thứ quan trọng nhất của mình: Sự tự do. Khi Nam Anh siết tôi vào những luật lệ của anh, ràng buộc thời khóa biểu của tôi vào trí nhớ của anh ấy, thì tôi bắt đầu sợ. Và tôi rút lui. Tôi đã quyết định lựa chọn tự do của mình, thay vì Nam Anh. Ấy vậy mà, một cơ chế nào đó trái tim tôi đã len lén bật công tắc cho một hồn ma Nam Anh xuất hiện.

"Cô nên hiểu một điều là, sự tồn tại của tôi bây giờ, là bởi vì cô chưa bao giờ quên được một Nam Anh thực sự ngoài đời!". Một giọt nước mắt khế rơi trên gối. Cuộc đời

mới mà tôi lựa chọn, hóa ra lại là một cuộc đời bị ám ảnh bởi những phần quan trọng từ cuộc đời cũ. Tôi đã nghĩ mình là một chú ngựa hoang tự do bay nhảy. Ai ngờ thực ra chỉ là một con hamster chạy hùng hục trên cái vòng tròn đồ chơi của nó, tưởng mình đã đi được cả một vòng thế giới.

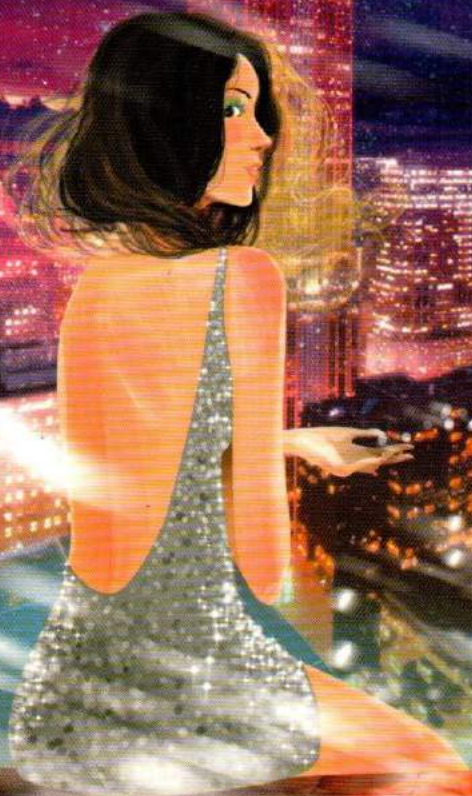
Tôi ngồi dậy, nhìn một Nam Anh hồn ma đang vui vẻ hát ca ngay cạnh mình. Tôi nhìn sâu vào đôi mắt ấy, và Nam Anh dừng ca hát. Anh ta cứ ngồi đó, nhìn đắm đắm lại tôi. Cuối cùng, một giọt nước mắt nữa lại rơi, và tôi đưa tay ra chào: "Tạm biệt nhé, Nam Anh!". Hồn ma ấy cứ nhìn tôi, nhìn mãi, và ảo ảnh của anh ta tan dần trong đêm tối.

K.L

LÀI MÁT

& trên trời

CÙNG XE-RI
*hãy, nói
gên thời,
đừng nói
gên
mãi mãi*

*nhiên
lạc giả*

ĐẶC SAN KỶ NIỆM
10 NĂM 2!
NGƯỜI TRẺ VIỆT

lạc
TÌM
mất
&
THAY

Được gửi đến:

Kính gửi sự yêu mến và

BAN BIÊN TẬP:
Tổng Biên Tập: Nguyễn Huy Lộc
Phó Tổng Biên Tập:
Nguyễn Quốc Triển - Lê Thanh Hà - Phạm Công Luận

BAN BIÊN SOẠN:
Phạm Lữ Ân
Hoàng Anh Tú
Trần Lê Ngọc Bích
Nguyễn Đức Long

BIÊN TẬP:
Lê Thanh Hà - Phạm Công Luận - Hoàng Anh Tú - Nguyễn Đức Long

Phụ trách sự kiện:
Giang Thế An

Biên: Kim Duẩn - Lê Long
MINH HỌA & TRÌNH BÀY:
KID - Lê Long - Vân Trang - Việt Anh
SỬA BẢN IN: Tường Vân - Quang Hòa
KỸ THUẬT: Hữu Lộc

Phụ trách phát hành ấn phẩm tại tòa soạn:
Trần Hương Nam - ĐT: (04) 38217161
Liên hệ phát hành tại BDD báo SVVN-HHT tại TP. Hồ Chí Minh:
(08) 39318280
Đặc san kỷ niệm 10 năm sinh nhật Chuyên đề 21 và 20 năm Hoa Học Trò

Xuất bản và phát hành:
BÁO SINH VIÊN VIỆT NAM - HOA HỌC TRÒ
Tòa soạn và trị sự:
Số 5 Hòa Mã - Quận Hai Bà Trưng - Hà Nội
ĐT: (84.4) 38217162 - Fax: (84.4) 39781477
Ban Đại diện tại TP. Hồ Chí Minh
Số 502 Lê Văn Sỹ - Quận 3 - TP. Hồ Chí Minh
ĐT: (84.8) 39312189 - Fax: (84.4) 39312188
E-mail: svvnht.bdd@hcm.vnn.vn
Văn phòng Đại diện tại TP. Đà Nẵng:
Số 119 đường Đồng Đa - Quận Hải Châu - TP. Đà Nẵng
ĐT/Fax: 0511 3840878

Khổ: 14x24cm. Quyết định xuất bản số 75/GP-XBĐS/CBC-Bộ TT&TT
cấp ngày 07 tháng 7 năm 2011. In tại Công ty In Tạp chí Cộng Sản, 38
Bà Triệu, Hà Nội và Công ty In QĐ2, 65 Hồ Văn Huê, P.9,
Q.Phú Nhuận, TP.HCM.

CHO TÌNH YÊU CÒN MÃI

MÙA HẠ
CHÍN MỘNG

(TR.188)

MỘT LẦN

BUÔNG TAY

(TR.198)

CỬA HÀNG

MỘC LAN

(TR.208)

THÀNH PHỐ

CỦA NHỮNG

LINH HỒN LẠC

(TR.238)

TÌM ANH
ĐÊM GIÁNG SINH

(TR.139)

CÂU CHUYỆN CÀ PHÊ

(TR.163)

CƠ HỘI THỨ HAI

(TR.170)

SAU CƠN BÃO

(TR.182)

MỘT CHIỀU MUỘN

MONG MƯA CHỢT NHỚ...

(TR.187)

T rên tay bạn là lời yêu thứ 5 trong xê ri 10 lời yêu mà chúng tôi muốn gửi gắm cùng chuỗi sự kiện kỷ niệm 10 năm 2! NGƯỜI TRẺ VIỆT. Lời yêu thứ 5 với tựa đề: LẠC MẮT & TÌM THẤY.

Với thông điệp CHẤT CHIU KỶ NIỆM, ĐONG ĐẦY CẢM XÚC, lời yêu 5 mang đến cho bạn đọc không chỉ là những truyện ngắn hấp dẫn nhất được viết bởi những cây bút độc quyền của "nhà 2!" mà còn có cả những cảm thức- món đặc sản chỉ có trong xê ri đặc san Lời Yêu. Để không chỉ đọc giải trí mà còn là đọc giải nghĩa, giải mã những cảm xúc, suy tư của người trẻ Việt.

Như một món quà ngọt ngào và ý nghĩa cho dịp Giáng sinh và Năm Mới, lời yêu 5 còn mang theo trong mình những giá trị gia tăng đầy ý nghĩa như 32 trang màu với 2 phần: TÍNH THỨC MỖI NGÀY và LỜI TÌM GỬI. Thêm 2 LỜI HẸN ƯỚC TÌNH YÊU ở 2 bìa cộc, 2 THIẾP BIẾT ƠN đính kèm giữa quyển, BỘ LỊCH HOROSCOPE ... tất cả tạo nên một "combo cảm xúc" đầy ý nghĩa. Bạn đã biết dùng những món quà này cho những ai chưa?

Khép lại năm 2011, chào năm mới 2012, thay mặt ban biên soạn nói riêng và toàn thể "nhà số 5 Hòa Mã" nói chung, xin trân trọng gửi đến bạn đọc cùng gia đình lời cảm ơn cùng lời chúc chân thành cho một năm mới thịnh vượng hơn, tha thiết hơn cũng như tốt đẹp hơn.

Năm 2012 tới, lần lượt 5 lời yêu còn lại trong chuỗi 10 lời yêu sẽ lần lượt được xuất bản bắt đầu với lời yêu thứ 6: TRUYỆN ĐÔI VALENTINE phát hành ngày 8/2/2012. Các bạn nhớ đón đọc nhé!

Thân mến!
Ban Biên Soạn

LỜI YÊU CÙNG BẠN ĐỌC

8/2/2012

TRUYỆN ĐÔI VALENTINE

Món quà đặc biệt cho dịp Valentine 2012 và được đặc biệt dành cho những người đang yêu, sắp yêu và luôn muốn được yêu thương.

NHƯ MỘT LỜI TỎ TÌNH

VỚI

Những truyện đôi xuất sắc nhất của nhóm tác giả "độc quyền nhà 2!" Phan Hồn Nhiên, Hoàng Anh Tú, Ploy, Đinh Lê Hương, An Yên, Minh Nhật, Khánh Linh, Phan Ý Yên, Đặng Nguyễn Đông Vy, Phạm Lữ Ân, Mai Lâm...

100

LỜI YÊU ĐỂ BẠN NÓI CÙNG "AI ĐÓ"

THIỆP VALENTINE ĐẶC BIỆT

GIẢI MẬT TRÁI TIM

VỚI NHỮNG BÍ MẬT VỀ CẢM XÚC KHI YÊU

Ngày phát hành:

8/2 2012

Đăng ký đặt mua ngay từ hôm nay tại các sạp báo, bưu điện, nhà sách trên toàn quốc hoặc những trang bán sách như:

www.nhasachphuongnam.com

www.tiki.vn

www.vinabook.com

www.solo.vn

Truy cập: www.facebook.com/haynoiyethoi để biết thêm thông tin.

TÌM ANH ĐÊM GIÁNG SINH

[AN YÊN]

TƯỜNG LAN:

22 TUỔI. ĐẸP QUYẾN RŨ, CẢ TÍNH.
SỞ HỮU MỘT GIA TÀI ĐÓ SỞ CÁC
MỐI TÌNH DÀI NGẮN KHÁC NHAU,
NHƯNG LÃM MỐI TỐI LẠI NÀM
KHÔNG. ĐANG TÌM MỘT BẠN TAY
GIỮ ẤM ĐÊM GIÁNG SINH.

DUẬN: NGƯỜI YÊU MỚI NHẤT CỦA
TƯỜNG LAN. SINH RA TRONG MỘT
GIA ĐÌNH THEO ĐẠO. ĐẶC BIỆT
NGHE LỜI MẸ ĐẾN MỨC SẴN SÀNG
BỎ MẮC NGƯỜI YÊU CHUNG HỮNG
TRONG ĐÊM GIÁNG SINH. CHÍNH
XÁC PHẢI LÀ SẴN SÀNG "ĐÁ"
NGƯỜI YÊU LUÔN VÌ KHÔNG HỢP
NHÂN ME. KIỂU ĐÀN ÔNG ĐÁNG BỊ
BON CON GÁI ĐÁ TRONG 1 TUẦN.

Kira
Dương

QUÝ: LÚC NÀO CŨNG NÓI YÊU TƯƠNG LAN, CHO DÙ TÌNH HỌ CÒN HAY MẤT. ĐẠI DIỆN CHO TRƯỜNG PHẢI YÊU ĐƯƠNG... MIỀNG, LỜI YÊU TUỐN RA NHƯ THƠ NHƯNG XONG RỒI ĐỂ ĐẤY. KIỂU ĐÀN ÔNG RẤT BIẾT CÁCH LÀM BỌN CON GÁI CỤT HÚNG.

LONG: GHEN TƯƠNG KHÙNG KHIẾP. CÒ THỂ THỨC TRẮNG 5 ĐÊM LIÊN TIẾP PHỤC KÍCH TRƯỚC CỬA NHÀ NGƯỜI YÊU HỒNG BẮT QUẢ TANG NGƯỜI YÊU BẮT CÁ HẠI TAY. KHÔNG NGẠI DÙNG BẠO LỰC KHI GHEN. KIỂU ĐÀN ÔNG RẤT BIẾT CÁCH LÀM BỌN CON GÁI HOẢNG SỢ BỎ CHẠY.

KHANG: TUỔI TRẺ TRỀ ĐẦU ỚC ĐÀ HÓA THẠCH TỬ LẬU. CHÍN CHU, ĐẢNG HOÀNG, NẾU BỊ GỌI LÀ "CƯ NON" THÌ ANH TA SẼ RẤT ẨM ỨC, VÌ ANH TA KHÔNG NON, ANH TA RẤT GIÀ. GIA THỰC SỰ. KIỂU ĐÀN ÔNG RẤT BIẾT CÁCH LÀM BỌN CON GÁI CÓ CẢM GIÁC MÌNH THỪA MỘT ÔNG BỐ.

NAM: YÊU NGƯỜI YÊU NGANG VỚI TÌNH YÊU CỜ BẠC. KIỂU ĐÀN ÔNG MANG LẠI CẢM GIÁC BẤT ỔN CHO CÁC CÔ GÁI.

BÌNH: ĐẠI GIA VÀ MAFIA, HẠI TRONG MỘT. ĐÃ CÒ VỢ NHƯNG THÍCH CHỈNH PHỤC CÁC EM TRẺ ĐẸP BẰNG TIỀN. KIỂU ĐÀN ÔNG RẤT BIẾT CÁCH LÀM BỌN CON GÁI BỊ LỎA MẮT.

LÂM: CHÂN THÀNH VÀ ĐAM CHẤT ĐÀN ÔNG, KHÔNG THÍCH NÓI NHIỀU. VÌ CHỨT HIỂU NHẦM MÀ MANG TIẾNG BỊ NGƯỜI YÊU "SA THẢI". KIỂU ĐÀN ÔNG XƯNG ĐÁNG ĐƯỢC TÌM THẤY SAU KHI LẠC MẮT.

TRƯỜNG: TỐT BỤNG, DỄ THƯƠNG. NHƯNG LẠI KHÔNG PHẢI MỘT ANH CHÀNG ĐÚNG NGHĨA. KIỂU ĐÀN ÔNG KHIẾN NHIỀU CÔ GÁI THÍCH, NHƯNG KHÔNG THỂ YÊU.

Từ hôm 21 tháng 12, tôi đã cuống lên đặt lịch đi chơi Giáng sinh. Trong suốt 22 năm qua, tôi chưa từng được đi chơi đêm Giáng sinh. Và thật tệ là tôi chưa từng có một đêm Giáng sinh nào bên bạn trai của mình cả. Mặc dù tính đến lúc này tôi đã trải qua ít nhất 6 mối tình chính thức chưa kể những mối tình cũn cũn, những cơn say nắng chốc lát. 22 tuổi, sở hữu một "gia tài" tình yêu có thể cho là "đồ sộ" như vậy thế mà vẫn chưa từng được hôn dưới tháp chuông nhà thờ. Điều đó khiến tôi thực sự phát điên. Và Giáng sinh năm nay, kế hoạch của tôi đặt ra là sẽ phải có một nụ hôn đêm Giáng sinh. Nhưng ai sẽ là người hôn tôi đêm ấy? Đương kim bạn trai của tôi là Duân - anh ta sinh ra trong một gia đình theo đạo. Đêm Giáng sinh này là một cơ hội tốt để tôi có thể ra mắt gia đình anh cũng như thực hiện một nụ hôn dưới chân tháp chuông đúng lúc chuông ngân. Ấy vậy mà không! Duân bảo: Chúng ta còn quá mới để ra mắt gia đình hai bên. Điều đó đồng nghĩa với việc đêm Giáng sinh này, anh ta sẽ đi cùng gia đình còn tôi thì... tự lo lấy bản thân. Tôi quyết định chấm dứt với Duân sau 6 tháng yêu nhau. Không một chút hối tiếc. Rồi thì tôi cũng sẽ kể lại tình yêu này còn bây giờ, tôi cần phải tìm một ai đó đi cùng tôi đêm Giáng sinh này.

TÌNH MIỆNG LƯỚI

- Anh chưa bao giờ hết yêu em cả, Tường Lan à!

Quý nói điều đó với tôi cách đây 2 ngày khi hai đứa chat với nhau trên YM và nhắc lại chuyện ngày xưa Quý yêu tôi điên đảo. Hồi ấy tôi còn đang học lớp 12, Quý là sinh viên. Trưa nào anh cũng ngồi trước cổng trường chờ đợi tôi. Anh chụp không biết bao nhiêu ảnh tôi và post lên Yahoo360 của anh. Anh cũng làm khá nhiều thơ tặng tôi. Những vần thơ ngô nghê nhưng được cái là rất chân tình. Hồi đó tôi cũng đã xiêu vẹo anh một chun chút rồi. Nhưng chờ mãi chẳng thấy anh tấn công gì tôi ngoài việc ngồi quán nước với chiếc máy ảnh, chụp trộm tôi rồi đưa lên blog cùng những câu thơ ngớ ngẩn của mình. Tôi thấy điều đó thật chẳng ra làm sao cả. Yêu thì cứ lao vào mà nắm tay người ta đi chứ kiểu như vậy thì không lẽ bắt tôi phải chủ động

nắm tay anh ta ư? Thế nên hồi ấy tôi gọi anh là thứ tình yêu miệng lưỡi. Bốn năm rồi, anh vẫn nói anh còn yêu tôi, điều ấy quả thực là rất có giá trị với tôi lúc này, khi vừa chia tay bạn trai. Thế là tôi gọi điện cho anh:

- Anh à, em đây!

- À, Trường Lan à? Anh bận một chút, có gì anh sẽ gọi lại sau nhé!

- Okie anh, em đang ngồi ở quán Memories, gần cơ quan anh đấy, nếu chốc rảnh thì ra đây ngồi nhé!

- Okie! Có gì anh thông báo lại nhé!

Tôi chọn chiếc váy sexy nhất, ngực khoét sâu, cổ nâng chỗ này một chút, chỗ nọ một chút rồi trang điểm nhẹ. Lúc bấy giờ tôi mới rời khỏi nhà, tới quán Memories gần cơ quan anh. Tôi cần một ai đó đi cùng mình đêm Giáng sinh và anh là lựa chọn số 1, vì 2 ngày trước anh vẫn còn nói anh yêu tôi. "Hãy cho bản thân mình một cơ hội nhé!" Tôi tự nhủ với mình như vậy trong khi ngồi chờ anh. Phải đến 30 phút sau anh mới có mặt, thở hổn hển.

- Chào em!

- Vâng, chào anh!

- Anh xin lỗi vì đường tắc quá! Anh vừa phải chạy xe như điên từ Trương Định về đây đấy!

- Ôi, anh làm gì mà lại lên mạn trên đó?

- À, anh đưa Dung về.

- À... à...

Tôi nghe tim mình thổ dài nảo nề. Dung thì tôi biết. Quá biết là đằng khác. Dung học cùng tôi hồi THPT. Hồi ấy, anh vẫn hay nhờ Dung gửi tôi những bức ảnh anh chụp và đã in ra. Dung như một người giao liên mẫn cán. Giờ thì người giao liên ngày ấy đã thành người yêu của anh. Nhưng mà hai ngày trước anh còn nói anh yêu tôi kia mà?

- Sao nào, có chuyện gì mà gọi anh ra vậy?

Anh nheo mắt nhìn tôi trêu mếu. Tôi đang loay hoay với mớ câu hỏi trong đầu nên nói huych toẹt luôn, một cách rất mĩa mai:

- Anh và Dung mới yêu nhau hôm qua hay hôm nay?

Anh nhăn mặt:

- Anh tưởng em biết lâu rồi chứ? Dung bảo Dung vẫn kể cho em nghe chuyện tụi anh suốt mà?

Tôi bắt đầu ngạc nhiên:

- Em với Dung từ ngày ra trường có gặp nhau đâu?

Anh ngạc nhiên hơn:

- Thế sao Dung bảo em giận Dung không nhìn mặt Dung nữa. Vì ngày xưa anh đeo đuổi em suốt vậy mà sau lại yêu Dung. Bây giờ em ghét Dung đến độ cứ nghe ai đó nhắc đến Dung là em lại nổi cơn rửa xả.

Tôi bật cười:

- Trời ạ, Dung nó bị điên hay sao mà nó dựng lên câu chuyện ấy? Em có hâm đâu mà đi tức nó vì nó đã yêu anh? Nên nhớ rằng hồi đó chính em đã chủ động không cho anh gặp em, không cho anh thêm bất cứ một cơ hội nào đấy nhé!

Anh bồng xịu mặt. Quả thật hồi đó trẻ con, tôi tránh mặt anh suốt. Thậm chí còn lôi anh ra làm đề tài kể chuyện cười. Cốt để anh đừng làm phiền tôi nữa. Thấy anh xịu mặt như vậy, tôi bồng lúng túng:

- Em xin lỗi!

Anh xua tay:

- Ngốc ạ, chuyện cũ qua rồi mà! Mặc dù nói thật, mỗi khi nhớ lại chuyện cũ, anh buồn nhiều hơn vui đấy! Tình cảm của anh dành cho em luôn tồn tại mãi mãi.

Tôi ngạc nhiên:

- Vậy là sao hả anh?

Anh nhìn tôi say đắm:

- Là anh luôn yêu em ngay cả khi em đang yêu người khác!

Tôi mỉm cười:

- Vậy còn Dung?

Anh thở dài. Một hồi lâu anh mới nói:

- Anh không biết mình có yêu Dung không nữa. Có lẽ với cô ấy tình cảm của anh chỉ là tình thương nhiều hơn. Bởi trong lòng anh, em luôn chiếm vị trí quan trọng nhất.

Tôi hơi liêu xiêu một tẹo. Lại nghĩ đến chuyện Dung dựng chuyện vui dập tôi mà tôi lại bực. Có lẽ Dung quá mất tự tin trước tôi nên cô ấy buộc phải dựng ra câu chuyện đó sao? Nếu vậy thì cô ấy đáng thương thật. Anh vẫn tiếp tục nói bằng giọng tha thiết vô cùng:

- Tường Lan ạ, nếu ngày đó em không xua đuổi anh có lẽ hôm nay anh là người hạnh phúc nhất!

Anh với tay chạm nhẹ vào bàn tay tôi. Tôi cũng rung rung trước tình cảm sâu đậm của anh nên để nguyên bàn tay mình lại. Anh cầm lấy tay tôi, hôn nhẹ lên bàn tay, cánh tay và cuối cùng là lên môi tôi. Một nụ hôn đầy ma lực. Nó khiến tôi tê lạng người đi, trái tim đập dồn dập. Anh thì thầm:

- Nụ hôn này là nụ hôn anh đã chờ đợi trong suốt 4 năm qua rồi đấy, Tường Lan ạ!

Tôi dụi đầu vào ngực anh. Mùa Đông này lạnh bao nhiêu cũng được khi tôi đang trong vòng tay anh. Tôi bỗng khát đến cháy cổ mong muốn được ôm anh và chạy xe vòng vèo phố xá. Tôi bảo:

- Minh đi dạo đi anh! Em thèm được ngồi sau xe anh quá!

Anh bỗng lúng túng:

- Anh xin lỗi nhưng 6h là anh phải về đón Dung đi học tiếng Anh rồi!

Tôi như kẻ sụp hố vậy. Choáng váng và đầu óc quay mòng mòng. Tôi nói như khóc:

- Còn em thì sao?

Anh bỗng co quắp đến tội nghiệp:

- Anh yêu em! Nhưng anh chẳng có lý do nào để bỏ Dung cả.

Tôi cay đắng nhận ra thứ tình yêu miệng lưỡi của anh 4 năm qua chẳng khác đi chút nào. Tôi cười chao chát và

đứng dậy. Anh ngồi co ro không dám mở lời. Thật lòng thì tôi cũng cảm ơn anh vì nụ hôn và cảm xúc rất thật lúc ấy của tôi. Cho dù vì nó quá thật nên sự hăng hụt của tôi đã trở nên sâu cay hơn.

TÌNH CHƯA XƯA NGƯỜI VẪN CŨ

Tôi trở về nhà trong cơn hăng hụt và náo nức. Ý định tìm ai đó đi chơi đêm Giáng sinh của tôi đã phá sản rồi ư? Không! Tôi không cam chịu điều đó. Chắc chắn tôi vẫn còn người đàn ông nào đó cho riêng mình chứ! Tôi bắt đầu lục số điện thoại. Bạn trai cũ. Tôi nhớ cách đây 2 tháng, cậu bạn trai cũ của tôi có gọi điện cho tôi rủ đi cà phê vì cậu ấy vừa chia tay bạn gái. Nhưng tôi đã từ chối vì bận đi chơi với Duân. Nhưng trên cả đó là vì tôi không thích mình bị coi là kẻ mua vui cho người khác. Việc anh ta buồn không có nghĩa là tôi phải lo lắng và an ủi anh ta. Nghĩ mà xấu hổ vì lúc này đây, chính tôi đang tìm anh ta sau khi chia tay với bạn trai và ăn quả nôm với anh chàng tình miệng lưỡi kia.

- *Tớ nghe đây! Có chuyện gì vậy, Tường Lan?*

- *À ừ, chỉ gọi điện hỏi han câu thôi! Đạo này cậu thế nào? Đã tìm được tình yêu mới chưa? Lần trước cậu gọi điện, tiếc quá, tớ lại quá bận. Hôm nay rảnh rang một chút thấy áy náy quá nên phải gọi ngay cho cậu đây này!*

- *À, cảm ơn cậu nhé, Tường Lan! Mọi chuyện đã qua đến 2 tháng nay rồi. Tớ hết buồn lâu rồi! Bạn gái mới thì chưa có nên luôn sẵn sàng đi chơi với bạn gái cũ đây!*

- *Okie, vậy thì cậu qua đón tớ đi!*

- *Được thôi! Khoảng 7 phút nữa tớ có mặt đấy!*

Cậu ta tắt máy và tôi thì lao ngay vào phòng trang điểm lại khuôn mặt mình. Thay luôn cả cái váy nữa. Tôi nhớ bạn trai cũ của mình khá là cổ hủ. Cậu ta rất ghét những cô nàng ăn mặc hở hang mà!

Đang học năm thứ nhất đại học thì tôi gặp Khang. Hai đứa bằng tuổi nên xưng hô là cậu tớ. Sau này yêu nhau, tôi vài lần định đổi sang anh - em nghe cho tình cảm thì Khang phản đối. Khang vẫn muốn hai đứa xưng hô cậu tớ. Khang bảo: Sau này lấy nhau, có con, tớ vẫn gọi cậu là cậu

và xưng tớ nhé! Hồi đó tình yêu thật trong trẻo. Tôi với Khang yêu nhau đến 3 tháng thì mới cầm tay nhau. Đến 4 tháng mới hôn nụ hôn đầu. Và tất cả chỉ dừng lại đấy. Vài bạn, tôi có không kìm chế được mình, định vượt giới hạn với cậu ấy thì cậu ấy gạt phắt đi. Thậm chí cậu ấy còn cho rằng tôi quá hư hỏng nếu nghĩ đến chuyện ấy. Khang thuộc mẫu người cổ điển đến cổ lỗ. Đi với cậu ấy mà ăn mặc chỉ có chút hở hang là cậu ấy đeo tôi về nhà bắt thay quần áo ngay. Trong cách nghĩ, cách ra quyết định của cậu ấy cũng vậy, rất bảo thủ và gia trưởng. Tôi bắt đầu chán cậu ấy ngay sau 5 tháng yêu nhau, không, chính xác hình như cũng là 6 tháng. Sở dĩ tôi chẳng nhớ được là vì chúng tôi chia tay bằng cách chẳng ai thề đoái hoài gì đến ai nữa. Sau lần đó, cậu ấy có mắng tôi một trận vì chia tay như vậy thật không đàng hoàng.

Khang đến. Cậu vào nhà chào mẹ tôi, xin phép mẹ cho tôi đi chơi với cậu. Mẹ tôi rất quý Khang vì cậu chuẩn mực, lễ nghĩa. Thế nên mẹ cố giữ Khang lại nói chuyện. Tôi lại chẳng hề thích điều đó. Câu chuyện của hai người này luôn là bỉ bai giới trẻ ngày nay. Y như rằng, khi tôi xuống, Khang đang nói với mẹ tôi về tụi 9X bây giờ đánh nhau như ngoé, rồi là việc Giáng sinh năm nào nhà nghỉ cũng cháy phòng nữa chứ! Thật tồi tệ. Cứ như là thế giới sắp tận thế đến nơi rồi vậy.

Cứ như là thế giới sắp tận thế đến nơi rồi vậy. Đó cũng là kết luận của tôi khi nghe mẹ tôi và Khang nói chuyện với nhau. Khang trò chuyện với mẹ tôi hăng say đến mức muốn văng cả nước bọt ra vậy. Điều này thực sự khiến tôi phát khiếp lên được. Khang đang nói về việc đêm Giáng sinh nên ở nhà quây quần cùng gia đình chứ không nên ra đường chút nào. Lý do cậu ta đưa ra là cậu ta chẳng phải người theo đạo và lại việc đi đờn ra đường là việc rất dở hơi cảm hấp. Tôi ngán ngẩm bỏ mặc Khang với mẹ tôi ngồi nói chuyện với nhau và đi lên phòng mình. Tôi tự hỏi vì lý do gì tôi cần gọi Khang? Vì cần một ai đó đi chơi đêm Giáng sinh với mình ư? Cần một ai đó đi chơi đêm Giáng sinh với mình quả là một nhu cầu, mong muốn nhưng nếu đi cùng

người như cậu ta thì thà tôi ở nhà còn hơn. Khang ạ, 3 năm rồi cậu vẫn không thay đổi ư? Khi cuộc sống này đã khác đi quá nhiều rồi mà sao cậu vẫn sống như một đứa trẻ sinh những năm đất nước còn khốn khó? Tôi nằm vật ra giường và bỗng dưng muốn khóc...

TÌNH MUỘN

Bỗng dưng muốn khóc là bởi vì cảm thấy cô độc đến cả từng sợi tóc. Khang vẫn ngồi dưới nhà trò chuyện với mẹ tôi. Cậu ta thật hợp với những người già. Tôi chẳng biết mình sẽ làm gì nữa thì điện thoại reo. Một số máy quen, rất quen nhưng nhất thời tôi không nhớ ra. Tôi bắt máy:

- Alô, Lan nghe!

- À lố, Tường Lan à, còn nhớ anh là ai không?

- Xin lỗi, Lan đang nói chuyện với ai vậy ạ?

- Ôi, thật buồn vì em đã quên anh đấy! Anh Bình đây!

- Anh Bình... Anh Bình... Anh Bình... dạ có phải là anh Bình Bầu không ạ?

- Chính là nó đó!

- Ôi, em xin lỗi vì em thay máy mấy lần nên mất hết số mọi người. Anh Bình tha thứ cho em nhé!

- Được! Tha thứ! Nhưng phải bồi thường. Tòa tuyên cô Tường Lan phải bồi thường ngay cho anh Chính Bình một bữa tối và anh Bình sẽ chịu trách nhiệm chi trả hết.

- Ôi, nếu thế thì phải luôn và ngay thôi anh!

- Tất nhiên rồi! 10 phút nữa gặp em ở nhà hàng Louis trên đường Hòa Mã nhé!

- Vâng ạ!

Cuộc điện thoại như cái phao cứu mạng tôi vậy. Nó bơm đầy dưỡng khí cho tôi. Nó lại thấp lên những hy vọng về một đêm Giáng sinh tuyệt vời. Chính Bình - hơn tôi 9 tuổi. Tôi và anh cũng có một đoạn ân tình. Anh tán tôi khi chúng tôi tình cờ gặp nhau trong một quán bar năm tôi 20 tuổi. Hồi đó nhìn cái gì cũng lấp lánh hết. Chính Bình thì quá lấp lánh. Xung quanh anh là một vầng hào quang rực rỡ. Anh lái con xe Audi, đi ăn những nhà hàng sang trọng bậc

nhất, tiêu tiền thì khỏi phải nói. Con bé 20 tuổi tôi ngày ấy thực sự bị choáng ngợp trước anh. Hằng ngày anh đánh xe lên tận trường đón tôi về. Mừng 8/3, anh tặng hoa cho gần như cả trường tôi. Chưa hết, anh còn biếu mỗi thầy giáo của tôi một chai Chivas 38 năm cỡ mấy chục triệu đồng chỉ để có thể vào lớp tôi học cùng tôi bất cứ giờ nào. Riêng các giáo viên nữ, anh thuê cả một xe quần áo đến tận trường để mời các cô ra chọn. Hồi ấy, tôi nổi tiếng đến mức bị một đám con gái dọa đánh cho một trận vì ngứa mắt. Tôi kể với anh, ngay hôm sau, nguyên một đội bảo kê 30 người ai cũng lực lưỡng sọc đầy mặt, xăm đầy người đến cổng trường tôi, đón tôi về. Lũ con gái kia đứa nào đứa nấy mặt cắt không còn giọt máu. Tình yêu ấy chóng vánh được hơn một tháng thì tôi phát hiện ra anh đã có vợ. Tôi kiên quyết bỏ anh. Mới đây gặp lại vài đứa bạn, tụi nó kháo nhau là vợ anh đã bỏ anh rồi vì không chấp nhận nổi việc chồng mình lẳng nhăng. Hồi đó tôi còn bảo rằng: Cho đáng đời lũ đàn ông đều giả, lẳng nhăng.

- Sao hôm nay rảnh rồi gọi điện cho em vậy?

Tôi hỏi anh khi bước vào nhà hàng Louis và ngồi lại bàn VIP quen thuộc ngày xưa. 2 năm trước, cũng ở chỗ này, tối nào tôi cũng ngồi với anh. Đang ăn uống mà hứng lên là anh sẽ lại lôi tôi ra sân bay và bay đi đâu đó vài ngày. Liệu lần này anh có muốn hôn tôi dưới tháp chuông nhà thờ Đức Bà ở Paris không?

- À, hôm nay tình cờ đi ngang qua trường cũ của em nên anh nhớ ra em thôi. Anh gọi số em theo trí nhớ đấy! Giải không?

- Quá giỏi! Số em 9 số chẳng số nào giống số nào.

- Thế thì thưởng cho anh một nụ hôn đi nào!

Anh chìa ngay mặt ra. Tôi cũng chẳng hà tiện. Chụt choẹt một cái. Anh cười phá lên:

- 2 năm không gặp, em ngày càng mặn mà lên nhỉ?

- Ý anh là em béo lên chứ gì?

- Ai dám! Nhìn em thực sự càng lúc càng đẹp đấy! Cái cổ kia mà đeo cái dây này thì quá hợp.

Anh nói và lôi ra từ túi quần một sợi dây chuyền bạch kim với những viên kim cương đẹp đến mê mẩn. Dù biết anh là đại gia hào phóng mà tôi vẫn không khỏi run rẩy. Sợi dây chuyền trị giá cả vài chục triệu đồng tùy tiện nhét túi, ngoài anh ra quả là không có ai làm vậy. Anh giục tôi đeo lên cổ nhưng tôi từ chối. Bởi điều tôi muốn là một nụ hôn dưới tháp chuông đêm Giáng sinh chứ không phải chiếc dây chuyền này. Anh khoát tay ra hiệu, những người phục vụ bắt đầu bưng đồ lên. Anh và tôi cùng ly với nhau.

- Em nghe nói anh vừa ly dị vợ à?

Tôi hỏi anh mà lòng khấp khểnh. Anh đã ly dị vợ thì có nghĩa là tôi sẽ có một cơ hội. Tôi chẳng ngại việc anh ta đã từng ly dị. Miễn là anh ta yêu tôi và muốn sống cùng tôi. Chỉ có mẹ là chắc chắn phản đối. Nghĩ đến mẹ là tôi lại thấy ghét Khang. Giờ này có lẽ hai người ấy bàn đến việc thế giới sau ngày tận thế sẽ thế nào rồi.

- Anh á, tưởng là rồi đấy nhưng phút cuối cầu thủ đội bạn đá phản lưới nhà rồi!

- Là sao?

- Là cô ấy phát hiện ra cô ấy có bầu nên không bỏ đi được nữa. Vẫn ở lại và không dám hó hé với chồng câu nào nữa. Em là phụ nữ em hẳn biết rõ mà. Nếu chỉ có bản thân thì chẳng sao cả, thích thì chia tay đi lấy thằng khác. Nhưng có con vào rồi thì phải sống cho cả đứa con nữa. Bây giờ í, anh có dắt em về nhà anh thì vợ anh cũng phải ngậm bồ hòn làm ngọt thôi.

- Anh đùa thôi phải không?

- Anh đùa đâu! Thật đấy! Em không tin thì chốc anh đưa em về nhà anh. Chà, lâu rồi anh chưa thấy da thịt em, nhớ chết khát rồi đây này!

Tôi cảm thấy buồn nôn. Chén rượu nuốt vào cháy cả họng. Tôi cúi mặt nhìn xuống sợi dây chuyền và muốn khóc hơn nữa khi trên mặt sợi dây chuyền cho hai chữ lồng B và D. Một cô gái nào đó tên bắt đầu bằng chữ D đã ném trả sợi dây chuyền này và tôi là người được chọn để dùng cho đỡ phí. Ôi, cái thứ tình mượn này là thứ tôi cần ư? Hai năm

trước, tôi mượn anh khỏi vòng tay vợ anh và hai năm sau, không lẽ tôi lại mượn anh để có người đi chơi đêm Giáng sinh ư? Không! Nhất định là không! Tôi muốn nôn và tôi bỏ ra ngoài để nôn...

TÌNH TƯỜNG

Tôi bỏ ra ngoài và nôn một trận dữ dội. Nôn xong tôi gọi taxi và đi lên một quán bar. Tôi cần âm nhạc để trú ẩn. Một quán bar chuyên chơi nhạc xưa. Điện thoại tắt như chính ước muốn có một ai đó đi cùng mình đêm Giáng sinh đã tắt. Duân - bạn trai gần nhất của tôi hay Quý - người tình miệng lưỡi năm xưa, hay Bình - Tình mượn, hay Khang Tình cũ... những người đàn ông mà tôi đã từng gắn kết trong suốt những năm qua đều khiến tôi thất vọng. Họ đều không thể là những người cho tôi đủ một vòng tay ấm đêm Giáng sinh này. Chẳng ai đủ cả. Tôi cố gắng không để mình nghĩ rằng mình là kẻ thất bại thảm hại trong tình yêu. Tôi nghĩ về 6 mối tình tôi đã trải qua. Bắt đầu từ Khang - mối tình đầu năm thứ nhất, đến Nam - một tình yêu vội vã cuối năm thứ nhất đầu năm thứ 2. Hồi ấy, tôi gặp Nam khi tôi đã chán Khang đến tận cổ. Tôi yêu Nam rất vội vã chỉ để thoát cơn buồn chán với Khang. Song rồi với Nam, sau 3 tháng, tôi nhận ra Nam có quá nhiều bất ổn. Cái tôi ghét nhất ở Nam đó là vụ lô đề cờ bạc. Nam rất yêu tôi nhưng anh cũng mê cờ bạc vô cùng. Nam sau đó nợ đầm đìa và bị đuổi học. Sau Nam, tôi yêu đến Long - một kiến trúc sư. Long tài tử và rất lãng mạn nhưng Long khiến tôi sợ hãi vì thói ghen tuông của anh. Anh có thể thức trắng 5 đêm liên tiếp chỉ để phục kích trước cửa nhà tôi do lo sợ tôi bắt cá hai tay. Quả thực hồi đó tôi cũng có say nắng một anh chàng thật. Anh chàng này luôn quan tâm và hết lòng giúp đỡ tôi bất cứ lúc nào. Theo tôi cảm nhận thì có thể anh ta cũng yêu tôi. Hồi đó, trong một lần cãi nhau với Long, tôi có bảo Long rằng còn khối người yêu tôi và ví dụ luôn trường hợp của Trường - anh chàng ấy. Long gần như phát điên và rình rập tôi suốt 5 đêm vậy. Thậm chí Long còn đến tìm Trường và đánh cho Trường một trận. Sau lần ấy, Trường tránh mặt tôi và tôi thì chia tay với Long. Hồi đó, Long

ngày nào cũng lên trường tôi, lèo đèo theo tôi thậm chí còn dọa tự tử. May mà sau đó tôi yêu Bình. Cũng là Bình đã khiến Long biến mất. Bằng tiền và bằng quyền lực xã hội đen của Bình. Rồi tôi cũng chia tay với Bình để đến với mối tình thứ năm của mình năm tôi 21 tuổi. Anh chàng thứ năm này rất hiền. Anh ấy tên Lâm. Tốt nghiệp trường Y loại giỏi, anh chọn tham gia các chuyến đi khám chữa bệnh ở nông thôn và miền núi chứ không thành bác sỹ trong các bệnh viện lớn như nhiều người khác. Lâm hiền lành, tốt bụng và rất lửa trong công việc. Nhớ có lần, tôi với Lâm đã cãi nhau một trận điên đảo về lý do kiếm tiền hay vì lý tưởng. Và rồi tôi đã chịu anh khi cùng anh đi thăm khám ở các miền quê. Tôi không chỉ yêu Lâm mà còn kính trọng, nể phục anh. Tôi cứ ngỡ mọi thứ đã là kết thúc ở đây khi tôi đã phải trải qua 4 mối tình đầy sóng gió rồi. Vậy mà chúng tôi vẫn chia tay vì Lâm khiến tôi mất niềm tin. Một lần, tôi đã bắt gặp Lâm đeo bạn gái cũ của Lâm đi vào nhà nghỉ. Tôi gọi điện và Lâm nói dối là đang thăm khám một bệnh nhân. Tôi đã tức điên lên và rửa xả Lâm một trận. Không cho Lâm bất cứ một cơ hội nào để giải thích. Bởi có gì để giải thích cho nỗi việc đeo bạn gái cũ vào nhà nghỉ? Có gì giải thích cho nỗi việc nói dối tôi là đi thăm khám cho một bệnh nhân? Trần đời, có bệnh nhân nào lại nằm trong nhà nghỉ? Tôi tránh mặt Lâm. Chính xác là cắt đứt mọi mối liên hệ với Lâm. Chia tay Lâm, tôi gặp ngay Duân và yêu Duân như một cách lấp chỗ trống. Để rồi sau 6 tháng, tôi nhận ra Duân chưa bao giờ muốn đi xa hơn nữa với tôi. Mẹ của Duân không ưa tôi và Duân thì là một cậu con trai rất có hiếu.

- Ôi, Trường Lan!

Tôi giật mình khi nghe có một giọng nói rất quen. Trường - là Trường. Thật tình cờ và bất ngờ khi gặp lại Trường ở đây, trong quán bar này.

- Ôi, xem nào, xem nào, cô gái của tôi! Em vẫn đẹp như ngày nào thậm chí còn đẹp hơn cả ngày xưa nữa.

Tôi phá lên cười. Mọi buồn khổ đều tan biến hết. Trái tim tôi như đang nhảy múa điệu nhảy đầy hân hoan. Nó

không giống như khi gặp một anh chàng bạn yêu thích mà nó giống như gặp một người bạn thân lâu năm vậy.

- Anh Trường! Anh thật thiêng đấy! Em vừa nghĩ đến anh xong!

- Gì cơ? Nghĩ đến anh á? Cô lại bốc phét với anh rồi! Đâu nhẽ nào lại như vậy? Trừ khi cô biết anh đang làm chủ quán bar này nên cô đến đây rình rập anh thôi!

- Ôi, anh làm chủ quán bar này ư?

- Phải rồi! Thế cô không biết à? Anh nhớ anh đã gửi tin nhắn send all đến mọi người hôm khai trương rồi mà!

- Không! Em chưa nhận được! Xem nào, nhìn anh bây giờ bóng bẩy quá đấy!

- Thôi đi! Cô khen anh vậy coi chừng đứt lưỡi đấy!

- Thế nào rồi! Nào, ngồi xuống đây, kể cho em nghe đi, anh đã làm gì, ở đâu sau khi rời khỏi em nào?

- À, sau vụ bị bạn trai của cô đập cho một trận đã đòi thì anh dạt đi buôn đồ hàng thùng nước một. Làm ăn cũng khấm khá nên anh cũng mở rộng thành cả một đường dây lớn. Có đủ tiền rồi thì anh lập ra cái quán bar này. Mới đây thôi à!

- Ôi chúc mừng doanh nhân thành đạt nhé! Thế này thì em phải xin đến làm nhân viên của anh mới được!

- Không! Không nhé! Nghĩ gì? Quán này chỉ tuyển tiếp viên là gay thôi!

- Anh lại đùa! Thôi nào, em cũng đang có rất nhiều điều muốn hỏi anh đây!

- Hỏi anh? Được cô cứ hỏi!

- Một là: Ngày xưa anh có tình ý gì với em không mà quan tâm và săn sóc em kỹ như vậy?

- Hết rồi à? Hỏi tiếp câu thứ hai đi rồi anh trả lời cả thế.

- Không! Anh trả lời câu hỏi thứ nhất đi đã. Anh phải trả lời thật lòng đó nhé!

Trường cười và gọi nhân viên mang cho mình một ly Martini với quả ô liu xanh bé xíu thả vào cốc. Nhìn anh mà tôi thấy hân hoan và háo hức vô cùng. Anh trẻ trung và

luôn khiến cho người đối diện cảm thấy vui thích. Có lẽ bởi đôi mắt anh rất biết cười. Hay bởi phong thái của anh thật dễ chịu. Nhạc quán đang chơi bản *Mùa Xuân Đầu Tiên* của Văn Cao. Tôi đặc biệt thích bài này và luôn hình dung đến những buổi trưa xa lắc nào đó. Bất giác tôi buột miệng hát theo "từ đây người biết yêu người..." và nhìn Trường chờ đợi. Anh nhấp một ngụm nhỏ Martini rồi trầm tư kể:

- Anh cũng không rõ nữa, chỉ nhớ rằng lần đầu gặp em, anh đã nhớ đến thất lòng cô em ruột của anh. Cô bé ấy đã ra đi khi mới 14 tuổi. Một buổi chiều, cô bé ấy cùng vài người bạn thân cùng lớp rủ nhau ra sông, buộc khăn vào tay nhau và cùng nhảy xuống sông. Không ai biết vì sao mấy đứa trẻ lại làm vậy. Anh đã sốc suốt một thời gian dài. Và kết quả sau cú sốc đó là anh không còn là anh nữa...

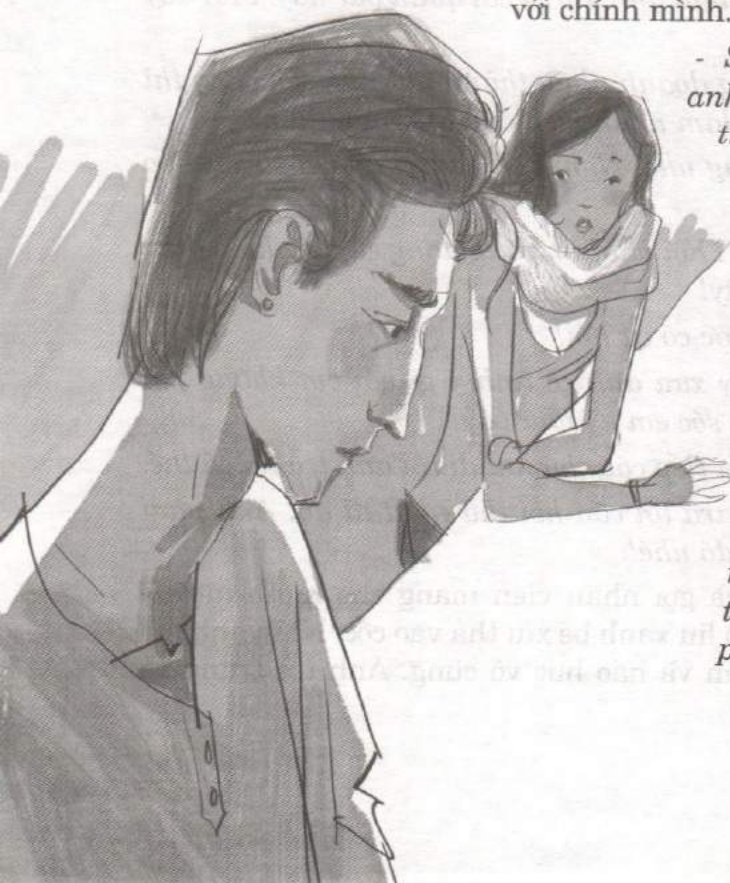
- Em rất tiếc! Xin lỗi đã gợi lại chuyện buồn của anh...

Tôi đặt tay lên tay anh, xiết nhẹ một cái đầy cảm thông. Chỉ nghe anh kể thôi mà tôi đã thấy sốc rồi huống chi anh lúc ấy. Trường lau những giọt nước mắt đang lăn dài trên khuôn mặt anh và kể tiếp như kể lại với chính mình.

- Sau khi em gái anh ra đi, anh đã thay đổi hoàn toàn. Rất nhiều lần, anh có cảm giác như anh đang là nó, anh đang sống thay nó vậy.

- Tức là sao hả anh?

- Tức là có những khi anh thấy mình là một phụ nữ.

Tôi lặng người đi. Bất ngờ, như một cơn tỉnh thức tôi nhận ra anh đang đeo một chiếc hoa tai bên phải, tôi nhận ra đám nhân viên quán bar này đều là gay và tôi chợt nhận ra tên của bar này là Cầu Vồng. Trường gật đầu:

- Đúng như em nghĩ đấy! Khi giao tiếp bên ngoài anh tên là Trường - một người đàn ông. Còn khi chỉ có một mình hoặc trong giới của anh, anh có tên gọi khác: Tường Lan. Em gái anh tên là Tường Lan.

Tôi im lặng. Một nỗi buồn trong veo đang chảy qua tôi. Là nỗi buồn với sự ra đi của Tường Lan - em gái anh. Nỗi buồn với việc anh đang phải che giấu giới tính của mình. Không có nỗi buồn của việc tôi đã tưởng anh yêu tôi hồi đó. Không! Dù tôi sẽ gọi anh là Tình Tửng của mình thì đó cũng là một nỗi vui nhẹ nhàng chứ tuyệt đối không phải là một nỗi buồn.

Chúng tôi còn ngồi nói thêm dăm ba câu chuyện phiếm nữa. Trường mời tôi đêm Noel tới quán bar dự tiệc Cầu Vồng - đêm tiệc riêng của quán dành cho dân đồng tính. Tôi nhìn đồng hồ cũng đã gần 2h sáng, tôi bảo anh tôi về. Trường nắm tay tôi một lúc rồi nói:

- Đừng giận anh vì đã khiến em hiểu lầm nhé!

Tôi cười lắc đầu và chào tạm biệt anh.

TÌNH GIẾ LAU

"Lời nguyện mình Chúa có nghe không?

Sao bây giờ mình hoài xa vắng

Bao nhiêu đêm Chúa xuống dương gian

Bấy nhiêu lần anh nhớ người yêu"

Tôi tỉnh giấc bởi nhà bên đang bật bài hát "Bài Thánh Ca Buồn". Giọng Quang Dũng thật da diết. Hôm nay đã là 24 tháng 12. Kế hoạch có một nụ hôn dưới chân tháp chuông nhà thờ đêm Giáng sinh coi như phá sản. Nghĩ mà buồn cười, gia tài tình yêu là thế mà đến khi muốn chỉ một người cũng chẳng tìm ra. Quả đúng là "lắm mối tối năm không" thật. Tôi muốn xuống phố mua sắm ít đồ. Dù đón Giáng sinh một mình thì tôi cũng sẽ không để phí. Tôi

muốn trang hoàng lại căn phòng của mình, sẽ sắm sửa ít đồ ăn, đĩa DVD vài phim mùa Giáng sinh.

Đường phố đông đến điên đảo. Cứ như thể mọi người đổ hết cả ra đường vậy. Những hàng quán bật nhạc rộn rã. Những cây thông Noel lấp lánh ánh đèn. Kể cả những biển thông báo hạ giá, khuyến mãi nhân dịp Giáng sinh cũng lấp lánh đến nhức mắt.

- *Tường Lan!*

Một ai đó gọi giật tôi từ phía sau. Tôi quay lại nhìn và nhận ra Lâm - bạn trai cũ, người đã nói dối tôi là vào thăm người ốm trong khi rành rành mắt tôi thấy anh ta dắt bạn gái cũ đi vào nhà nghỉ. Tôi đã định bỏ đi sau khi mỉm cười xã giao với anh ta một cái. Nhưng rồi tôi vẫn đứng lại. Lâm chạy đến:

- *Em! Dễ chừng đến sáu tháng rồi nhỉ?*

- *Vâng, sáu tháng rồi! Anh đi đâu thế này?*

- *Anh đi mua sắm một chút đồ cá nhân thôi! Em, em rảnh không? Hay ta vào trong kia uống nước nói chuyện một chút...*

- *Em....*

- *Em vẫn giận anh vụ ấy chứ gì? Thôi nào, vào đây rồi cho anh một cơ hội để anh được giải thích chứ!*

- *Chính mắt em nhìn thấy và chính miệng anh nói ra không lẽ còn có thể giải thích được thành một lý do nào khác ư anh?*

- *Đừng nặng lời với anh vậy! Em đã bao giờ nghe anh giải thích lần nào đâu?*

- *Được!*

Tôi tạt xe vào quán cà phê nhỏ bên lề đường. Quán có cái tên thật ngộ: TÌNH MUỘN. Tình Muộn khác gì với Tình Sớm? Tôi cũng đang rảnh, thử xem Lâm sẽ nghĩ ra kịch bản nào cho việc dắt bạn gái cũ vào nhà nghỉ và nói với bạn gái hiện tại của mình là đang đi thăm khám bệnh nhân? Bệnh nhân nào nằm ở nhà nghỉ, thật hài hước!

- Phải, nó thật là hài hước! Nhưng nó vẫn là một sự thật em ạ! - Anh nói, giọng rất nghiêm túc, hôm ấy, Đan Nguyên gọi điện cho anh vì cô ấy không biết làm sao với những người bạn của cô ấy. Họ tổ chức lắc trong một nhà nghỉ và bị sốc thuốc. Vụ này lên cả báo rồi. Anh cũng đã gửi tờ báo đó cho em nhưng rồi bị trả lại.

- Vâng! Em đã không nhận vì nghĩ đó là quà xin lỗi của anh!

- Tường Lan ạ, em có thể không tin nhưng sự thật thì anh vẫn phải nói ra một lần cho rõ. Anh còn giữ bài báo ấy ở nhà...

Trong khi Lâm nói thì tôi đã khóc. Giờ thì tôi đã hiểu rồi nhưng liệu mọi thứ đã trở nên quá muộn chưa?

- Anh đã cố gắng tìm cách giải thích cho em hiểu nhưng em kiên quyết không cho anh bất cứ một cơ hội giải thích nào. Và rồi em có bạn trai mới. Từ đó anh không tìm cách liên lạc với em nữa bởi không muốn làm phiền em. Cho mãi đến hôm nay, thật tình cờ, lại gặp em.

- Vâng! Em đã để con ghen làm mờ mắt mình. Thật tệ anh nhỉ?

- Thôi, mọi chuyện bây giờ cũng sáng rõ rồi! Anh cũng đỡ áy náy với em hơn. Mà này, tình yêu của em thế nào rồi?

- À, em chia tay anh ấy rồi!

- Hả? Sao thế? Hai người cũng mới mà?

- Vâng! Thật ra là lỗi tại em. Em yêu anh ấy chỉ để lấp chỗ trống thôi. Cho nên...

Lâm im lặng. Tôi cũng im lặng. Cả hai đều im lặng. Một lúc sau, Lâm mới nói:

- Nếu chỉ cần lấy người này là lấp đầy được người kia thì tình yêu chẳng còn ý nghĩa gì cả. Anh cũng từng nghĩ như em khi quay lại với Đan Nguyên. Chia tay em, anh thực sự sống trong một khoảng thời gian rất khó khăn, Đan Nguyên cũng đang đau đớn vì bạn trai của cô ấy sốc thuốc và tử vong hôm ấy. Hai đứa anh tìm đến nhau như cách duy nhất để lấp đầy đi những khoảng trống. Để rồi càng lấp, khoảng trống càng rộng hoác ra.

- Anh và Đan Nguyên yêu nhau?

- Anh không nghĩ là vậy! Chỉ là cố để lấp đầy nhau. Nhưng rồi vô vọng! Thứ tình lấp ấy không có thật em ạ! Thậm chí, anh và Đan Nguyên trước đó đã từng yêu nhau, trước khi anh gặp và yêu em ấy, thì khi quay trở lại, mọi thứ cũng chẳng còn nguyên vẹn như xưa nữa. Anh và Đan Nguyên là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

- Người ta nói câu này này, người yêu như một chiếc khăn mặt vậy. Khi đã cũ rồi, ta có thể dùng nó làm giẻ lau.

- Phải đấy, tình giẻ lau!

- Vậy thì nếu em muốn làm chiếc giẻ lau của anh trong đêm nay thì thế nào?

- Hai chiếc giẻ lau cũ! Cũng không tệ nhỉ? Được thôi, nếu vậy, giẻ lau anh sẽ đến đón giẻ lau em vào 8 giờ tối nay nhé!

Tôi tạm biệt Lâm rồi trở về nhà. Tôi đã lạc mất anh trong suốt sáu tháng qua và đêm nay, liệu tôi có thể tìm thấy anh không? Tôi cũng không biết nữa. Và tôi cũng không muốn đoán già đoán non nữa. Hãy cứ để tối nay diễn ra thật tự nhiên như nó vốn thế. Ừ, một mối tình giẻ lau, tại sao không?

Hà Nội tháng 12/2011

AN YÊN

T.: GIỚI TÍNH: NỮ
NGHỀ NGHIỆP: TỪNG LÀ HOA SĨ Ở XƯỞNG
PHIM, GIỜ LÀ ĐỒNG CHỦ SỞ HỮU CỦA
HANG BÁN ĐỒ LƯU NIỆM NGHỆ THUẬT.
SỞ THÍCH: CÀ PHÊ SỮA, ĐỌC SÁCH.
TÍNH CÁCH NỔI BẬT: NGHĨ LÀ LÀM.

GIỚI TÍNH: NAM
NGHỀ NGHIỆP: KIẾN TRÚC SƯ
SỞ THÍCH: CÀ PHÊ ĐEN
TÍNH CÁCH: SUY NGHĨ QUÁ NHIỀU
MONG ƯỚC: MỘT TÌNH YÊU LÃNG MẠN
NHƯ TRONG PHIM HÀN QUỐC

T.: GIỚI TÍNH: NỮ
NGHỀ NGHIỆP: THƯ KÝ VĂN PHÒNG.
SỞ THÍCH: ĐỌC SÁCH
ĐẶC ĐIỂM: XINH ĐẸP, ĐÀN ÔNG ĐỀU BỊ
HÚT BỐI CỎ, NHƯNG CỎ CHƯA THỂ GẬT
ĐẦU TRƯỚC MỘT TÌNH YÊU DÍCH THỰC.
BỒI VÌ...

CÂU CHUYỆN CÀ PHÊ

[PHAN HỒN NHIÊN]

Ngót mưa, âm vang các cơn sấm vọng về từ biển rơi rớt một đôi nữa rồi mới bắt. Gió mang mùi cà phê thổi men nhiều ô cửa, như thể cả thế giới không ngủ, ngồi bên bàn với cốc cà phê cô độc. Cửa hàng đóng cửa gần 11 giờ khuya. Đó là lúc dễ chịu nhất trong ngày. Cô bạn Ninh cùng hội cùng thuyền ngập to, nói rằng cô có thể ngã lưng và đánh giấc dài bất tận. Thực tế cô là người duy nhất tôi biết sợ hãi giấc ngủ, e tiêu tốn thời gian.

Nhà tôi không xa cửa hàng. Chiều, từ phòng thiết kế về, tôi ghé nhà một thoáng rồi đi bộ ra hiệu, không quên mang theo cái bình nhỏ đựng cà phê. Tôi cùng cô bạn thời đại học chung tiền mở cửa hàng bán những món đồ lưu niệm cho dân Tây du lịch.

Công việc làm thêm bình thản, không đòi hỏi gì khác ngoài những buổi tối ngồi yên giữa vài mét vuông đầy chật kệ hàng, vẽ, chờ vài người khách ghé vào và nhai mấy câu tiếng Anh thuộc lòng nói về vẻ đẹp gốm sứ hay sự độc đáo của các bức vẽ bằng tay... Cô bạn tôi đôi lúc giải khuây với việc đếm lại tiền, giấy chuyển khoản có nguồn gốc từ mọi góc ngách thế giới. Tôi uống cà phê. Cà phê không làm người ta thông minh nhưng nó đỡ đầy cảm giác vừa lòng với chính mình. Thỉnh thoảng nhìn tôi một cách thờ ơ, Ninh nhắc: "Cậu uống nhiều vô cớ!". Các cô gái đọc sách hay đưa nhận xét bí hiểm. Tôi thích uống, vậy thôi.

Đoạn đường từ cửa hiệu về nhà phải lên đoạn dốc nhỏ. Tôi thở đầy phổi mùi thơm tươi mát của đêm, những cơn gió dính muối biển và bất chợt, tôi tới ngồi trên cột điện gãy đỉnh dốc, nhìn về phía chung cư xa. Căn buồng T. ở tầng hai dễ nhận thấy, Một cánh cửa sổ luôn hé, con cá nylon treo dưới hàng hiên như vĩnh viễn bơi trong ánh đèn trắng. Ngày nào tôi cũng gặp cô. Công ty T. làm việc và phòng thiết kế chỗ tôi chung tòa cao ốc. Chúng tôi cùng đi thang máy, quen nhau lần mất điện bị giam trong cái thùng sắt tối tăm. T. là một cô gái giản dị, mớ tóc thẳng, đôi mắt yên tĩnh và hơi thở nhẹ. Tôi chẳng biết nói gì cả nên hỏi cô có thích xem phim Hàn Quốc không. Cô nói mới đi làm chưa mua ti-vi. "Con bóng rổ?" - Tôi hỏi tiếp, các nhân vật trên

phim hay chơi môn này. T. bật cười: "Tôi lắm!". "Thế sách thì sao?" - Khi hỏi điều ấy, tôi nhớ Ninh, cô bạn đọc quá nhiều và sống hơi khác thường. Cô gái xa lạ quay nhìn tôi: "Anh đang xem quyển gì?" Sự bối rối xâm chiếm vài giây trước khi tôi nhớ một tên sách Ninh để trên quầy hàng. Cô gái mỉm cười trong bóng mờ, nhắc tới Kenzaburo Oe, Phan Triều Hải, Kazan... những kẻ hoàn toàn xa cách với cuộc sống tôi. "Anh thích ai trong số họ không?" - Giọng nói T. dịu dàng, thân thiện. "Chẳng ai cả!" - Tôi đáp, với một chút tổn thương. "Cũng không đến nỗi nào..." - T. nói đơn giản. Bất giác cả hai cùng cười to, nhẹ nhõm. Khi ấy thì thang máy mở được cửa. Tia nhìn người bảo trì thang đặt lên chúng tôi ngờ vực tò mò. Tôi đọc và nhớ bằng tên cô gái. Bóng rổ, sách, cà phê, phim Hàn Quốc... những thứ tôi thích hay không thích. Thế nhưng chúng đâu quan trọng nữa khi một người đàn ông tìm thấy cô gái mà anh ta biết hình ảnh cô sẽ xâm chiếm anh, ngày mỗi ngày chất đầy lên, như những món đồ lạ lùng trong ngăn kéo...

Tôi ngồi trên trụ điện gầy thêm một chốc. Ô đen trắng tầng hai bất động. Có lẽ T. đang theo đuổi câu chuyện trên những trang sách. Một cái bóng lướt qua khung cửa. Rất nhanh. Tôi tự nhủ cô gái sắp ngủ rồi. Xách cái bình thủy trống rỗng, tôi nhồm dấy, rảo bước về nhà. Vài mẫu lá rơi xuống vỉa hè như những mảnh giấy cũ.

...

Ninh là cô gái bất thường - trên kia tôi hơi đả động điều này. Đang làm họa sĩ ở một xưởng phim, cô ta nghỉ ngang. Thời gian đó thi thoảng cô nhắn tôi ghé nhà, ngôi nhà lớn có vườn bao quanh mà thời sinh viên, tôi không thể hoặc không muốn bén mảng. Nhưng về sau chi tiết ấy chẳng còn ý nghĩa. Cô ta cần một ai để nói chuyện. Tôi là thằng bạn duy nhất cô chọn. Và tôi tới. Ninh đã ở lì trong cái chòi gỗ sau vườn hơn một tuần, như con gấu thờ ơ buồn bã. Tôi leo lên căn phòng nhỏ bằng gỗ trước là nơi vẽ của Ninh. Mùi giấy báo, mùi sơn khô, mùi dầu hỏa nồng nặc xông thẳng ra như bầy ong vàng hung. Cô bạn tôi ngồi im trên cái bọc mẩu, nhìn đám lá qua lỗ thủng trên trần. Mọi thứ hết một

cảnh phim khiến tôi chán ốm. Ninh lầu bầu cho biết cô ta không bao giờ tới xưởng phim nữa. Tôi chẳng hỏi lý do. Lý do của các cô gái độc lập thường chính xác nhưng khó hiểu. Dù không đau răng, Ninh dùng cháo, uống hàng bình nước trà, rồi lại nằm im suy nghĩ về đủ thứ vớ vẩn - tuổi trẻ, thời gian, tình yêu, và cả sự sinh nở. Tôi gọi chuyện chán rồi cũng lặng thinh theo. Đến tối Ninh muốn tới quán gần trường đại học. Quán mở mấy bài cũ của Bee Gees. Tôi lăm lăm hát theo. Những ngày đó (một tuần? Có thể nhiều hơn) Ninh ở trong tầm nhìn và sự quan tâm của tôi. Vài tối muộn tôi ngủ lại xưởng vẽ gỗ cũ. Tôi nghe tiếng cô ta trở mình như con cá trong chậu nước. Nhưng tất cả chỉ dừng ở đây.

Khi tôi đi làm thiết kế hơn một năm và Ninh ra khỏi trạng thái suy sụp, chúng tôi vét tiền mở cửa hàng gốm. Một cô gái trẻ, nói tiếng Anh và Đức lưu loát, am hiểu tranh sơn dầu và kỹ thuật men - những chi tiết này thu hút khách tới đông. Chúng tôi kiếm nhiều tiền. Thi thoảng tôi đoán Ninh sắp bỏ đi. Nhưng cô ta vui tươi. Khi tôi thổ lộ về cô gái tình cờ thang máy cao ốc, người cùng hội cùng thuyền phá lên cười, nhướn mày:

- Như thế có liên quan tới tình yêu không?

- Đi thang máy và mất ngủ ư? - Tôi lúng túng.

Ninh không trả lời, lật báo xem những món gốm cổ mới vớt lên từ đáy biển. Khuya, lúc tôi gần tới chỗ đứng trên dốc nhìn về chung cư có ô cửa nhà T. trắng xanh, Ninh phóng sượt qua, phanh gấp, nhìn vào mắt tôi: "Cậu hãy lập tức nói với cô gái kia những gì cậu nghĩ, hoặc đừng dính líu vào vụ này nữa...". Tôi sợ gì chứ? Không biết! Chỉ rõ ràng tôi không can đảm như người chạy xe rất nhanh xuyên qua bóng tối. Ninh làm những điều mình nghĩ: Bỏ đi khỏi xưởng phim, nhúng tay vào mỗi vát và chạy hàng, vẽ gốm, giao dịch... Tức là rời bỏ trạng thái yên ổn để đối diện sự huyền ảo và nguy cơ thất bại rình rập. Nhưng cô ta đâu có chìm xuống. Có lẽ tôi cũng nên làm điều gì, thay vì đứng yên và nhìn về ô cửa mỗi khuya.

15...

Toa chung cư nhìn gần lớn hơn tôi nghĩ. Những bức tường liên miên thấm ướt bắt đầu lên rêu ở mấy vết nứt, một con chó chạy rong ngửi những bông hoa dại đọng nước mưa. Tôi hỏi đường lên tầng hai. Người đàn bà giữ xe chung cư có đôi mắt kỳ dị khiến cảm giác nhẹ nhõm tươi tắn mà Ninh truyền cho tôi phai nhạt chút ít. Tôi nhìn lại bó cúc đất xanh lam ban nãy mua, hít một hơi dài. Dãy hành lang đọng nước. Tôi gõ nhẹ cánh cửa người ta chỉ dẫn, bỗng dưng muốn bỏ đi. Tuy nhiên, cửa đã mở. Gương mặt T. đã ở đấy như hàng trăm, không, hàng ngàn lần tôi thấy trong tường tượng. Cô ngạc nhiên tốt độ, rồi cười dịu dàng: "Vào đi!". Bên trong căn phòng nhỏ của T., mọi thứ toát lên vẻ âm thầm hơi bất an của những món đồ không ở đúng vị trí của nó. Tôi liếc nhìn quyển sách trên bàn, đó là tựa sách mà tôi có nhắc tới lần đầu gặp T. để khóa lấp sự bối rối. Cô gái mang ra cà phê trong cái tách nâu, bảo: "Buổi chiều uống cà phê thì ngày như dài hơn...". Tôi gật đầu: "Ừ, nghĩa là mình cũng làm thêm được nhiều việc. Tối nào tôi cũng uống nó, nhưng chẳng ngon thế này". Nụ cười tỏa trên mặt T. như sóng thấm lên bờ cát. Tôi nhấp một ngụm đen sánh, tự hỏi vì sao quá lâu tôi trì hoãn tới tìm T.. Bó cúc tỏa mùi hăng hắc nằm dưới gầm bàn. Ngoài cửa sổ, chiều chát đầy mây sẫm. Những con bồ câu xám tro rời bầu trời xám tro trở về tổ trên sân thượng. Cô gái đối diện cũng vừa đi làm về, quảng mắt thoáng mỗi một như hai mặt hồ sâu thẳm... Một khung cảnh bình thản để người ta nói thật nhưng suy nghĩ của mình. Tôi nói nhanh: "T. này, tối nay tôi không ra cửa hàng. Hình như tôi muốn được đưa T. đi loanh quanh chơi". Cô ngẩng lên, tia nhìn tôi sẫm: "Anh nghĩ như vậy sẽ dễ chịu ư?". Cảm giác choáng váng giống như thể trồng cây chuối quá lâu rồi biết mình không thể đứng lên được nữa. Tôi nghĩ cô từ chối, đơn giản là T. không nghĩ tới tôi như tôi nghĩ tới cô, hoặc tệ hơn, tất cả những gì thuộc về tôi khiến cô xa lạ. Cô gái vào bếp mang ra vài quả trứng luộc. Chúng tôi ăn trứng chấm muối, uống cà phê, kiểm chế tâm trạng của mình khỏi sự xao động thất vọng. Tôi chộp vài mẩu chuyện bay vụt qua đầu, nói huyền thuyên. T. nghe nhưng

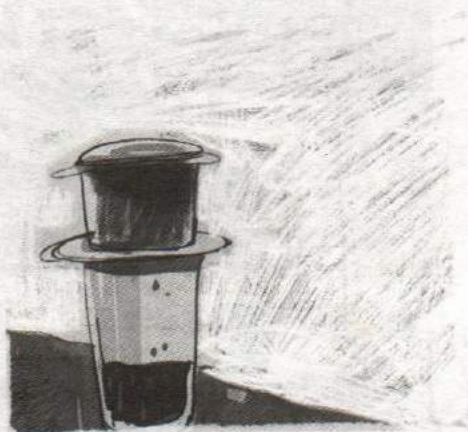
nhìn đâu đâu, tháo giấy báo bọc bó hoa cúc, cảm ơn tôi đã nhắc cô bây giờ sang Đông, cũng có nghĩa là cô ra trường đi làm gần một năm rồi... Những căn hộ chung quanh bắt đầu cuộc sống buổi tối. Trẻ con la hét. Tiếng bếp núc. Âm thanh của những tập phim Hàn Quốc. Chúng tôi đứng nán bên cửa sổ nhìn qua ti-vi màn hình lớn nhà bên cạnh. Phải chăng ti-vi đã dựng nên trong tôi ao ước vô hình về tình yêu, về cuộc sống tươi màu và hạnh phúc như thế... Nhưng sao khi tôi đem nó ra thử nghiệm, T. đã thoái thác? Tôi chỉ cho T. một nhân vật nữ làm việc cật lực, cáu bẳn, bảo giống Ninh, người cùng hội cùng thuyền của tôi nhiều năm qua. Thành linh T. ngoảnh sát mặt tôi, giọng như hơi thở nhẹ: "Cô Ninh ấy hay lắm. Còn tôi, chỉ là thứ xúc cảm thoáng qua thôi. Như một bộ phim, người ta có thể cười to hay khóc to vì nó, nhưng rồi phim hết người ta ra khỏi rạp và chẳng có gì quan trọng nữa...". Tôi lục điều thuốc nhàu trong túi. Thế đấy, tôi đã nghĩ mình sẽ không dựng vào thuốc vì T. làm văn phòng, cô không chịu nổi nó. Tuy nhiên, mọi việc đã khác. Tôi nhìn điều thuốc như quan sát một vật lạ, rồi thả nó rơi xuống sân cỏ.

...

Phải khá lâu sau buổi chiều kỳ quặc trên, tôi mới thu xếp ổn thoả với cảm giác trống rỗng và sự cô độc không rõ tên. Ninh là người bạn khôn ngoan. Cô ta không tò mò, không bày tỏ cảm thông vì ở một lẽ nào đấy, chúng tôi thân nhau tới mức không thể mở lời an ủi nhau được. Tôi thôi uống cà phê bởi chẳng cần nó, cũng đủ thấy một ngày dài. Ninh lấy cái bình thủy về nhà, đổ đầy cà phê nhưng pha thêm sữa và cả hai cùng uống khi tối muộn. Tôi ghét sữa. Cô ta ghét thứ nước đen kịt. Một sự trung hòa cũng được. Mưa nhiều, nhất là các buổi chiều. Khách tới cửa hàng ít. Hai đứa chung tiền mua một cái ti-vi nhỏ và ngồi trong góc hiệu xem tất cả các game show, nghe các chương trình ca nhạc, cười vui vẻ. Phim Hàn Quốc cũng hấp dẫn. Ninh theo dõi chúng với vẻ ngờ vực. Tôi hơi xấu hổ nhớ lại đã có lúc hình dung tình yêu sẽ mọc lên trong cảnh lãng mạn như vậy. Tình yêu, suy cho cùng, cũng chỉ là một mẫu ghép nhỏ

trong cuộc sống. Và người ta không thể rập vại khuôn mẫu, dù hoàn hảo và lãng mạn...

Mọi việc lại chảy đi với nhịp độ bình thường. Thỉnh thoảng tôi gặp mặt T. trong toà cao ốc. Cô bước vào thang máy, bấm nút chờ, không nói gì. Người trông xe chung cư cái chiều hôm đó cho biết T. là tình nhân ông chủ cô làm thư ký, cô sống trong căn hộ ông ta thuê gần một năm nay. Mách bảo ấy từng khiến tôi cay đắng biết bao. Tôi nghĩ giá mà cô chọn cách sống khác. Mỗi tình công sở giống như ngọn núi lửa tàn lụi và sự quyến rũ đi cùng nó cũng tắt theo, chỉ còn chút thông cảm dịu dàng như vệt tro nhẹ... Ninh tắt ti-vi, bắt đầu ôn ngoại ngữ. Cô ta lúc nào cũng bận rộn và tỏ ra bực bội khi tôi nhàn tản. Thêm một người khách Tây hỏi mua mấy cái cốc Phù Lãng. Tôi gói hàng, bấm thẻ tín dụng, nhắm tính số tiền thu được trong ngày. Bổng Ninh gấp sách, nói to: "Hôm nay kiếm được thế là đủ. Chúng ta đi đâu thôi. Không nên ở trong nhà quá nhiều, nhất là tối không mưa". Tôi ngạc nhiên, hơi buồn cười. Chúng tôi chạy chung cái xe cũ của Ninh. Mới hơn 9 giờ, đường phố không quá ồn ào. Tôi cho xe đi mãi, hít đầy phổi hơi muối bám trên những ngọn gió từ biển lửa về. Cảm giác ra khơi như một cánh buồm đột nhiên trỗi dậy, không lắm lần. Tôi nói: Ninh này, tội mình cần làm cái gì tử tế, trước khi thời gian trẻ qua mất...". Cô ta không trả lời, chỉ đặt nhẹ đầu trên vai tôi. Một hơi ấm tưởng như bỏ quên. Một hương vị cà phê gần gũi. Luôn là vậy, hạnh phúc, cảm giác bắt đầu từ những thứ bình thường không ngờ.

P.H.N

TRẺ TRUNG, XINH ĐẸP. MỜI KẾT
THỨC MỘT CUỘC HÔN NHÂN VÀ
CÓ MỘT CẬU CON TRAI NHỎ.
HÌNH NHƯ CHÍNH CÔ MỚI LÀ
NGƯỜI TẠO RA CƠ HỘI THỨ HAI
CHO CHÀNG PHI CÔNG CHÚ
CHẲNG PHẢI CHƯA ĐÃ THU XẾP
HOÀN CẢNH ĐÓ...

CƠ HỘI THỨ HAI

*Để nhớ một thời
ta đã yêu...*

[ĐÌNH LÊ HƯƠNG]

MỘT PHI CÔNG THỰC THU: ĐẸP TRAI, CAO TỌ, TÀI
NĂNG. TỪ CHỐI HẾT NHỮNG CƠ HỘI YÊU VÌ TRÁI TIM
ANH ĐÃ BỊ LẤP ĐẦY BỞI MỘT BÓNG HÌNH...KHÔNG
QUEN BIẾT. DÒI THEO CUỘC SỐNG CỦA NÀNG CHỈ
QUA FACEBOOK. CUỐI CÙNG, CHÚA CÙNG MANG
ĐẾN CHO ANH MỘT CƠ HỘI THUẬN LỢI...

Montpellier chiều thứ Sáu, một ngày mùa Hè. Thành phố miền nam nước Pháp nóng bức ngọt ngào chẳng khác gì Hà Nội, buổi tối mà không bật điều hòa thì không chú *training pilot*⁽ⁱ⁾ nào ngủ nổi. Anh chẳng thích nóng. Đến từ xứ nhiệt đới nên anh đã quá ngán ngấm những tia nắng chói chang. Nhưng nghe các bạn Tây bảo mùa Hè ở đây rất ngắn, phải tận hưởng nhanh không lại đến những ngày âm u lạnh cắt da cắt thịt nên anh đành nghe lời, mắt nhắm mắt mở cố gắng đẩy cửa sổ hít thở không khí vài lần trong ngày, dù thâm tâm chỉ muốn nằm lì trong phòng điều hòa êm ru mát mẻ.

Anh là lớp trưởng lớp học viên phi công cơ bản của Vietnam Airlines, đang theo học tại Học viện Hàng không ESMA⁽ⁱⁱ⁾ - Montpellier. Nhìn chung anh có đủ các phẩm chất người ta thường hình dung về một chàng pilot, cao to đẹp trai, sức khỏe tốt, thể thao nhiều. Không chỉ thế, anh còn học hành giỏi giang, có nhiều môn ngay bọn Pháp cũng phải vác sách sang nhờ anh giảng giải. Có một thủ lĩnh như anh, vào những dịp trường tổ chức giao lưu, khi đứng cạnh học viên đến từ mấy nước châu Á và cả hội Tây bản địa - bọn sau khi tốt nghiệp sẽ về đầu quân cho Air France - hội dân Việt chẳng cảm thấy tự ti bao giờ.

Cửa sổ phòng anh nhìn thẳng xuống sân trường. Chiều thứ Sáu có khác, lác đác đã thấy vài chú đầu tóc bóng mượt, quần áo phẳng phiu lên đường dạo phố. Đang lơ đãng nhìn xa xa, anh chợt giật mình vì có tiếng gõ cửa. Cậu lớp phó thò cái đầu bù xù vào, chắc vừa tranh thủ ngủ được mấy phút sau khi tan học: "Ông ơi, tôi nhờ một việc. Thú thực là tối nay tôi lên Paris đi chơi với bạn. Tôi cũng định Chủ Nhật về thôi, nhưng nhờ có chuyện gì không về kịp, ông điểm danh hộ tôi buổi sáng thứ Hai nhé". "OK, nhưng cố gắng về sớm, không bọn kia nhìn vào rồi cũng theo gương ông cúp cua đi chơi với bồ rồi cũng bảo tôi điểm danh hộ thì tôi không hộ xuể đâu nhá". Cậu lớp phó nhe răng cười: "Ai bảo ông không có bồ, cho chết. Đùa thế thôi, tôi có vụ này rất đặc biệt, tôi hứa với ông trong cả một năm rưỡi đi đây ở cái xứ khổ ho cò gáy này, tôi chỉ đi chơi một lần duy nhất

này thôi, thế được chưa". Rồi chẳng đợi anh trả lời, cậu ta đóng sập cửa lại và co giò chạy mất. Chuyện bồ bịch thì anh biết cậu ta nói đùa, cậu ta có bạn gái rồi, hình như còn ăn hỏi rồi, chỉ chờ đi học về, vinh quy bái tổ xong là tổ chức đám cưới. Và ai cũng biết cậu ta là người rất nghiêm chỉnh tử tế, không loạng quạng bao giờ.

Anh nhìn đồng hồ, chắc cậu lớp phó sẽ đi chuyến xe buýt lúc năm rưỡi để vào trung tâm, rồi từ đó mới đi tàu lên Paris. Vậy có lẽ anh cũng đi chuyến đó, lên Montpellier ngó nghiêng một tí, chả tội gì nằm chèo queo ở nhà trong một buổi chiều đẹp như thế này chỉ vì tội không có bồ.

Quảng trường trung tâm thành phố Montpellier luôn ồn ào náo nhiệt vào những tối cuối tuần. Những quầy hàng lưu động bán đủ thứ vải vóc, quần áo, đồ lưu niệm, trái cây, đồ ăn... ken nhau san sát kết thành hai hàng dài dọc theo quảng trường, kẻ bán người mua tấp nập. Các chủ hàng có đủ cách thu hút sự chú ý của người đi đường, nhiều người gõ trống khua chiêng, thỉnh thoảng lại trèo lên ghế cao hú lên những hình thức khuyến mại rất hấp dẫn. Các bạn gốc Phi ở đâu tụ tập lại, biểu diễn một loạt những điệu nhảy bốc lửa trong tiếng nhạc sôi động và tiếng vỗ tay, hò hét phấn khích của người xem. Đeo chiếc Canon nặng trĩu ở cổ, anh cùng vài người bạn đi lòng vòng, chỗ này ngó vào một tí, chỗ kia ghé sang một chút. Ý định đi săn ảnh của anh đã tan thành mây khói khi mấy người bạn không cho đi lang thang mà nhất định kéo anh ra trung tâm, và anh chấm dứt nốt những hy vọng cuối cùng cho vài shoot ảnh đẹp khi tận mắt thấy dòng người cuộn cuộn đổ về đây như một dòng thác khổng lồ.

Đột nhiên trong dòng thác người ấy, anh nhìn thấy cậu lớp phó. Mà về sau nghĩ lại, anh không hiểu anh nhìn thấy cậu ta trước rồi mới đến cô, hay anh nhìn thấy cô trước, rồi mới phát hiện ra ông bạn vàng vừa xoén xoét nhờ vả mình đang đi ngay cạnh cô. Anh cũng không nhớ anh tự đi đến gần họ, hay dòng người xô đẩy anh đi. Anh chỉ biết mình đã trúng một tiếng sét chí mạng. Cô gái đi cạnh bạn anh có mái tóc dài, đôi mắt to đen sâu thẳm và nụ cười tinh nghịch. Cô

mặc chiếc váy hai dây dài đến gót, màu sắc sặc sỡ đúng kiểu mùa Hè, một tay đeo túi, một tay cầm cây kem chắc vừa mới mua, vì chỗ họ đứng ngay gần hiệu kem Hagen Dasz ngon nổi tiếng. "Đây là bạn lớp trưởng của mình, bạn này học giỏi lắm đấy, còn đây là bạn tôi, mà tiết lộ là nghe tôi kể nhiều chuyện về ông rồi, nên bạn tôi ngưỡng mộ ông lắm nhé", cậu lớp phó hào hứng giới thiệu. Cô mỉm cười dịu dàng, ánh mắt lấp lánh, đến mức anh cảm giác nhìn rõ cả những đốm nắng Montpellier nhảy nhót trong mắt cô. Anh không biết nên đáp lại gì, cứ đăm đăm nhìn cô mãi. Phải đến mấy phút anh mới giật mình tỉnh ra, quay sang hỏi cậu bạn: "Thế tí nữa hai người lên tàu đi luôn à?". "Ờ, bọn tôi đi chuyến bảy rưỡi, cũng sắp phải ra ga rồi, mà mấy thằng kia đâu?". "Chả biết lạc từ lúc nào nữa, đông quá thế". "Thế thôi tôi đi nhé, yên tâm tôi sẽ cố về đúng hẹn". "Ừ đi đi, bon voyage!⁽ⁱⁱⁱ⁾". Cô mỉm cười với anh lần nữa, vẫy nhẹ tay rồi quay người bước đi. Anh đứng ngẩn ra, không biết còn cố nhìn theo đến khi nào nếu không bị một cú thụi trời giáng: "Sếp ơi, sếp té đi đâu làm bọn em đi tìm gần chết. Mà anh bị làm sao đấy, trúng gió à?". Anh lắc đầu: "Không, thế bao giờ các chú mới định về đây?". "Ơ anh ồm à, vừa mới lên đang vui, phải đi tiếp chứ". Anh thở dài, len lách giữa rừng người để đi theo bọn kia. Mấy thằng vừa đi vừa léo nhéo tranh luận: "Ra Tre Việt ăn đi". "Ừ hôm nay thứ Sáu chắc mấy em sinh viên bên này cũng ra đây". "Lạy các bố, mấy em ý xấu mù căng chải". "Thế ông mơ à, hay chiều nay bay phê quá giờ vẫn lằng lằng chưa hạ cánh được, ở cái xứ này ông kiếm đâu ra em nào vừa xinh vừa học giỏi nào, mà có em nào như thế cũng chả đến lượt ông, tỉnh chưa hả bố?". "Ờ ông nói đúng, đời tôi chưa bao giờ nghĩ lại phải đi tán mấy em xấu thế bao giờ, mà vẫn phải tranh cướp mới kinh, giờ mà ở nhà thì biết tay ông, dù gì cũng là phi công chứ tướng". "Xin ông, ông mới là người nên tỉnh cơn mơ đi, bao giờ ông lên bốn vạch hăng hay nhé, giờ mới hai vạch^(iv) đã đòi phách lối". "Thằng này ác như con thú, học hành vất vả điên hết cả đầu, đi bay căng thẳng quần áo lúc nào cũng đầm đìa mồ hôi, giờ đi chơi mới mơ mộng được một tí mây cũng cảm tao là sao"... Anh lẳng lẳng

đi theo bọn bạn, biết rằng hồn mình không còn ở đây mà đã theo chiếc TGV^(v) chuyến 7h30 lên Paris mất rồi.

Sáng thứ Hai. Anh thở phào khi thấy cậu lớp phó xuất hiện. Nhấp nha nhấp nhồm mãi cũng hết buổi học, anh chờ cậu ra hành lang rồi kiểm có hỏi chuyện, một cách rất băng quơ vô tình: "Đi chơi vui không?". "Vui, đi suốt, lâu lắm rồi không đi bộ nhiều như thế, đêm qua về tôi mỗi nhừ hết chân cẳng". "À thế đây là bạn ông à, quen nhau lâu chưa?". "Ừ bạn cũ, biết nhau lâu rồi". "Thế bạn ý bao nhiêu tuổi?". "Kém tuổi ông". Hơi lạ vì thái độ hỏi-gi- trả-lời-nấy của cậu bạn, anh chẳng biết nói thêm gì. Theo tưởng tượng của anh từ tối thứ Sáu, khi nghe những thăm hỏi này thì cậu ta sẽ bò ra cười, sẽ hí hửng "mê bạn tôi rồi phải không, trước giờ cứ tưởng ông gay", hoặc "được, bạn ý đang free - có free thì mới đi chơi với bạn cũ như thế được chứ", hoặc "thế bây giờ ông định thế nào, quà cáp biểu xén tôi thế nào mới bỏ nhì"... vân vân và vân vân. Nhưng thực tế không hề giống tưởng tượng của anh, cậu lớp phó áp a áp ứng như ngậm hột thị. Không nghĩ sẽ rơi vào tình huống kỳ cục như vậy, anh không nói gì thêm suốt dọc đường về. Cậu ta cũng im lặng, cúi đầu lăm lăm như vừa đi vừa đếm từng bước chân. Đến hành lang cuối trước khi rẽ về phòng, anh vờ như không để ý đến thái độ kỳ cục của cậu bạn, quyết định tung ra câu hỏi cuối cùng: "Thế bạn ông đang học trên Paris à?". Cậu lớp phó ngẩng lên nhìn vào mắt anh, cúi xuống, dẫn đo một hồi rồi lại ngẩng lên lần nữa, rồi mới cương quyết nói: "Không, bạn ấy đang ở Việt Nam. Bạn ấy có con rồi, con trai một tuổi, và bạn ấy mới vừa li dị. Vừa hay có đợt cơ quan cử đi học nên bạn ý sang đây, có hai tuần thôi. Là bạn lâu rồi nên đợt này tôi dẫn bạn ý đi chơi cho khuây khỏa. Thôi tôi về phòng đây nhé". Cậu ta nhanh chóng mở phòng rồi sập cửa lại biến mất, để mình anh đứng ngây ra nơi hành lang vắng lặng. Các học viên khác đã về lâu rồi, đã chui về phòng ăn uống nấu nướng hay tranh thủ lên mạng chát chít với người yêu lâu rồi. Một mình đứng đây, anh cảm giác bị choáng đến mức phải lấy một tay dựa vào tường cho khỏi ngã. "Li dị" ư, "con trai một tuổi" ư, chưa bao giờ

trong đời anh nghĩ mình lại rơi vào một tình cảnh trở trêu đến thế!

Một thời gian dài sau đó, anh và cậu lớp phó không nói chuyện với nhau, ngoại trừ việc trao đổi những thứ liên quan đến học tập và các công việc chung của lớp. Lúc đầu anh có cảm giác mình đã vượt qua cơn choáng nhanh hơn anh tưởng. Có gì đâu, chỉ là cảm xúc chợt nảy ra trong một buổi chiều đẹp, khi đối diện với một người đẹp, có vậy thôi. Nhưng dần dần anh thấy mình không lừa dối được bản thân, bởi trong những giấc mơ, đôi khi anh vẫn gặp đôi mắt biết nói, nụ cười dịu dàng và tà váy thướt tha. Cô lướt đi nhẹ nhàng, vạt váy lùa tung bay trên bắp chân thon, ánh nắng xiên chéo của buổi chiều hắt lên bờ vai trần, đẹp đến mức dường như không có thật. Và sau đó thường là anh tỉnh dậy, thấy đau thắt một bên ngực. Những khi ấy, anh thèm đến kinh khủng một ly Cuban Mojito, thèm ngồi ở một nơi thật cao, thật lộng gió, vừa ngắm nhìn mọi thứ xung quanh vừa lắng nghe thật kỹ tiếng lòng mình. Vào một trong những đêm như thế, khi không thể ngủ tiếp, anh mò dậy bật máy tính lên. Lang thang trên mạng một hồi, anh vào Facebook của cậu lớp phó và chẳng khó khăn gì tìm thấy cô ngay lập tức. Anh dành gần như cả đêm mò mẫm trong Facebook của cô, hy vọng sẽ tìm thấy nhiều thứ khiến mình thất vọng. Kết quả thật đáng chán, không những anh không thất vọng, mà từ đó anh lại có thêm một thói quen hết sức vô bổ, đó là cứ vài ngày lại mò vào Facebook cô một lần, đọc những lời cô viết, xem những bức ảnh cô chụp, hình dung ra cuộc sống của cô và Bin, mà chẳng biết cứ làm những việc ấy để làm gì. Anh cố xoa dịu bản thân rằng bên này quá thiếu niềm vui, rằng khi nào về nước anh sẽ chấm dứt tất cả.

Tiệc chia tay của hội Việt Nam diễn ra ồn ào náo nhiệt. Ngoài những món nướng thông thường bất kỳ tiệc barbecue nào cũng có, các chú training pilot cũng cố gắng xoay sở được mấy đĩa nem, món bún chả và một nồi phở gà thật lớn. Mười tám tháng xa nhà tự mình chinh chiến đã khiến mấy chục công tử chỉ quen ăn hàng đều biết vào bếp hết

lượt. Các khách mời rất thích đồ ăn Việt, ngay các ông thầy ngày thường quần áo nghiêm chỉnh, tác phong đạo mạo giờ cũng bê bát xếp hàng chờ đến lượt lấy phở, cười nói ồn ào. Không phải hẹn hò lấy số điện thoại hay nick YM, Facebook bởi tất cả những thứ ấy đã được làm từ lâu, các học viên đến từ các nước khác nhau quay ra hẹn hò ngày lên cơ phó, cơ trưởng, rồi biết đâu sẽ gặp lại nhau ở các sân bay nước ngoài, lúc đó sẽ tay bắt mặt mừng rồi rít. "Ngày ấy mới quả là vinh quang", cả lũ tấm tắc bảo nhau. Có những gương mặt hồ hởi, những tâm trạng phấn khích và cả những nỗi buồn man mác ngày chia tay. Anh lặng lẽ ngắm nhìn lần cuối ESMA Aviation Academy, nơi lưu giữ một quãng đời tuổi trẻ, và cũng lưu giữ tâm trạng hụt hẫng anh chẳng thể nào quên.

Hơn 12 giờ đêm anh mới mò về phòng, người váng vất vì uống hơi nhiều rượu mạnh. Về đến cửa anh bỗng giật mình khi thấy cậu lớp phó đứng lù lù ở đó, có vẻ đã chờ anh khá lâu: "Sao ông lại đứng đây? Chưa đi ngủ à?". "Sắp". "Có chuyện gì không, ngủ đi mai còn bay về chứ". Giọng cậu ta hơi lè nhè, dù anh nhớ cậu không hề uống nhiều, đã bảo cậu ta là một tấm gương sinh hoạt nghiêm chỉnh, tác phong chỉnh tề mà lại. "Ông thích bạn tôi đúng không?", cậu ta đột ngột hỏi. Anh giật mình, cảm giác mọi hơi rượu trong người bay sạch: "Sao tự nhiên lại hỏi thế, ông say à?". "Chắc thế". Cậu ta thở dài: "Ông biết không, thật ra hồi xưa tôi rất thích bạn ý, nhưng tôi tự ti, ông hiểu không? Tôi chả là gì so với những người quanh bạn ý, vì thế tôi không nói gì cả. Bây giờ tôi vẫn còn rất thích, song quá muộn rồi, tôi không còn một cơ hội nào hết. Nhưng ông thì khác đấy". Nói rồi cậu ta đột ngột bỏ đi, lại để anh đứng ngây ra nơi hành lang trống vắng, trong một quang cảnh gần như giống hệt với cú sốc lần trước, cú sốc mà cũng chính cậu ta là người mang tới cho anh.

*

Trở về Việt Nam, sau khi hoàn tất nốt vài môn còn thiếu tại FTC^(vi), anh chính thức trở thành một phi công thực sự, chính thức bước vào cuộc hành trình bất tận chinh phục bầu

trời. Những tháng ngày đi bay nối tiếp, học định kỳ hằng năm, học nâng cao, học chuyển loại... mãi miết cuốn anh đi. Thời gian giải trí không nhiều, niềm vui cũng không dễ kiếm, anh lại tự cho phép bản thân tiếp tục ghé thăm Facebook của cô. Thói quen thực sự là một cái gì đó rất khó bỏ, nhất là khi chính bản thân người ta không muốn rũ bỏ. Anh đã thử hẹn hò với một vài cô, nhưng cảm xúc cứ chạy tuốt đi đâu mất. Những câu chuyện loanh quanh việc đi bay, đi chơi, đi mua đồ khi ở nước ngoài, những thiết bị giải trí hiện đại..., chuyện nào cũng nhạt nhạt như gương mặt các cô. Cô nào cũng xinh, cũng sành điệu, nhưng cũng chỉ đến thế. Hay vì anh chẳng tha thiết tìm hiểu thêm? Anh phát hoảng khi phát hiện ra, anh chẳng mặn mà gì với việc ra ngoài cà phê hàng quán, la cà xem phim này nọ. Chẳng tha thời gian ấy anh ở nhà, bật bản nhạc yêu thích, uống chút gì ấm nóng hoặc cay sục lên óc, rồi vào xem chuyện của mẹ con cô còn hơn. Hôm trước là sinh nhật Bin 4 tuổi, bên cạnh vô vàn những lời chúc, anh thấy cậu lớp phó viết: "Chúc mừng sinh nhật Bin nhé, chú đang ở nước ngoài không đến được, thế Bin thích gì để chú mua nào?". Và cô trả lời: "Cháu chỉ thích mũ phi công thôi chú ạ. Hôm nào về chú qua chơi và cho cháu đội thử mũ một tí, cháu chụp kiểu ảnh cho oai, thế là đủ lắm rồi, cảm ơn chú nhiều ạ". Tự nhiên anh phát ghen với cậu bạn cũ, anh thì chẳng có cơ gì để bước chân vào căn hộ ấm cúng của cô, vừa chơi lego với Bin vừa ngắm cô nấu nướng, cắm hoa và ca hát líu lo chẳng hạn. Cuộc đời nhiều khi quá đổi trên người.

*

Thời gian lặng lẽ trôi. Lại một mùa Giáng sinh sắp đến, lại sắp hết năm. Anh ngồi ở sảnh Novotel Convention & Wellness Roissy CDG - khách sạn tổ bay lưu trú khi sang Pháp, trước mặt là cốc cà phê ấm nóng. Bản nhạc *Jingle Bells* âm vang khắp nơi, ngay lối vào khách sạn được trưng bày một đoàn tuần lộc béo mập ngộ nghĩnh kéo theo chiếc xe chở ông già Noel. Những đụn tuyết giả trắng muốt, xếp bông y như thật. Chính giữa sảnh là cây thông thật to với vô vàn những quả cầu trang trí, những dây kim tuyến óng

ánh và vô số hộp quà bọc gói đẹp mắt xếp la liệt dưới gốc. Xung quanh cây là một hàng rào gỗ trắng muốt. Ánh đèn vàng ấm áp tỏa ra từ chiếc đèn chùm khổng lồ gắn trên trần khi chiếu lên trên những quả cầu trang trí sẽ tạo thành những tia sáng lấp lánh, tất cả gọi cho anh không khí ấm cúng của những buổi hội ngộ gia đình ngày cuối năm. Anh bỗng nhớ ra đã bao lâu rồi anh không có một Noel đúng nghĩa, chỉ mãi miết bay và bay, còn đợt Giáng sinh gần nhất lại chính là Noel buồn nhất. Đó là đêm 24/12 mấy năm trước ở ESMA, khi mấy thằng tụ tập lại uống rượu, sau đó có thằng bật khóc tu tu vì nhớ nhà. Anh không khóc, nhưng tâm trạng chán nản vô cùng tận vì phát hiện ra đã nửa năm sau buổi-chiều-Montpellier, mà anh vẫn không thể không nhớ về cô. Năm nay nếu không có gì đặc biệt, chắc chắn đêm Chúa Giáng sinh anh lại đang ngồi trong buồng lái của một chuyến bay nào đó. Chắc vậy!

Anh quyết định vào Facebook một chút, rồi sau đó sẽ cuộc bộ xuống metro mua tờ báo. Từ khách sạn đi xuống đến ngay một bến tàu điện ngầm, có một sạp Relay rất to với các thể loại báo và tạp chí đáp ứng nhu cầu đọc của mọi đối tượng, từ chính trị, văn hóa, sức khỏe, môi trường đến các cô nàng ngả ngón ưỡn hông ưỡn ngực đều có đủ. Anh biết cô thích đọc báo nước ngoài, nên những khi đứng trước mấy tờ chuyên cho phụ nữ như Glamour, Cosmopolitan, Elle, Femme Actuelle... anh lại thả cho trí tưởng tượng bay xa, biết đâu một ngày nào đó anh có thể mua chúng về cho cô, và anh sẽ thấy cô reo lên mừng rỡ, nụ cười xinh và ánh mắt rạng rỡ vui tươi.

Trang chủ Facebook của anh không nhiều tin mới, chủ yếu vẫn là các chú pilot bạn bè nhảy vào than thở về lịch bay "không hiểu xếp cho trâu cho chó hay cho người". Ngó qua một loạt không có gì đặc biệt, anh vào trang của cô. Nhiều khi anh nghĩ, cũng may mà khi sáng tạo ra Facebook, bên cạnh rất nhiều tính năng ưu việt nổi trội, Mark Zuckerberg đã không cho đưa con tinh thần của mình khả năng ton hót. Nếu không thì không biết anh có tìm được cách nào để "keep in touch" với cô như thế này không, theo một lối vô cùng bền bỉ nhưng cũng rất đổi âm thầm.

Vừa nhìn thấy thông báo mới nhất của cô, thứ chất lỏng nâu nâu ấm áp thơm ngậy mùi sữa mà lại đắng đót dịu dàng bỗng nghẹn lại nơi họng anh: "Noel này mẹ con Bin vào Sài Gòn chơi. Bà con nhớ *book* lịch từ bây giờ để chúng tớ còn thu xếp chạy sô nhá. Mẹ con Bin đi chuyến 11h ngày 23/12". Anh dăm dăm nhìn vào màn hình, mà thực tình chẳng thấy gì cả. Trước mắt anh chỉ là hình ảnh cô năm nào ở quảng trường trung tâm thành phố Montpellier, chiếc váy dài bay bay, vai trần mềm mại, mắt lấp lánh nắng và nụ cười tinh nghịch. Cô đi rồi anh còn mãi ngoái nhìn theo. Bây giờ hay không bao giờ? Bây giờ hay không bao giờ? "Tôi thì chả còn cơ hội nào nữa, nhưng ông thì khác đấy", câu nói của cậu lớp phó lại văng vẳng bên tai. Anh quyết định mở điện thoại, bấm 0084, rồi đến số của phòng điều độ. Nghe tiếng thưa của cô bé trực, anh nói thật nhanh, thật gấp gáp như sợ mình đổi ý: "Ừ anh đang ở Pháp mai mới về, anh chưa biết lịch tuần tới, mà cũng không biết có chưa nữa. Anh có chút việc, anh muốn đi chuyến Sài Gòn 11h trưa ngày 23 tới, em xếp giúp anh nhé. Được rồi, sau đó em bắt anh đi đâu giờ nào anh cũng đồng ý, cảm ơn em nhiều"... Bao năm qua anh đã chờ một cơ hội, nhưng chờ mãi mà nó ngày càng mù mịt. Có lẽ Chúa thấy cơ hội năm nào ban cho anh ở Montpellier đã là quá nhiều, nên giờ Người bỏ qua anh và bận rộn đi giúp đỡ những kẻ khác, còn anh đành phải tự cứu mình thôi.

10 giờ 30 ngày 23/12. Sau khi hoàn tất đầy đủ các quy trình kiểm tra, chuẩn bị trước chuyến bay, anh bấm nút gọi tiếp viên. Ngay lập tức, cô tiếp viên trưởng xinh xắn bước vào khoang lái: "Vâng, anh gọi em ạ? Có gì không anh? Mà lâu lắm rồi em mới đi bay với anh đấy nhé, anh vẫn đẹp trai phong độ quá cơ. Chưa có người yêu, chưa bị người yêu dày vò hành hạ có khác!". Anh phì cười: "Em chỉ khéo miệng, riêng phần quan hệ với tổ bay em thực hiện rất xuất sắc. Giờ anh dặn một chút nhé, về quy trình chuyến bay thì không có gì đặc biệt, em cứ làm như mọi khi thôi. Có điều khi nào khách lên hết, lúc đọc thông báo chào khách trước chuyến bay thì em nhớ nói đầy đủ họ tên anh ra nhé". Tiếp

viên trưởng vừa đáp "Em nhớ rồi" đã có tiếng oang oang của cậu nhân viên mặt đất đang đứng ngay cửa: "Khách ra rồi nhé". Đột nhiên anh thấy tim đập thình thịch, đã nghĩ đến kế hoạch này cả ngàn lần giờ anh vẫn hồi hộp, đã bao lần tự mắng bản thân "phi công quái gì yếu thần kinh thế", anh vẫn thấy căng thẳng ghê gớm. Anh vẫn còn thời gian suy nghĩ, anh vẫn có thể không thực hiện kế hoạch của mình, nhưng có lẽ lòng anh đã quyết.

"Hôm nay nhìn anh cứ bồn chồn thế nào ý nhỉ", cậu cơ phó buông lời nhận xét băng quơ, mắt vẫn nhìn thẳng ra bầu trời. "À thì thấy không khí Noel nhộn nhịp quá, mà mình thì vẫn chưa yêu đương vợ con gì, cũng sốt ruột chứ. Bình thường không sao, cứ đến lễ tết lại thấy lo lo". "Anh thì *hot boy* Đoàn bay 919 rồi, lo gì ề", cậu cơ phó cười phá lên. Anh không trả lời, trầm ngâm nhìn ra ngoài. Ở độ cao 36.000 feet như thế này, trời luôn xanh thẳm, mây thì trắng muốt và xốp mịn như bông. Anh yêu những khoảnh khắc ngồi trong buồng lái nhìn ra không gian thăm thẳm, yêu cảm giác được làm chủ bầu trời. Và cũng đã nhiều lúc anh tưởng tượng được chia sẻ cảm giác đó với Bin, "người đàn ông nhỏ bé" của cô, người mà theo lời kể của cô thì thích các chú phi công vô cùng.

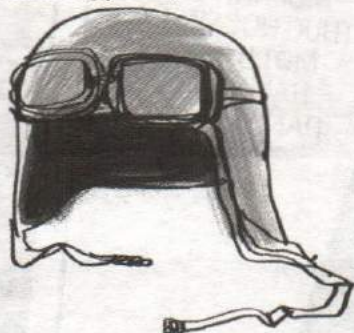
Bữa ăn đã xong, anh nhìn đồng hồ. Anh chỉ còn khoảng 15 phút bay bằng nữa, rồi sau đó sẽ chuẩn bị hạ cánh. Nếu anh hành động, thì đây chính là thời điểm thích hợp nhất. Anh nhìn đồng hồ một lần nữa, rồi quyết định đứng dậy. Đúng lúc đó tiếp viên trưởng lại xuất hiện, đưa cho anh một tờ giấy gấp tư: "Anh ơi, có một chị ngoài kia nhờ em gửi cái này cho anh. Chị ấy gửi từ nãy nhưng em mãi phục vụ nên quên, xin lỗi anh nhé". "Mà này" - Tiếp viên trưởng nháy mắt - "Hàng ngon như tiếp viên anh ạ". Anh như không thở nổi, chộp vội lấy tờ giấy trong tay cô. Nét chữ viết tháu ngiên ngiên mềm mại: "Chào bạn, chúng mình đã gặp nhau một lần ở Montpellier một chiều Hè đầy nắng, chắc bạn còn nhớ? Nhanh thật, mới ngày nào bạn còn đi học mà giờ đã là cơ trưởng rồi. Mình là người ngoài nghề, là hành khách bình thường, ngồi nghe tiếp viên trưởng đọc

thông báo mà thấy oai lắm ấy. Gửi lời chúc mừng đến bạn, dù có hơi muộn màng". Anh đứng vụt dậy, đẩy cửa khoang lái sải bước đi ra. Anh nhìn thấy cô ngay lập tức, bởi cô vẫn y như trong những bức ảnh anh từng miệt mài đi chụp xem đi xem lại, mà cũng y như cô gái năm nào ở Montpellier đã khuấy đảo hồn anh, khiến từ đó trở đi anh không còn một ngày yên ả. Chỉ vài bước chân anh đã đứng trước mặt hai mẹ con cô, mỉm cười ảm áp. Như không hề ngạc nhiên, cô cười lại với anh rồi quay sang con: "Ồ, Bin chưa chào chú nhỉ, chú là phi công đấy con, con vẫn thích các chú lái máy bay lắm mà". Anh cúi xuống nhìn sâu vào mắt cậu bé con đang ngẩn ra ngạc nhiên trước sự xuất hiện đột ngột của chú phi công cao lớn: "Bin có thích đội thử mũ của chú và lên buồng lái chơi một tí không?". Cậu bé rụt rè quay sang mẹ, thấy cô gật đầu thì đứng bật dậy, mắt sáng lên háo hức rạng ngời.

Anh đưa Bin lên buồng lái, không cần ngoái lại vẫn biết cô đang mỉm cười. Ông già Noel năm nay đến thăm anh thật sớm, và mang đến món quà thật vô giá. Ngang qua bạn tiếp viên trưởng vui tính, anh dặn: "Chút nữa khi đọc lời chào tiễn khách, em nhớ thêm câu "Chúc quý khách một mùa Giáng sinh an lành" rồi bật bản *Jingle Bells* lên nhé!". Tiếp viên trưởng mắt tròn mắt dẹt: "Em chưa bao giờ biết anh tâm lý và chu đáo đến thế đâu nhé!". Phải rồi, cô ấy làm sao biết được, Noel này anh không còn cô đơn...

DINH LÊ HƯƠNG

-
- (i) *Training pilot*: học viên phi công cơ bản
 - (ii) *ESMA Aviation Academy*: học viên hàng không ESMA
 - (iii) *Bon voyage*: đi chơi vui vẻ nhé
 - (iv) 2 vạch: học viên phi công cơ bản; 3 vạch: cơ phó; 4 vạch: cơ trưởng
 - (v) *TGV*: *train à grande vitesse* - tàu cao tốc
 - (vi) *FTC*: Trung tâm huấn luyện bay

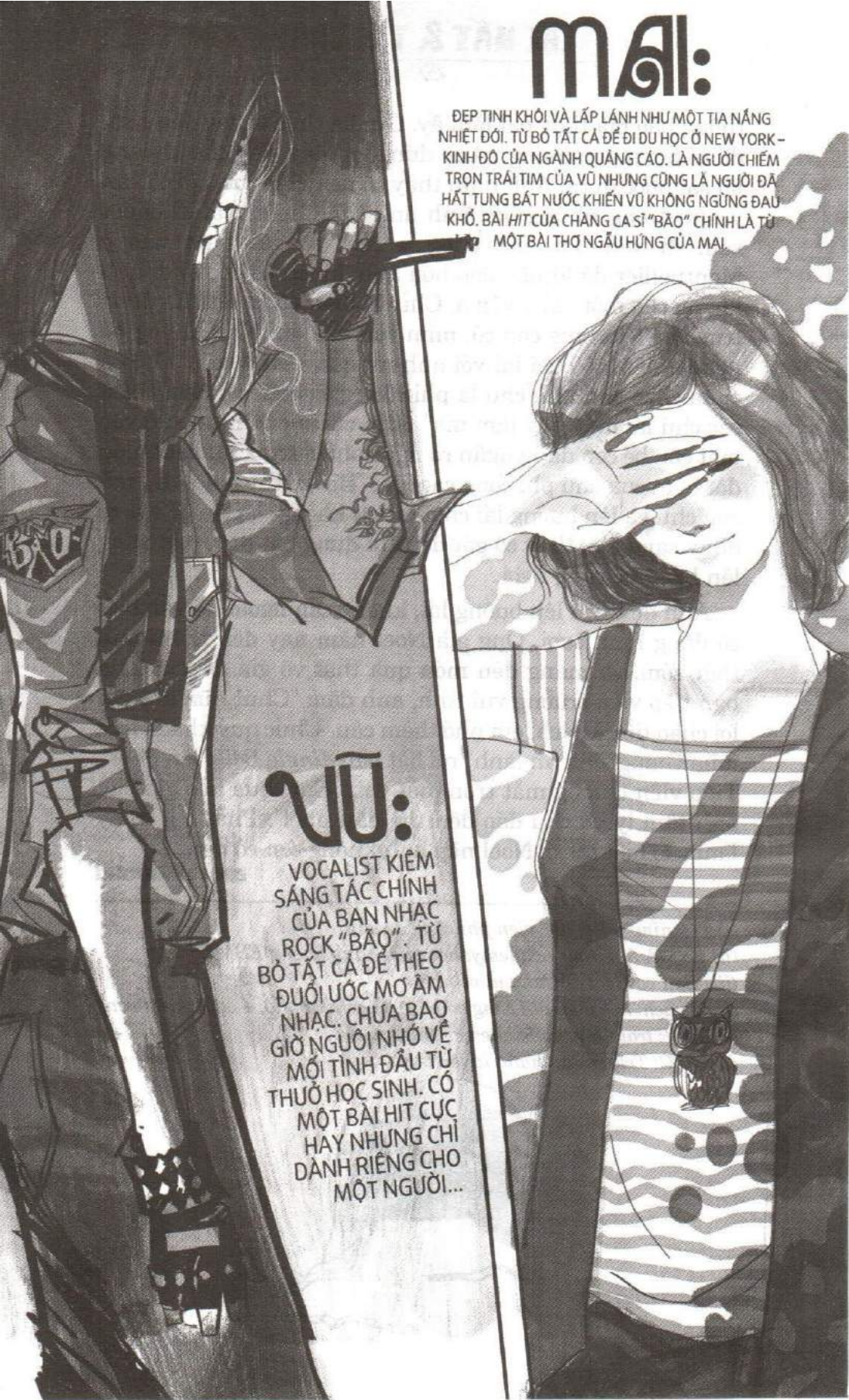

mai:

ĐẸP TÌNH KHÔI VÀ LẤP LÁNH NHƯ MỘT TIA NẮNG NHIỆT ĐỚI. TỪ BỎ TẤT CẢ ĐỂ ĐI DU HỌC Ở NEW YORK - KINH ĐÔ CỦA NGÀNH QUẢNG CÁO. LÀ NGƯỜI CHIẾM TRỌN TRÁI TIM CỦA VŨ NHƯNG CŨNG LÀ NGƯỜI ĐẠ HẤT TUNG BẮT NƯỚC KHIẾN VŨ KHÔNG NGỪNG ĐAU KHỔ. BÀI HIT CỦA CHÀNG CA SĨ "BẢO" CHÍNH LÀ TỪ MỘT BÀI THƠ NGẦU HÙNG CỦA MAI.

VŨ:

VOCALIST KIÊM SÁNG TÁC CHÍNH CỦA BAN NHẠC ROCK "BẢO". TỪ BỎ TẤT CẢ ĐỂ THEO ĐUỔI ƯỚC MƠ ÂM NHẠC. CHƯA BAO GIỜ NGƯỜI NHỚ VỀ MỖI TÌNH ĐẦU TỪ THƯỜNG HỌC SINH. CÓ MỘT BÀI HIT CỰC HAY NHƯNG CHỈ DÀNH RIÊNG CHO MỘT NGƯỜI...

SAU CƠN BÃO

[PLOY]

"**Y**eahhhhh..." - Vũ oằn thân, rút cạn hơi, gào lớn vào mic kết thúc màn biểu diễn đầu tiên trên sân khấu lớn của ban nhạc Bão. Thạch đội một tràng choang choang mạnh mẽ vào chiếc chiêng. Khương lia hai lần qua lại dọc hàng phím đàn organ. Mạn ngửa thân rồi quăng mạnh miếng gảy guitar xuống dưới đám đông đang hú hét cuồng nhiệt. Bốn vầng trán rịn mồ hôi. Bốn nụ cười lung linh như vì tinh tú trong kỳ rực rỡ nhất. Bốn đôi mắt chặt căng thỏa mãn và hy vọng.

Trăng cao dần, rồi mất hút hẳn. Bãi biển nơi diễn ra lễ hội rock dành cho các ban nhạc trẻ nghiệp dư chỉ còn lại chai lọ và rác rến mà người xem quẳng lại. Gió tạt từng cơn ù ù vào cái sân khấu mà vài giờ trước còn thiêu đốt trong tiếng hát, tiếng đàn, tiếng hú reo. Sóng vô vập từng đợt mãnh liệt, ra oai mình là ca sĩ dài hơi nhất trần thế. Miếng gảy guitar nằm chổng chơ giữa bờ cát, chờ bị vĩnh viễn chôn vùi.

Nếu không có ngày mai...

Quá 2 giờ sáng, trong con ngõ bé nhỏ và thanh lịch chỉ còn tiếng lá cây xào xạc trước gió. Quán bar nằm cuối con ngõ, đôi ánh đèn vàng mờ tỏ chứng kiến một chuyến chia tay.

Thạch ngồi sau dàn trống, hững hờ gõ những nhịp "cách cách..." chẳng theo một giai điệu nào, ánh mắt nuối tiếc nhìn dui trống. Chỉ đêm nay nữa thôi, từ ngày mai, anh sẽ

không còn mấy lần được phiêu theo nhịp trống, lại càng hiếm cơ hội biểu diễn cùng ban nhạc. Cứ nghĩ đến xa hơn thì tim anh lại chùng xuống như có khối chì cột vào. Anh ép mình với những cú khảy trống vô hồn, cố tận hưởng "lần cuối", kệ ngày mai ra sao thì ra.

- Ai cũng khắc cốt ghi tâm nụ hôn đầu, nhưng mấy ai nhớ về nụ hôn cuối? - Khương ngồi bên cây organ, ve vuốt những phím đen trắng, hỏi vu vơ.

Chẳng liên quan! - Ngồi bệt trên sân khấu, Mạn sắc lèm rồi đứng dậy đến tủ lạnh, lôi ra một lốc bia - Uống nào, ngày mai mỗi đứa một đường rồi! Đêm nay không say không về!

Thạch, Khương, Vũ không nói gì, chỉ lẳng lặng đến lấy chai bia phần mình rồi ai về góc nấy tu từng ngụm. Bốn dòng bia trôi theo một tâm trạng, nhiều lời muốn nói nhưng ai cũng chọn cách nín lặng. Không gian đã quá trĩu để mang thêm sức nặng của ngôn từ.

Ba năm trước, ban nhạc Bão của bốn người khởi đầu khá thành công tại lễ hội *rock* nghiệp dư. Bốn ý chí trẻ trung và mãnh liệt. Một ước mơ bỏng cháy. Một con đường gồ ghề. Nhưng thần may mắn trốn biệt.

Tuổi trẻ chỉ có một, phải dốc thân. Nhưng tuổi trẻ cũng chỉ có một, không thể vung vãi vào con đường vắng bóng ánh sáng. Có hoài bão dẫn đến thành công. Lại có hoài bão mãi mãi là kỷ niệm đẹp để vài mươi năm nữa, mỗi người có chuyện kể cho con cháu.

Ba năm, và Bão tan.

Nếu không có đêm nay...

- Đêm nay chúng ta rất xuất thần, tiếng vỗ tay to hơn hẳn những đêm trước! - Giọng Khương có chất cười, nhưng rất gượng.

- Đêm nay chúng ta... - Thạch bỗng ngập ngừng, thấy thật chối nếu nói điều vừa nghĩ, chẳng qua đó chỉ là một lời tự dối lòng, tự an ủi. Nhưng cuối cùng anh cũng thốt ra - Đêm nay là đêm cuối. Đêm này năm sau, tớ đã xa các cậu

nửa vòng Trái Đất, đang học thành kỹ sư máy tính rồi. Đêm này của năm năm sau, tớ đã là một anh kỹ sư máy tính biết chơi trống thật cừ. Có cool không cơ chứ?!!

- Đêm nay là đêm cuối rồi! - Mạn, cô gái duy nhất của nhóm sứt sứt, tay mân mê lọn tóc ngắn ôm gương mặt xương xương - Đêm này năm sau... Tớ chưa hình dung được tương lai có hình gì, nhưng chắc chắn sẽ nữ tính hơn nhiều. Bố mẹ tớ vỗ tay như điên khi tớ quyết định về nhà, trở lại là cô gái ngoan của họ. - Cô cười có nét chua chát - Một con mèo đi hoang, về nhà vẫn được đón chào. Gia đình thật tốt!

- Đêm nay là khởi đầu! - Vũ im lặng hồi lâu rồi mới đáp lời nhóm bạn. Anh ngửa cổ tu hết chai bia rồi vớ lấy chai mới.

Nếu không có ngày hôm qua...

Quá 5 giờ sáng. Mặt Trời bò những bước đầu tiên khỏi giường, tỏa rực một góc đằng xa, sau những dãy nhà cao thấp xen lẫn. Thạch và Khương ngủ vật trên sô-pha. Mạn ngồi vắt chân chữ ngũ giữa sân khấu, tay cứ vỗ vỗ vào hai vỏ bia rỗng không trong lòng. Vũ ngồi tựa vào gờ thành sân khấu, tiếp tục uống chai bia thứ rất nhiều của mình.

- Nếu không có Mai, cậu có yêu tớ không? - Mạn trút cỏi lòng mà cô đã nén nhiều năm qua.

- Nói về quá khứ đừng bao giờ dùng từ "nếu". Chuyện đã xảy ra thì vô phương chỉnh sửa.

- Đây có thể là lần cuối chúng ta được thân mật chuyện trò. Cậu không thể cho tớ toại nguyện sao?

- Nếu không có Mai... - Vũ nhất gừng. Chất men đã đem hình ảnh Mai choán ngập hết tâm trí anh suốt từ đêm qua, làm suy nghĩ và tâm tư đều chẳng thông suốt - Tớ sẽ không hát, không quen biết cậu, không có Bảo. Nếu không có Mai, giây phút này sẽ chẳng tồn tại.

- Sao trái tim cậu ngu lì thế? Mai có gì tốt? Cô gái đã chà đạp ước mơ của cậu, đã bỏ cậu đi, đã hắt cậu khỏi cuộc đời cô ấy. Bao năm qua đến một dòng email cậu cũng chẳng

nhận được. Chỉ có tớ bên cậu, thế mà cậu chẳng thèm nhìn tớ lấy một lần!

- Tớ có xin cậu ở bên tớ ư? Là cậu tự nguyện đấy chứ! - Vũ buông câu lạnh lẽo, rồi ngẩng nhìn Mạn cười hì hì như xin lỗi cho lời của tim còn nóng hổi. Như thế, lời thật lòng dù nhắm tâm cũng không gây sứt mẻ hòa khí hai người.

Mạn im lặng. Cô đã từ bỏ quyết tâm đoạt lấy trái tim Vũ từ lâu lắm rồi, khi nhận ra mình hay bất cứ cô gái nào khác cũng sẽ thua trước tình yêu xa xưa của anh. Không phải thua Mai mà thua những kỷ niệm, những tình cảm Vũ vẫn quá nâng niu. Nhưng cái cảm giác phải từ bỏ một thứ rất quý giá luôn bóp nghẹt Mạn mỗi khi cô buộc đối diện với nó - mỗi khi cô đứng bên Vũ trên sân khấu, hay ở bên anh trong phòng tập.

- Cậu có thể hát cho tớ nghe một lần được không? Bài năm xưa cậu hát vào một chiều mưa trong phòng tập mà chúng tớ vô tình nghe được. Bài hát về mưa...

- Đây là bài hát dành cho Mai. - Vũ miên man trong chùm sóng ký ức vừa dạt vào tâm trí anh, rồi nhìn thẳng Mạn - Cậu còn muốn nghe không?

Mạn khẽ gật đầu. Tim cô buốt lạnh. Là kẻ chết mót hạnh phúc cũng được, miễn sao cô được một lần nghe tiếng nhạc chiết ra từ trái tim anh...

.....

Một chiều muộn mong mưa chợt nhớ...

Những ngày mưa trong veo.

Cái thời bên hiên cửa sổ, mặc mưa vỗ nhẹ vành tai và rúc rích trong tóc.

Cái thời khóc vì nhớ và khóc vì yêu.

Cái thời gọi nước mắt vào mưa và gọi mưa vào tim.

Cái thời trong mắt em có mưa và trong tim em có anh.

Xa. Mà không tan cùng mưa năm ấy.

Những ngày nắng ửng ánh.

Cái ngày một nụ cười tỏa ngàn ngàn tia ấm.

Cái ngày một trái cầu tung nảy cùng nhịp tim.

Cái ngày cười vì nhớ và cười vì yêu.

Cái ngày đan tiếng thở vào nắng và đan nắng vào tâm.

Cái ngày nắng vuốt mi em và mắt em đảo đảo tìm anh.

Xa. Mà không tắt cùng nắng mùa nào.

Một chiều muộn

Buồn trong veo và nhớ ửng ánh.

Tìm ngày xưa.

Tìm người xưa.

Mất dấu!

MÙA HẠ
CHÍNH
MỘNG

Buổi chiều muộn gần cuối năm học, khi giờ tan trường qua đã lâu. Trong căn phòng học nhá nhem ánh sáng...

"Cạch" - Mai bỏ viên phấn lên bàn giáo viên, rồi bước xuống lối đi giữa hai dãy bàn, đứng ngắm bài thơ mình vừa cao hứng sáng tác trên bảng. Vũ đứng tựa bên cửa sổ, miệng lẩm nhẩm bài thơ nhiều lần. Mỗi lúc giọng thơ anh ngân nga như có nhạc.

Mai đến bên Vũ, hồn nhiên giật lấy chiếc bao xộp trên tay anh rồi khẽ le lưỡi trên. Cô khoe chiếc hoa cười rất yêu nơi khóe miệng khi mắt chạm vào những trái mận đỏ au và tròn xoe bên trong. Mận Hà Nội, loại trái cây chua chua chát chát, đặc sản của mùa Hè mà cô mê mết.

Ngồi xuống chiếc ghế gần cửa sổ, Mai hướng ra bầu trời đang tối dần với những tảng mây xám ú nụ. Vũ vẫn tựa vào cửa sổ, âu yếm nhìn Mai nhón hết trái mận này sang trái mận khác. Ân chán, Mai lấy một trái mận vân vè, nựng nịu mãi trên tay như con mèo nghịch cùng cuộn len. Say ngắm cô chơi đùa cùng trái mận, tim Vũ rung mạnh một nhịp, một nhịp, rồi một nhịp...

Ngoài trời, gió bắt đầu nổi từng cơn. Những tảng mây xám oằn mình trữ nước, đến một lúc không còn chống đỡ nổi, buông hàng tràng long lanh dày đặc xuống mặt đất. Vũ nhìn những sợi tóc con vừa bị gió xáo tung trên trán Mai, tim kéo ngang một sợi đằng đẳng: Cô vẫn còn đây, nhưng cơn nhớ chưa chi đã đặt chỗ trong lòng.

- Cậu... thích tớ từ bao giờ? - Đột nhiên Mai nhìn thẳng đôi mắt đang mông lung của Vũ. Đây là điều duy nhất cô muốn tỏ tường trước khi bắt đầu một chặng sống mới. Nhưng dẫu câu hỏi đã buông, cô vẫn phân vân: Nếu đã yêu thích, có nghĩa phút chia tay sắp điểm. Nếu không, có nghĩa những nhói tim của bao tháng ngày qua chỉ là tưởng bở mơ hồ. Hai cái nếu đó, cô đều chẳng muốn đối mặt.

- Cậu khoan đi, có được không? - Vũ cố giữ cho cảm xúc không len vào giọng nói.

- Vì sao?

Vũ quỳ xuống chân Mai, nắm lấy tay cô. Cái nắm tay của Vũ hoạt động như máy hút công suất lớn. Chưa tròn một tíc tắc, mình mất trong Mai cạn không. Trái tim mờ. Não cũng hoảng loạn. Cô chẳng phân định được cuộc chuyện trò này đang nhuộm tình cảm nào, muốn hàm ý gì.

- Cậu say mê quảng cáo. Cậu đã cố gắng rất nhiều để đến New York, kinh đô quảng cáo thế giới. Cậu không thể bỏ ngang... - Ánh mắt vẫn nhấn sâu vào mưa, Vũ nói với Mai mà như thủ thủ với chính mình.

- Từ bỏ cái ban nhạc Bão vô bổ ấy đi. Sức học của cậu, thừa khả năng sang Mỹ cùng tớ - Đã lấy lại bình tĩnh, Mai nhẹ nhàng mà dứt khoát.

- Nếu tớ cứ giữ chặt tay cậu thế này, cậu vẫn đi à? - Vũ không chú tâm đến mạch chuyện mà Mai muốn lái đến.

- Nghe tớ lần cuối này, Bão có chắc thắng không? Nếu không thể nổi tiếng, nếu mãi lẹt đẹt, nếu lãng phí tuổi trẻ, có đáng không? - Mai dần cao giọng, một nỗi bức tức vô cơ lùa vào cô - Tớ ân hận nhất chính là việc đã khuyến khích cậu theo đuổi ca hát. Không, mà thật ra tớ thích cậu vì cậu hát, cậu đàn. Nhưng tớ muốn nó dành riêng cho tớ, không phải cho đại trà ngàn vạn cô gái khác.

- Cậu muốn tớ lựa chọn giữa cậu và ước mơ của mình ư?

- Vì sao một chàng trai sức dài vai rộng lại chọn gắn tương lai vào một chiếc mic? - Mai bỗng nổi đóa, nước mắt túa ra ào ạt. Cô giật mạnh tay mình khỏi Vũ rồi chạy bay rời lớp học, chẳng để lại cho anh dù chỉ một cái cau mày hờn trách. Trái mặt tung lên không trung rồi rớt bịch xuống đất, lăn lóc vào góc tối chờ chuột gặm.

- Có chuẩn nào để đánh giá ước mơ là hơn, là kém - Vũ vẫn kiên nhẫn dứt câu dù biết chẳng bao giờ Mai nghe thấu.

Lẽ ra trường năm ấy, Mai ở cách xa Vũ nửa vòng Trái Đất, bắt đầu rong ruổi cùng ước mơ thuở thiếu thời.

*

Lại một mùa mưa ghé thăm mặt đất.

Đang so lại sợi dây đàn guitar trong phòng tập, Vũ chợt nghe tiếng mưa gõ lộp độp trên mái tôn. Anh nhìn ra cửa sổ, dạ bỗng mơn man, tưởng như làn ẩm ướt của buổi chiều mưa đã ùa được vào tim phổi. Những hạt mưa lỏi tuột thần trí anh về một thời khắc của ngày xưa. Những hạt mưa kết thành một ánh mắt. Cảm xúc trong ánh mắt ấy tận cùng rồi rầm. Chẳng rõ man mác hay trách móc. Chẳng rõ giận hay thương.

"Trong mắt anh có mưa rơi và trong tim anh luôn có em thôi. Xa, mà không tàn theo mưa năm nào..." - Vũ đứng tựa vào tường, rảo đàn ngân nga lời ca mà anh luôn giấu nhem trong ngăn kín nhất, tối nhất của não. Cái ngăn mà chỉ những hạt mưa đầu mùa mới đủ quyền phép bật tung ra - *"Có nỗi nhớ rót quanh đây, chợt giật mình vì em xa mắt rồi..."*

- Bài này tuyệt quá, chắc chắn *hit*. - Các thành viên ban nhạc vỗ tay tán thưởng nơi cửa phòng.

- Bài này không dành cho bạn - Vũ lạnh lùng và hấp tấp, hết một con mèo ăn vụng bị tóm quả tang. Anh dựng cây đàn vào tường và bước nhanh khỏi phòng tập, chẳng đếm xỉa sự ngỡ ngàng của mọi người.

Toan lấy xe phóng vù trong mưa để gột trôi cơn nhớ vô duyên, nhưng chẳng hiểu sao Vũ lại lần mò về trường xưa - nơi mà kỷ niệm ở góc nào cũng đọng đầy. Đứng thưởng thức mưa lượn bay bên hiên cửa sổ phòng học cũ, anh nhếch mép mĩa mai chính mình. Cười cái tính ủy mị chẳng chút nam nhi. Cười cái ký ức trốn chui trốn nhủi cứ thi thoảng chạy ra hù anh một cái, rồi lại lẩn mất...

Lần đầu tiên gặp Mai, Vũ đã thâm ví cô với một tia nắng nhiệt đới sung mãn - tinh khôi và lấp lánh. Anh bỗng như quên hết nhiều mảng cuộc sống của mình trước ngày cô xuất hiện - nó tựa một cánh đồng khô cằn và lạnh lẽo mà trí nhớ được dịp quên sạch. Cô cổ vũ anh theo âm nhạc, khuyến khích cho anh một hồng tâm hướng đến. Sức sống từ cô đã lặng lẽ len vào từng tế bào trong anh. Anh thu gom đủ dũng khí chọn con đường mịt mù và bấp bênh để dẫn

thân. Và chính ước mơ của riêng anh, của riêng cô đã từng chút, từng chút đẩy hai người ra xa.

Hai năm trôi qua. Hai năm anh bên Mai trong mập mờ bạn bạn, yêu yêu. Tưởng nhanh mà chậm. Ngờ chậm hóa nhanh. Anh trân quý từng phút giây chia sẻ cùng cô. Hít hà tận lực những phân tử khí quyen mùi hương cô. Tự chuẩn bị thật nhiều kỷ ức, để khi cô xa, những hình ảnh ấy sẽ ở lại mua vui cho anh. Thế mà khi nhìn Mai tan biến vào buổi chiều mưa hôm ấy, những thớ tim anh vẫn đờ đẫn hồi lâu. Lần đầu tiên trong anh ẩn hiện mệnh đề "giá mà": Giá mà cái khí chất sinh động và quyết đoán từ cô không lây lan sang anh, có lẽ anh đã ngoan ngoãn để cô vẽ ra cho mình những ngày phải sống. Giá mà...

*

Một mùa Hạ. Rồi lại một mùa Hạ.

Sau giờ học buổi chiều, Mai thần thơ quanh sân trường, đắm thân vào làn nắng thuốt tha của *Big Apple*⁽¹⁾. Vừa đi, cô vừa nhâm nhi những trái anh đào đỏ au và tròn xoe, hình dáng có nét tương đồng mạn Hà Nội mà một thời cô khoái khẩu, nhưng mỹ miều hơn.

"Bộp bộp bộp..." - Tiếng bóng rổ nện trên nền đất tòm vào tai Mai, kéo mắt cô về phía sân bóng. Cô ngậy người, ngợp trong cảm giác quen quen lạ lạ. Những trái anh đào xinh xẻo trên tay. Những nhịp bóng tung lên nảy xuống...

Nhòe nhòe trong Mai là hình ảnh chính mình vào một giờ ra chơi đã xưa. Cô - tươi tắn và thơ trẻ, bầu má còn lấm tấm những đốm mụn dậy thì - đứng trên hành lang trước lớp học, nhìn Vũ đá cầu. Mắt cô mê mải dõi theo trái cầu vun vút trong không trung. Tay cô ôm một bịch dây những trái mạn đỏ au và tròn xoe.

- Một hai ba... sáu bảy... mười. Rót! - Cô đếm to những nhịp cầu của Vũ - Mãi cậu vẫn chẳng tung được đến nhịp thứ mười một.

- Vì cứ đến nhịp thứ mười là tởn sực nhớ đến cậu, phải quay lại xem cậu đã lém hết phần mạn của tớ chưa - Nụ cười của Vũ óng ánh trong nắng Hè rộn ràng.

- Chứ không phải... - Giọng Mai đột ngột đánh lại -
Đừng có yêu tớ đấy!

- ... - Vũ tiếp tục tung nảy trái cầu cùng nụ cười bí hiểm.

Ngày ấy, khi nhìn đám nam sinh đá cầu, cô đã nhiều phen bắt được ánh mắt Vũ bám chặt vào mình. Ánh mắt man mác pha lẫn nồng nàn. Ánh mắt lặng thính trong muôn trùng điều muốn nói. Ngày ấy, lần khi cô ngẫu hứng trốn vào một góc, khoái trá nhìn anh dáo dác tìm mình. Ngày ấy, tim cô nhúc nhích khi vô tình chạm phải nụ cười anh trong nắng. Ngày ấy, dạ cô thất lại khi nhận từ tay anh trái mận tròn xoe và đỏ au. Ngày ấy...

"Rầm! Bộp bộp bộp..." - Quả bóng rổ đập mạnh vào tấm lưới sắt bao quanh sân bóng rồi dội ngược xuống nền đất, giật Mai khỏi những hình ảnh đã bắt đầu hoen ố. Cô khẽ rung đầu, rẩy những vẩn vơ khỏi tâm trí. Khóe mắt cô xon xớt. Cô đưa ngón tay di khô giọt nước mắt vừa rớm. Nhiều năm đã qua, bao chuyện đã xảy ra, phiên bản Mai hôm nay chỉ còn vài nét phác mờ nhạt của cái thời thiếu nữ ưa gói nước mắt vào mưa và đan tâm tình vào nắng. Nhưng không hiểu sao vài gợi nhớ mỏng mảnh về ngọt ngào cũ vẫn đủ lực khiến cô bồn thần.

Nhiều năm đã qua... Mỗi lần vô ý nhớ lại cái hành xử ấu trĩ của mình, tiếc và buồn vẫn rải đầy lòng Mai. Đáng ra, cô nên nhẹ hôn lên má Vũ, tạm biệt quãng đời mới lớn ngây thơ và xinh đẹp. Đáng ra, cô không nên cố quản tương lai của anh rồi thất vọng - cô vốn cũng đâu biết điều gì sẽ thật sự tốt cho anh. Đáng ra, cô nên cản những dâng trào xúc cảm nhất thời, thì bây giờ xấu hổ và ngượng ngùng đâu cắt đứt liên lạc của hai người. Đáng ra, cô không nên nhớ khi vô phương hoán chuyển quá khứ. Hay muốn quên nhưng đã quen nhớ mất rồi?

*

Cảnh vật sau cơn mưa bóng loáng và ướp thơm mùi đất ẩm. Hoàng hôn tắt dần. Sân trường mỗi lúc mỗi đông, học sinh lớp 12 trong những giờ cuối cùng của thời cấp sách đến

trường. Tíu tíu, tươi vui bện chặt vào buồn bã thoang thoảng khi giờ chia tay đang tới gần.

- Đã bảy năm từ ngày tôi tốt nghiệp - Vũ đồng dục trên sân khấu, mở màn cho chương trình văn nghệ của lễ ra trường.

Đám đông ô à cuồng nhiệt vì sự xuất hiện của anh - ca sĩ ngôi sao, cũng là cựu học sinh. Tay nắm chặt chiếc mic, mắt anh lướt ngang một lượt những gương mặt nô nức ở phía dưới. Tâm can anh rục mẫn nguyện. Nụ cười của kẻ thắng đỉnh dục trên môi. Bảy năm trước, anh dự lễ ra trường với tâm tư hun trên lửa: Mai vừa rời xa và con đường anh lựa chọn thì mưa nhiều hơn nắng. Nhưng tất cả đã qua. Hiện hữu chỉ có anh mạnh mẽ và chiến thắng. Hiện hữu chỉ...

Nơi hiên cửa sổ lớp học cũ thấp thoáng một ánh mắt. Ánh mắt con gái ngỡ ngàng và da diết. Ánh mắt ấy cứ ghì lấy anh. Thân thuộc lắm, mà cũng vời vợi lắm.

- Bài hát này tặng cậu - Cái nhìn của Vũ cuốn chặt vào đôi mắt nơi hiên cửa sổ lớp học - Bảy năm trước, cậu đã không kịp nghe, nay...

Vũ bỏ lửng câu nói. Đám đông căng phồng trong nín thở. Chờ một bài hát tuyệt mỹ. Đợi một câu chuyện lãng mạn.

"Rồi một chiều vẫn thấy mình trong veo. Một ngày buồn trong veo, nhớ em..." - Những thớ tim Vũ bắt đầu rung lên theo từng lời ca - *"Một chiều muộn mong mưa chợt nhớ, bên hiên cửa sổ có em..."* ⁽²⁾

Tay Vũ siết chặt chiếc mic. Trước mắt anh nhạt nhòa như có một màn mưa - *"Trong mắt anh có mưa rơi và trong tim anh luôn có em thôi. Xa, mà không tàn theo mưa năm nào... Có nỗi nhớ rớt quanh đây. Chợt giật mình vì em xa mất rồi..."*

Mắt Vũ mờ mẫm về nơi cửa sổ Mai đang trân trân đứng nhìn. Mi mắt anh chợt trĩu xuống, gánh vác sức nặng của một giọt nước. Có một cái gì rất nhẹ, rất nhẹ lần bò trong tim phổi anh - *"Rồi một ngày nắng thở dài bên anh. Nắng*

thì thăm tai anh nhớ em... Ngày nụ cười lung linh tỏa nắng, óng ánh dịu dàng... Có em..."

Những lời ca vẫn bay bổng. Vũ dần khép mắt, cho hình ảnh của ngày xưa được rõ nét - "Từng nhịp tim, từng nhịp tim tung nảy theo quả cầu đang bay. Nắng khẽ vuốt lấy mi anh và mắt anh đang dáo dác tìm em. Xa, mà không tàn theo nắng mùa nào..."

Bài hát kết thúc. Ghì chặt chiếc mic trên sân khấu, Vũ cảm nhận bầu khí mát rượi sau cơn mưa đang mon man da thịt mình. Đôi chân anh vững vàng trên sân khấu. Toàn thân anh khoáng đạt và nhẹ bẫng tựa cánh bướm no gió giữa đại dương. Những lời ca nén chặt trong lòng được cất lên, một lời nguyện được hóa giải. Bao đê nén, nuối tiếc, đắng đắng bám rịt anh bấy lâu lũ lượt bốc hơi hết thấy.

Trước khi tiếng vỗ tay đầu tiên kịp vang, Vũ thả những lời kết thúc trọn vẹn và đúng nghĩa. - "Buồn trong veo, nhớ óng ánh... Tìm người xưa, tìm tình xưa khuất xa. Đã khuất xa thuở nào" - Anh mở to mắt, đẩy ánh nhìn dịu dàng và quyết đoán về phía đôi mắt bên hiên cửa sổ.

Những tràng vỗ tay rạch nát không gian. Đám đông ùa lên sân khấu, vây lấy Vũ chụp ảnh, tặng hoa. Tầm nhìn của anh hẹp dần, hẹp dần. Nhộn nhạo một hồi lâu. Đến khi mọi người tản ra, ánh mắt con gái nơi cửa sổ kia đã tan vào không khí.

Vũ chạy như bay đến phòng học cũ. Chỉ có một không gian trống trơn, lạnh ngắt đón chào anh. Anh đến bên khung cửa sổ, chạm tay vào thành cửa gỗ, mong tìm được chút hơi ấm chứng tỏ có người vừa đứng - để chắc rằng Mai đã nghe được bài ca tiễn cô đi ngày ấy. Khung cửa còn đọng những vệt ẩm áp, nhưng lòng anh đa nghi: "Là thật, hay vì mình quá mong chờ mà tự huyền hoặc?".

Lặng bên cửa sổ hồi lâu, rồi Vũ quay người toan trở ra. Mắt anh bắt được một vật đỏ au và tròn xoe chễm chệ trên chiếc bàn sát bên cửa sổ. Một trái mận chín mọng.

Nấp vào góc hành lang, Mai nhìn Vũ đi về phía cổng trường. Khi chỉ còn vài bước chân là qua khỏi cổng, anh bỗng quay lại, đảo mắt quanh quất, nửa như muốn thu gom hết khung cảnh vào trí nhớ, nửa như dáo dác tìm một bóng hình. Và tay anh nắm chặt một trái mận chín mọng.

Màn đêm dần sẫm màu. Dưới luồng sáng mờ ảo của những cây đèn hành lang gần cháy bóng, vài mươi cô cậu học trò nán lại, ngồi quây thành vòng tròn kể cho nhau nghe những vui buồn ngày cũ. Ngắm cảnh ấy, Mai tìm được chút vui thích pha lẫn nuối tiếc.

Bảy năm qua nhanh, ngỡ chỉ gói gọn trong vài chớp mắt. Thời gian xoa mềm những cảm xúc mà một thời Mai tưởng sẽ vĩnh viễn rất bỏng, cũng chứng minh cho sức sống âm ỉ và bạo liệt của tình cảm đầu đời. Mưa vẫn đem theo buồn, nhưng nỗi buồn lại trong veo - nỗi buồn đặc trưng của việc nghĩ đến một thời khắc dễ thương mãi neo lại quá khứ. Nắng vẫn đem theo nhớ, nhưng cơn nhớ lại óng ánh - cơn nhớ đặc trưng của chuyện muông tượng lại những mùa Hạ chín mọng có anh có cô, thơ ngây và đáng yêu.

Mai vòng tay ôm chặt thân người, tự che chắn khỏi một cơn gió. Bất giác cô nhíu mày: Nếu cuộc sống có một bàn tay vô hình ấn định những sự việc - địa điểm - thời gian, thì bàn tay ấy có ý gì khi đẩy cô nhìn thấy Vũ và đưa cô nghe bài ca năm xưa mình quảng lại?

Thần trí trống rỗng nhiều giây, rồi Mai nhẹ cười. Nếu cuộc sống có một bàn tay vô hình, thì thật cảm ơn bàn tay ấy đã cho cô tận mắt chứng kiến Vũ vững vàng, đầy sức sống. Không đong đếm được tình cảm xưa dành cho anh nay còn được mấy phần, nhưng bản thân cô tận cùng khoan khoái khi chứng kiến anh được yên ổn và tốt lành. Lần đầu tiên cô nhẹ nhõm khi phải thừa nhận mình sai - hình dung của cô về tương lai vô vọng dành cho anh đã hoàn toàn sai...

- Cậu để lại trái mận, là ý gì? - Giọng Vũ đột ngột vang lên sau lưng Mai.

- Trái mận chín mọng, luôn căng mịn và dễ thương như mối tình đầu. - Cú giật mình nhanh chóng êm xuống, cô nhẹ quay người lại - Những gì của quá khứ...

- Nếu đã về đây thì phải nhìn mặt tớ một lần chứ. Vẫn cái trò nấp vào một góc rồi bắt tớ đi tìm - Vũ cướp lời Mai, ra vẻ hờn dỗi. Xưa, anh phải hứng chịu một vết tấy bồng, phải xa cô vì cuộc sống tuổi 18 có quá nhiều thứ xa tầm với, quá nhiều chuyện để sắp đặt, hơn là đau đáu một tình cảm không biết mưa hay nắng. Nhưng nay, anh đủ tự tin và năng lực để dẫn câu chuyện cũ đến một kết thúc mới.

- Và lần này cậu đã tìm ra - Mắt Mai cười lấp lánh.

Mưa bắt đầu rả rích cùng màn đêm. Trên hành lang trước phòng học cũ, hai người đứng chôn chân vào nền gạch. Mắt trong mắt. Một lúc lâu.

Và như thế... Giữa mùa Hè, tự nhiên cái vị vừa nồng, vừa rât của mùa Hè nhạt dần. Giữa cơn mưa, tự nhiên cái mùi rít rít của cơn mưa tan mất. Giữa một ngày Hè không đặc sắc, những cảm xúc tiêu biểu dành cho mùa Hè tích tụ lại và bung ra. Ô ạt. Trôi nhanh.

PLOY

(1) Big Apple: Quả Táo Lớn - Nick name của New York

(2) Bài hát "Buồn Trong Veo, Nhớ Ông Ánh", tác giả Phạm Toàn Thắng

MỘT LẦN BUÔNG TAY

VINH:

NGƯỜI YÊU VÀ CỘNG LÀ SẾP CỦA
MAI. MỘT NGƯỜI ĐÀN ÔNG KIẾN
NHÂN, DIU DÀNG VÀ BẮN LÍNH.
ĐƯƠNG NHIÊN, YÊU MỘT CON MÈO
XÙ LÔNG BẮT CỨ LÚC NÀO KHÔNG
CHỈ CẦN CÓ BẮN LÍNH, MÀ PHẢI CỰC
KÌ BẮN LÍNH.

[MAI LÂM]

MAI:

TRƯỞNG BỘ PHẬN SÁNG TẠO CỦA MỘT
CÔNG TY LỚN. CỰC TÀI GIỎI VÀ SIÊU... ĐỒNG
BÓNG, ĐỪNG NHƯ MỘT XÙ NỮ PHẢI THẾ.
LUÔN TƯƠNG TƯỢNG ĐẾN TƯƠNG LAI TỐI
NHƯ MỤC CỦA TÌNH YÊU, CHO DÙ HIỆN TẠI CÒ
RANG NGỜI ĐẾN ĐÁU. MỘT CON MÈO THÍCH
XÙ LÔNG MỌI LÚC.

Câu chuyện tiếp nối về cô nàng nhân vật chính của truyện ngắn **"Cô nàng Nếu - Thì" - Hãy Nói Yêu Thôi, Đừng Nói Yêu Mãi Mãi** (tập 1).

Bảy năm yêu

"Mình chia tay nhau thôi! Không thể tiếp tục nữa rồi. Lần này anh đã vượt qua giới hạn của em!"

Tôi bước ra cửa mặc cho anh gọi tên tôi sau lưng. Tôi bỏ chạy khi nghe tiếng bước chân anh đuổi theo. Kiểu như nhân vật nữ trong các bộ phim hay bỏ chạy và nam diễn viên sẽ đứng thở dốc ấy!

Đây không phải là lần đầu. Cũng không phải lần thứ mười. Mà là lần thứ n tôi nói chia tay. Tất nhiên tôi không phải kiểu con gái đồng đánh hay hù dọa để được người yêu cưng chiều, dỗ dành hay nói lời xin lỗi. Anh cũng biết điều đó. Mỗi lần tuyên bố, tôi đều *ngĩ* là chia tay thật.

Bảy năm yêu nhau, một khoảng thời gian dài đến giết mình. Tôi vẫn chưa có quyết định gắn chặt lâu bền với anh. Và anh chưa bao giờ ép tôi, dù vài lần anh có ý xa gần về chuyện cưới xin. Tôi suy nghĩ *kiểu* thế này: Nên từ từ thôi, còn hơn là cưới nhầm. Người như mình không thể để nhầm (người như mình, ý tôi là tôi tự xét mình xinh, thông minh, rất "cáo" và lúc nào muốn cũng có ngay một anh "cứu hỏa" ngồi cà phê với tôi ấy!).

Bảy năm yêu nhau. Tôi thường sống trong những mặc cảm mong manh về tình yêu. Có lẽ chưa bao giờ tôi yêu hết mình. Vì tôi không biết vùng tổn thương của mình sẽ sâu như thế nào. Kiểu như nếu thất tình hay bị bỏ rơi liệu tôi có lọt xuống hố sâu và có khả năng leo lên khỏi miệng hố được không? Trong lòng tôi tồn tại một phức cảm kỳ lạ: Lòng tự tôn quá đà: Không bao giờ để mình thua, không cho phép ai có quyền "đá mình". Cộng với sự tự ti tồn tại

dâu đó ở bản thân cũng lớn không kém: Tôi không phải là cô gái hoàn hảo, liệu có một lúc nào đó những khiếm khuyết của tôi sẽ khiến anh buông tay? Lại thêm một ít tủi thân: Tôi luôn muốn anh dành sự quan tâm, chăm sóc tôi như một đứa trẻ, để tôi có cảm giác an toàn suốt bảy năm qua. Phúc cảm đó khiến tôi có những suy nghĩ kỳ dị đến mức chính tôi còn không hiểu. Bất cứ cô gái "khả dĩ" nào tôi kết bạn, tôi đều dành thời gian nghĩ ngợi xem nếu anh yêu cô ta thì sẽ thế nào? Có khi tôi dành hàng giờ để tưởng tượng anh bỏ rơi tôi để yêu họ. Rồi tôi ngắm nghía hình ảnh anh với từng cô trong tưởng tượng của mình. Thỉnh thoảng thích thú. Thỉnh thoảng thấy nhói lòng, nhưng có lẽ là cái nhói lòng gây nghiện. Có nhiều lần tôi kể anh nghe về thói quen này. Anh thường cau mày khó chịu:

- Em đã nhiều việc lắm rồi. Suốt ngày úp mặt vào công việc không đủ căng thẳng và bận rộn sao mà còn ngồi tưởng tượng những chuyện hoang đường thế?

- Em phải tập cho mình chứ! Đâu biết được sau em, anh sẽ yêu ai? Lúc đó em sẽ cảm thấy thế nào? Em phải trưng bày ra hết các trường hợp: anh và An, anh và Linh, anh và Dương...để "luyện đau". Đến khi nó xảy ra thì ít nhất em không quá lạ lẫm với nỗi đau đó.

- Anh chỉ yêu mình em thôi. Người cuối cùng. Không có "sau em" đâu.

- *Hãy nói yêu thôi, đừng nói yêu mãi mãi!* Anh không nghe câu này sao? Chắc chắn sẽ có điểm kết thúc của tình yêu.

"Nhảm nhí thật!" - Anh vừa thở hắt vì không muốn sa đà vào đôi co. Vừa ôm tôi vào lòng, xoa tay sau lưng, vỗ về đứa trẻ tổn thương trong tôi. Như thể tôi là đứa con nít cần được ợ hơi sau khi ăn sữa vậy!

Điểm kết thúc của tình yêu. Tôi luôn nghĩ đến nó. Nàng cáo sáng giá như tôi nhất quyết không để mình cúi đầu khi đi đến điểm kết thúc. Tôi không gục ngã, không van xin, tôi sẽ chấp nhận cô ấy. Tôi sẽ tìm một tình yêu khác cho mình. Và cho đủ bộ cao thượng (hay ngạo nghễ) thì tôi sẽ là bạn

tốt của anh và cô ấy khi tôi và anh đã chia tay - đấy là tôi dự định thế.

Bảy năm qua tôi đã sống và yêu như vậy. Những lần nói chia tay, những lần cãi nhau, tôi đều nghĩ: "Có lẽ là lần này!". Nhưng sau đó hóa ra thì: "Chưa phải rồi, có lẽ....lần sau". Bởi anh thường dễ dàng, xin lỗi và tìm cách để tôi vui trở lại. Vì sao anh phải xin lỗi? Chẳng lẽ anh luôn sai còn tôi thì không? Cũng chả biết nữa. "Mình có sai hay không?" là câu khó trả lời nhất của một Xứ Nữ.

Người thứ ba xuất hiện

Lần này khác hẳn mọi khi. Một tuần liền tôi và anh không nói chuyện. Chính xác là có nói, nhưng chỉ như những đồng nghiệp. Vì anh là cấp trên của tôi. Đẳng nào thì chúng tôi cũng giao tiếp vì công việc. Chưa bao giờ chúng tôi rơi vào trạng thái lạ lẫm như thế. Hết giờ làm, anh vẫn ân cần lái xe đưa tôi về. Tôi vẫn lạnh tanh, nhất quyết không thêm quan tâm. Lần cãi nhau trước, anh đã nổi nóng gạt đổ những thứ trên bàn xuống đất trước mặt tôi - một hành động thô lỗ vượt giới hạn. Thật ra thì những ngày này tôi và anh đều căng thẳng. Ngày ra mắt sản phẩm chiến lược hàng năm của công ty đã cận kề. Anh là giám đốc sản phẩm. Tôi là trưởng bộ phận sáng tạo. Anh phải chịu trách nhiệm về sự thành công khi sản phẩm ra mắt. Còn tôi là người phải đưa ra giải pháp quảng bá tốt nhất, chương trình hấp dẫn nhất cho sản phẩm khi ngành hàng di động bây giờ ăn thua nhau không còn ở công nghệ mà là ở cảm xúc và cách tiếp thị. Còn một tuần nữa là event diễn ra. Tôi và anh giận nhau đúng vào lúc này. Anh vẫn mua những thức ăn tôi thích, không nói năng gì nhiều, chỉ là:

- Ăn lấy sức đi! Chuyện gì ra chuyện đó, sắp đến ngày phải chạy rồi. Sẽ mệt lắm em à!

Một tuần giận nhau, anh thường bàn việc với Vi. Vi kém tôi hai tuổi, vừa là đồng nghiệp, vừa là bạn chơi chung nhóm rất thân của tôi và anh.

Ngày hôm ấy, nhìn thấy sự mệt mỏi rã rời của anh, nhìn thấy anh thở dài. Và tôi nhìn thấy Vi lo âu. Cô ta làm gì thế kia? Vỗ vỗ lên lưng người yêu tôi à? Ai cho phép cô làm chuyện như vậy. Tôi quay mặt đi, đẩy cửa kính xoay của công ty bước ra vỉa hè rộng thênh thang. Lúc đi ngang cái cửa kính xoay ấy, tôi thấy mình khóc. Anh và Vi sao? Cũng có vài lần tôi đã thử ghép. Nhưng thì ra cảm giác lúc ấy không giống lúc này. Tôi không ngạo nghễ, tôi không hả hê, tôi không cao thượng bước đi mà chỉ muốn chạy ngay lại ôm anh, đẩy Vi ra và hét lên: "Anh ấy là của tôi, tốt hơn hết cô nên đi chỗ khác!" - Nói cách khác là tôi ích kỷ đến tầm thường, thô lỗ đến mức tôi phải khóc cho sự thô lỗ ấy.

Còn hai ngày nữa đến buổi ra mắt. Những ngày này tôi không ăn uống gì, cũng không ngủ được. Quang béo, là BGF kiêm đồng đội cùng team của tôi, bảo rằng anh dặn phải đưa tôi đi chơi cho khuây khỏa, phải đảm bảo tôi không bỏ bữa. "Hừ", tôi cười khẩy nghĩ thầm, "Trong khi anh đang bên cạnh Vi ở công ty chưa về mà vẫn bảo vệ hình ảnh bạn trai hoàn hảo bằng cách nhờ một ai đó chăm sóc tôi?".

Mọi năm, tôi chính là linh hồn của buổi triển lãm với những ý tưởng độc đáo khiến người ta phải ồ lên khi sản phẩm mới hiện ra. Nhưng năm nay, chỉ còn bốn ngày nữa, vậy mà tôi hoàn toàn kiệt sức, phải xin nghỉ phép, anh cũng đã ký duyệt. Thật ra chương trình khung tôi đã lên xong cho cả team rồi. Dưới sự dẫn dắt của anh, mọi người vẫn làm việc. Vi lấp vào vị trí của tôi ở khâu chuẩn bị. Nhưng tôi vẫn sẽ có mặt ở ngày event chính để phát biểu về sản phẩm với tư cách trưởng phòng sáng tạo.

Còn hai ngày nữa. Tôi uống được chút sữa, không ngồi ở nhà nõi, tôi gắng gượng lên trung tâm triển lãm nhìn mọi người chạy những khâu cuối. Hôm nay ai cũng căng thẳng, mọi người cứ xầm xì điều gì đó mà tôi không nghe được. Họ liếc mắt nhìn tôi ái ngại, thấy tôi tiến đến thì họ im bật, tản đi. Chuyện gì đang xảy ra? Họ biết điều gì mà tôi không biết? Có phải anh và Vi đã công khai khi tôi không có mặt ở đây? Tôi nhìn thấy anh ở đằng xa. Lưng anh và Vi sát cạnh nhau, họ đang chăm chú vào màn hình trước mặt và

thầm thì điều gì đó. Quang xuất hiện, bảo tôi về phòng nghỉ ngơi - cả Quang cũng hành xử kỳ lạ, chuyện gì vậy? Đã xảy ra chuyện gì? Tôi như bị hất ra đứng ở lề thế giới vốn là của tôi. Lạc lõng. Nhìn mọi người tất bật qua lại để cảm nhận trọn vẹn mình là người ngoài cuộc. Quay sang chỗ màn hình lớn thì không thấy anh đâu nữa. Tôi đảo mắt ở trung tâm hội nghị rộng lớn nhưng không tìm thấy anh. Anh mặc vest màu xám tro, mà ở đây ai cũng mặc áo trắng, đen và xám, làm sao tìm ra anh khi mắt tôi dường như đã nhòa. Tôi chợt đưa ra ý nghĩ: Tìm Vi thì dễ hơn, Vi mặc áo khoác vàng. Tôi chơi một trò chơi. Tôi thử tìm Vi rồi chọn cô ấy làm cột mốc, thì lập tức phát hiện anh ở ngay gần đó. Vi tất tả chạy về khu sân khấu thì anh cũng ở cạnh bên. Vi ra phòng điều khiển, thì y như rằng độ hai phút sau anh cũng xuất hiện. Tôi đến chỗ anh kéo ra một góc vờ hỏi vài chuyện về khâu chuẩn bị. Anh ngồi với tôi một lúc bên quầy căng tin di động của công ty được dựng lên để phục vụ cho event lớn. Anh cứ nhấp nhộm. Tôi liếc thấy màn hình điện thoại anh sáng lên, là hình nền Vi đang gọi, anh cầm điện thoại ra chỗ khác nghe. Tôi cảm thấy mình như bị rút hết sức lực.

Tôi bảo với Quang :

- Tớ về, đuối quá rồi. Nếu hôm ấy tớ không thể đến đây thì cậu là *back up plan* của tớ! Cậu không hề kém hơn tớ, nhớ chứ?

Quang chạy lại báo với anh, anh quay sang nhíu mày, căn dặn gì đó rồi Quang gật đầu, đoạn chạy về phía tôi để nghị chở tôi về. Anh nhíu mày sao? Phải rồi, ai bảo Quang làm phiền anh trong lúc này về vấn đề của tôi, khi anh đang ở cạnh Vi chứ! Tôi lại thấy mình khóc sau lưng Quang.

Một lần buông tay

Event đã kết thúc tốt đẹp. Lúc mọi người vỗ tay mừng thành công là lúc tôi thần thờ về phòng điều khiển một mình, ngồi ở đó. Hôm nay tôi vẫn là người giới thiệu sản phẩm. Nhưng cái khoảnh khắc 10 chiếc điện thoại mới xuất hiện trong 10 chiếc hộp trong suốt tạo hình viên kim cương khổng lồ được đưa từ trần khán phòng bất ngờ hạ

xuống lơ lửng trước mặt từng bàn phóng viên đã không hề xảy ra. Thay vào đó điện thoại xuất hiện từ tay đội *cheer leader* sau khi họ kết thúc màn nhảy nhót đẹp mắt, họ mang sản phẩm xuống trao tận tay cho phóng viên - là ý tưởng của Vi, tôi chắc chắn thế. Từ cửa kính phòng điều khiển, tôi thấy anh tiến lại phía Vi. Gương mặt anh tiêu tụy hẳn, anh ốm đi nhiều. Dù vậy, anh đang cười hài lòng, vỗ vai cô ấy. Vi cũng mỉm cười nhìn anh, gương mặt rạng rỡ. Đột nhiên nàng cáo trong tôi bật dậy. Tôi chạy ra ôm lấy anh - đương nhiên, khi chưa có lời chia tay chính thức thì tôi vẫn là bạn gái hợp pháp, còn là hôn thê của anh. Tôi ôm anh, hôn nhẹ lên má: "Chúc mừng anh! Buổi ra mắt thành công quá!".

Anh hơi ngạc nhiên, rồi cũng cười: "Ừ! Đợi anh tí, để anh chào anh em một vòng rồi đưa em về. Mọi người vất vả quá". Tôi liếc nhìn Vi, cô đã lảng ra chỗ khác và đang kiểm tra đội tháo dỡ hạ áp phích và màn hình lớn. Hừm! Giờ thì cô biết rồi chứ gì. Tôi mới là người được quyền công khai ở bên anh ấy, không phải cô.

Anh đưa tôi đi ăn tối, vẫn không xin lỗi vì trận cãi nhau tuần trước. Giữa chúng tôi vẫn là sự im lặng. Tôi đành phải bắt đầu:

- Em xin lỗi anh vì chuyện tuần trước, em đã...

Anh khoát tay ra hiệu:

- Đừng nhắc nữa. Anh mệt lắm rồi.

Tôi thấy tim mình nhói lên. Tôi lạc mắt anh rồi sao? Chàng trai luôn ân cần, nhẹ nhàng và luôn bảo vệ an ủi tôi bây giờ đang bảo tôi ngậm họng lại đừng nói nữa. Vẫn không quên nhiệm vụ của mình, tôi đang là nàng cáo, phải dành lại anh từ tay Vi.

Chúng tôi vào phòng V.I.P và gọi thức ăn như thường lệ. Tôi vẫn không nuốt trôi được thứ gì. Còn anh mệt quá đã tựa lưng ngủ gục trên chiếc sofa - pha êm ái quen thuộc của phòng ăn vốn dành riêng cho chúng tôi ở nhà hàng này. Tôi chợt có ý nghĩ táo bạo - đánh cắp điện thoại của anh. Tôi

lên ra ngoài và đọc những tin nhắn của anh và Vi những ngày qua - chuyện này thật chẳng ra sao. Một Xử Nữ hoàn hảo không thể hành động hèn như vậy. Nhưng thôi kệ, ai trong hoàn cảnh bị hồ ly chuẩn bị cướp người yêu mà ngồi im hai tay dâng tặng bao giờ.

Bật màn hình tin nhắn kéo lướt lịch sử các tin giữa anh và cô ta...công việc...công việc...À đây rồi, tin cách đây hai ngày, ngày mà tôi thấy anh và cô ta cứ đeo dính lấy nhau từ góc này sang góc khác. Tin nhắn 12 giờ khuya???

Vi: "Anh ngủ chưa? Có mệt lắm không?"

(À chiều này quen quá! Cô chăm sóc anh thay tôi chứ gì?)

Anh: "Chưa. Anh vẫn còn đọc văn bản báo cáo. Mệt quá, nhưng mọi người phải cố lên thôi"

Vi: "Hay anh gọi cho chị Mai đi"

(Cô ả này ghê gớm thật. Nói câu này để anh sẽ phun ra rằng nói chuyện với tôi lúc này sẽ khiến anh phát điên chứ gì! Rằng tôi là người không bao giờ nghe anh chia sẻ. Cô đang gọi cho anh mệt mỏi về tôi)

Anh: "Không được. Anh đã dặn toàn team rồi, không ai được nói chuyện này với Mai. Trường hợp nào cũng không. Sáng mai em triệu tập team họp gấp để giải quyết"

(Cái gì??? Anh và mọi người chia nhau một bí mật, còn tôi thì ngoài cuộc?)

Vi: "Nhưng nếu là chị Mai thì vấn đề sẽ được giải quyết ngay. Phương án thay thế sẽ có trong tích tắc không cần phải mệt mỏi và họp team brain storm làm gì"

Anh: "Anh biết, cô ấy vẫn luôn xuất sắc như thế. Năm nào cũng vậy và chuyện gì cũng vậy. Nhưng em không thấy rằng Mai đã quá mệt rồi hay sao? Cô ấy kiệt sức rồi. Làm sao nói với Mai rằng những chiếc hộp kim cương ý tưởng của cô ấy bị thiết kế làm sai hoàn toàn. Chúng ta lại dựa dẫm vào khả năng xử lý tình huống trong 3 giây của Mai khi cô ấy gần như không ăn gì cả tuần và cũng đã xin nghỉ phép"

Vi: "Thôi được. Mai em cho hợp team ra phương án thay thế. Anh Vinh này, em thật ghen tỵ với chị Mai. Em đùa đấy! Thân với anh chị bao lâu em biết mà. Anh nghỉ ngơi sớm đi! Nhưng nếu ý tưởng bị thay đổi mà chị ấy không biết, chị sẽ nổi cáu đấy. Hay ta có nên..."

Anh: "Cứ làm như anh bảo đi. Anh không thể nghĩ nhiều hơn vào lúc này. Anh chỉ biết anh muốn giữ cho Mai được bình yên. G9 em!"

Tôi thần thờ nhìn màn hình điện thoại. Giữ cho tôi được bình yên ư? Thì ra đó là điều anh vẫn luôn nghĩ suốt những năm yêu tôi. Lưng máy đã hơi nóng ẩm trong bàn tay tôi ướt đầm mồ hôi. Tôi trở vào trong. Nhìn anh ngủ nhưng gương mặt vẫn hằn lên sự mệt mỏi. Tôi lại khóc nữa rồi. Tôi ôm anh thì thầm "Em xin lỗi". Anh không mở mắt, dường như anh vẫn nửa tỉnh nửa mê nhưng vẫn lẩm bẩm: "Anh mệt quá rồi, anh không muốn cãi nhau, em đừng khóc!". Tôi cắn chặt môi mình để anh không thức giấc. Nước mắt từ đầu tuôn còn dữ dội hơn. Trí nhớ đưa tôi trở lại căn phòng tại nhà anh một tuần trước, khi tôi và anh cãi nhau to tiếng vì tôi yêu cầu anh phải sa thải ngay nhân viên thiết kế part - time vì anh này cầu thả xuất sai file, in sai băng rôn khiến công ty phải mất thời gian, tiền của in ấn lại. Còn anh lại giở cái kiêu luôn luôn ôn hòa, luôn luôn cao thượng của mình rằng: Ai chả có lúc sai. Sau đó anh gạt phắt đồ xuống khỏi mặt bàn hết sức thô lỗ. Khoan đã! Trước khi anh nổi nóng tôi đã nói gì nhỉ? Hình như là: "Anh thật là nhu nhược. Vậy sau này sao có thể làm chồng tốt đây? Xưa nay anh chẳng quyết đoán việc gì ngoại trừ luôn miệng nói xin lỗi tôi!"...

Bảy năm yêu nhau, tôi luôn nghĩ đến giới hạn của mình, rằng anh làm gì thì sẽ vi phạm giới hạn và tôi sẽ giận. Nhưng tôi chưa từng nghĩ đến giới hạn của anh. Nhưng liệu anh có vẽ ra giới hạn nào không? Nếu có, chắc chắn giới hạn đó phải xa và rộng hơn tôi nhiều. Nếu không vì sao anh kiên nhẫn nắm chặt tay tôi bảy năm trời không buông, dù tôi nhiều lần cầu véo tay anh, vùng vẫy và gây

cho anh nhiều vết xước? Anh từng nói rằng anh yêu tôi, yêu cả tâm hồn tự kỷ hăm hăm của tôi. Và lần này, anh không xin lỗi như mọi khi. Một lần anh mệt mỏi. Một lần anh buông tay. Tôi cảm giác thì ra mình đâu có muốn xa anh đến như vậy. Tôi muốn nắm lấy tay anh. Và anh yêu a, em sẽ không buông tay. Dù rằng em nghe mãi chuyện không có gì là mãi mãi, sẽ đến lúc có điểm dừng của tình yêu. Điểm dừng đó xảy ra khi nào? Một ngày, một tháng, một năm, mười năm hay một trăm năm? Nhưng mặc kệ nó. Vì sao em phải đợi cuộc chia ly tưởng tượng trong tương lai mà bỏ lỡ bảy năm có một tình yêu đẹp ngay bên cạnh. Em không phải tự kỷ, là em ích kỷ. Có lẽ trong anh đã tổn thương nhiều vì em. Nhưng may quá, sau mọi chuyện, anh vẫn ở đây, bên cạnh em...

Tôi nghe thấy mình tự lẩm bẩm rồi thiếp đi bên cạnh anh lúc nào không biết. Tay tôi nắm lấy tay anh.

ML

CỬA HÀNG MỘC LAN

[MINH NHẬT]

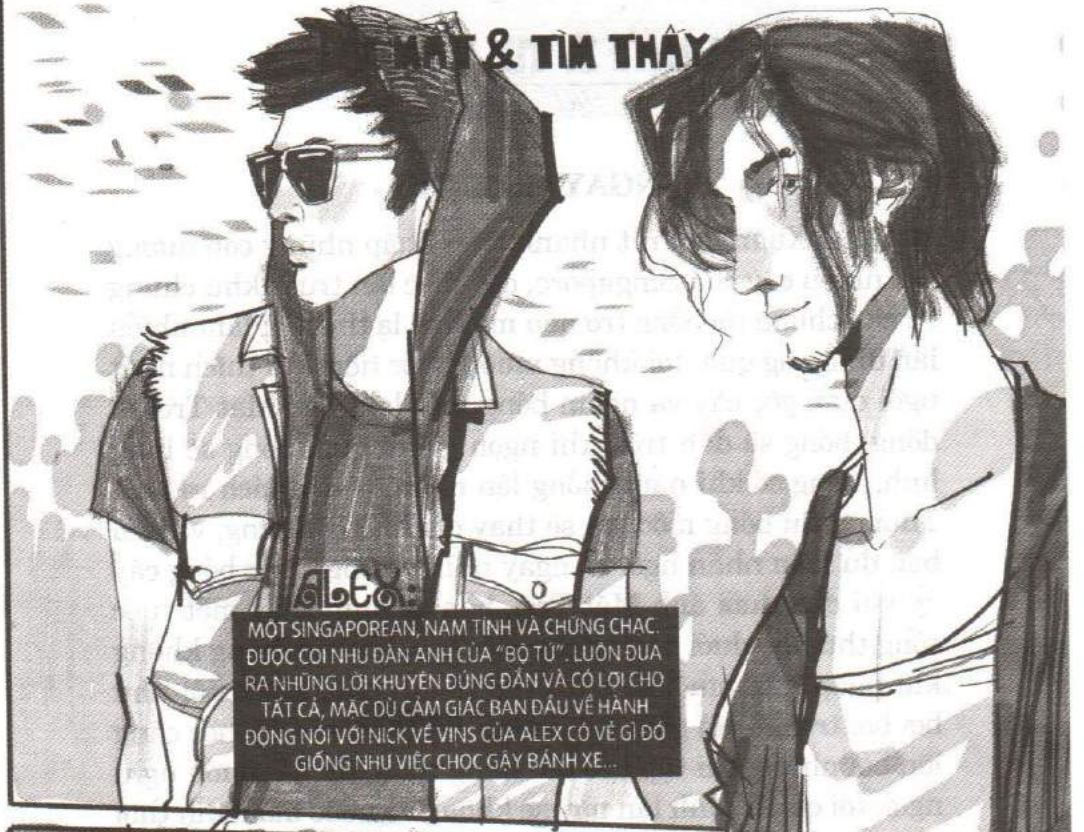
ƯƠNG MINH:

BẠN CÙNG PHÒNG VỚI MINH, NGƯỜI
TRUNG QUỐC. CÓ NĂNG KHIẾU ĐẶC
BIỆT VỀ PHỐI CẢNH. THẮNG TÍNH
VÀ KHÔNG ƯA LỬ CON TRAI AN
MẶC KHÁC NGƯỜI.

MIN:

19 TUỔI, NGƯỜI VIỆT NAM, SINH VIÊN TRƯỜNG
SIM UNI. TỪNG BỊ ĐUỔI MỘT CÔNG VIỆC PART
- TIME VÌ "TÔI" QUÁ TỐT VỚI KHÁCH HÀNG:
"CÀ CHUA HÔM NAY KHÔNG ĐƯỢC TƯƠI CHO
LÀM NÊN ĐỪNG GỌI SALAD!". LUÔN GIỮ
TRONG TÂM NỖI ĐAU TÌNH YÊU ĐÃ MẤT, NGAY
CẢ KHI GẶP NICK...

MỘT SINGAPOREAN, NAM TÍNH VÀ CHỨNG CHẠC ĐƯỢC COI NHƯ DẪN ANH CỦA "BỘ TỬ". LUÔN ĐƯA RA NHỮNG LỜI KHUYẾN DỪNG ĐẨN VÀ CÓ LỢI CHO TẤT CẢ, MẶC DÙ CẢM GIÁC BAN ĐẦU VỀ HÀNH ĐỘNG NÓI VỚI NICK VỀ VINS CỦA ALEX CÓ VẼ GIỐNG NHƯ VIỆC CHOC GẬY BÁNH XE...

B.d:

TÊN THẬT LÀ JAMES BENNERT, NGƯỜI ANH, TÍNH SẠCH SẼ, VUI VẼ, THÍCH HOA, RẤT ĐẸP TRẠI VÀ KHÔNG HƯ ĐỐN (NÊN MỚI ĐƯỢC Ở CÙNG PHÒNG VỚI MIN VÀ VƯƠNG MINH).

NICK:

PHONG TRẦN LĂNG TỬ VÀ CÔ NGOẠI HÌNH ĐẶC BIỆT GIỐNG VINS - NGƯỜI YÊU CŨ CỦA MIN. QUYẾT ĐỊNH RA ĐI KHI CẢM THẤY MÌNH CHỈ LÀ NGƯỜI LẤP ĐẦY KHOẢNG TRỐNG, CHO DÙ THỰC TẾ HÌNH NHƯ ĐÃ KHÔNG CÒN NHƯ VẬY...

-NGÀY HÔM QUA-

1 Mùa Xuân đến rất nhanh trên khắp những con đường nhiều cây của Singapore, cây mộc lan trước khu chung cư của chúng tôi bỗng trở nên mát mẻ lạ thường, làm nhiều lần đi ngang qua, tôi không muốn bước tiếp. Tôi thích nhất ngồi dưới gốc cây và ngắm bóng mộc lan. Khi Mặt Trời di động, bóng sẽ dần trôi, khi ngọn gió đi qua, bóng sẽ lung linh. Bóng có khi nằm chồng lên nhau, có khi tách ra xa... Thường thì bóng mộc lan sẽ thay đổi không ngừng, và nếu bạn đủ kiên nhẫn ngồi cả ngày nhìn những chiếc bóng cây ấy vui đùa dưới ánh Mặt Trời, bạn sẽ nhìn thấy một cuộc sống thu nhỏ dưới những cây mộc lan. Những mảng không khí ngập mùi muối cứ tràn vào thành phố, khiến tôi như boi boi trong cảm giác đại dương. Sự thật, sau kỳ học căng lên bởi những bài tập kéo dài hàng tuần, tôi đã muốn nghỉ ngơi, tôi quyết định lần này sẽ không về nước mà dành thời gian nghỉ ở đây kiếm việc làm thêm, tất cả chúng tôi. Từng hàng cây xanh mượt trải dài về tận phía cuối con đường, những thảm cỏ mượt mà, không gian yên tĩnh... đất nước nhỏ bé này luôn có những điều lý thú như vậy.

Tôi tìm Vương Minh, nói kế hoạch cho cô bạn Trung Quốc, tôi muốn thuê một quầy bán hàng nhỏ trên Cineleisure - trung tâm phim ảnh lớn nhất của Sing. Có lẽ sẽ cần khoảng bốn người là tối ưu, chúng tôi sẽ cùng làm, chia sẻ tài chính - vấn đề không phải là quan trọng nhất nhưng là quan trọng hàng đầu. Sau một hồi bàn bạc, chúng tôi đi đến quyết định rủ Alex, một *Singaporean* hiếm hoi chơi với nhóm, và B.J - cậu bạn người Anh ở cùng nhà tôi, đó cũng là những đứa bạn thân thiết và đáng tin cậy nhất. Chúng tôi nhanh chóng đạt được sự tán đồng.

Tháng Hai về như những bản tình ca du mục, trong vắt và cao vút. Cửa hàng nhỏ mở ra không ồn ã, chúng tôi quyết định bán những đồ handmade, lấy công làm lãi, bán những đĩa nhạc collection tự thu, và làm một số dịch vụ lẻ tẻ cho teen... Cửa hàng lấy tên là **Magnolia** - Mộc Lan.

2 Việc thiết kế cửa hàng kéo dài đến cả tuần, lâu hơn dự định của tôi. Chúng tôi chọn màu trắng làm màu chủ đạo cho sơn, cùng màu với hoa mộc lan. Những mảng màu xanh thẫm kéo dài trên tường một cách có chủ định, hòa với tông cam chấm phá thành những hình tròn tựa như Mặt Trời bé con. Những khung gỗ cong được Alex đóng khéo léo làm tủ liên tường, dựa trên ý tưởng về sự hài hòa êm ả của mây. Chính giữa là những tủ kính tròn có cánh nhỏ, khi mở ra tựa như những đôi cánh thiên thần. Phía trên treo thật nhiều chuông gió đủ màu sắc, chủ yếu do Vương Minh chọn, đưa đặc biệt có khiêu về phối cảnh. Chúng tôi dồn hết tiền tích góp vào cửa hàng, với ý nghĩ, **nếu tiền không làm ra tiền được thì chí ít cũng làm ra niềm thích thú**. Khi việc chuẩn bị cho cửa hàng hoàn tất cũng là lúc cơn mưa đầu tiên của mùa trút xuống, như gội sạch những mệt mỏi của kỳ học cũ. Cơn mưa đến bất chợt, biến bầu trời thành những mảng trắng xóa, mặt đất sủi lên những bọt nước như bong bóng. Ngày đầu tiên khi mưa tạnh, Vương Minh mỉm cười:

- Rất đúng lúc.

Chúng tôi bắt đầu sống với cửa hàng mộc lan, với những vui buồn không bao giờ định trước. Cho bản thân tôi, là để bước qua nỗi đau với Vins, chàng trai có gương mặt thiên thần...

3 Bây giờ sẽ là lúc hợp lý để giới thiệu một chút về bản thân. Nguyễn Minh Anh. 19 tuổi. Nữ. Sinh viên của SIM Uni... Đây là những dòng đầu tiên tôi viết trong CV xin đi làm part-time năm ngoái tại một cửa hàng Âu, và tôi còn nhớ rõ dòng bình luận trong mail yêu cầu nghỉ việc của boss: "Có vấn đề về đầu óc". Đó là những thứ tôi nhận được sau khi trót thì thầm với khách hàng rằng cà chua hôm nay không được tươi cho lắm nên đừng gọi salad. Đúng thật là khôn ngoan không đúng lúc. Suy cho cùng thì tôi cũng chẳng làm gì sai, thậm chí là làm điều tốt, **nhưng những điều tốt không phải bao giờ cũng được hưởng ứng**. Điển hình là sau đợt đó tôi đã phải ngồi lì ở nhà ăn uống kham khổ cho đến khi tìm được

việc mới - bởi, đáng vui thay, tôi thuộc nhóm có quan điểm không nhận viện trợ của gia đình.

Sau chuyện xảy ra với Vins, chúng tôi thuê chung một căn nhà để ở, có tôi, Vương Minh và B.J - ba người xa lạ đã tình cờ gặp ở cái chốn này. Mọi người thường gọi tôi là Min. Tôi rất thích căn nhà, đó là một ngôi nhà bình thường - bình thường đến mức ngay lần đầu tiên đến xem nhà, tôi đã ngỡ đó là nhà mình. Chiếc ghế sofa to màu vàng đặt ngay giữa nhà, những tấm rèm rộng che những ô cửa kính vuông ánh lên nhiều màu sắc trong nắng. Mọi thứ gọn ghẽ và giản dị. Tôi và Vương Minh đến ở đầu tiên, do học cùng lớp. Vương Minh cầu kỳ nhưng rất nhiệt tình. Chính cô là người sắp xếp lại tất cả mọi thứ trong nhà về-với-đúng-vị-trí-của-nó. Sau đó khoảng một tuần thì B.J chuyển đến, chúng tôi cũng đồng ý nhà nên có con trai. Ít nhất thì tôi cũng không phải xoay xở khi vòi nước hỏng hay đèn đột nhiên vụt tắt, và có một tỉ thứ cần đến nhiều hơn là sức của hai đứa con gái. Cậu ấy tên thật là James Bennert, nhưng chúng tôi đã quen gọi như thế, may thay cũng là một người sạch sẽ và không hư đốn. Điều kỳ lạ nhất của B.J là cậu rất thích hoa, và vì thế trong nhà lúc nào cũng xuất hiện những chậu hoa đủ màu sắc. Không phải là ý kiến tệ lắm.

Người cuối cùng là Alex, tất nhiên cậu ta sống với gia đình. Tuy thế Alex rất hay đi cùng chúng tôi, học nhóm, ăn uống, làm thêm, đôi khi là ngồi nhàn rồi tán chuyện như rất nhiều người trẻ tuổi khác.

Chúng tôi chơi với nhau một cách dễ dàng và tự nhiên, như là đã quen biết từ rất nhiều năm trước. **Với riêng tôi, được làm việc cùng những người bạn đã là một niềm vui rồi.**

4 Chúng tôi hầu như không thông báo cho bạn bè khác về việc mở cửa hàng, vì thế những khách đầu tiên xem và mua đồ đều là những người lạ, chủ yếu là teen lên xem phim tại Cineleisure. Những thứ bán được nhiều nhất là những túi cói màu được đan bằng tay, hay những móc chìa khóa có cỏ bốn lá ép thủy tinh. Vương Minh và Alex trực ca

sáng, tôi và B.J thì ca tối. Về lý thuyết là thế, nhưng những ngày đầu tiên, tất cả bốn đứa đều lên cửa hàng để trông và làm đồ tại chỗ. Nhờ vẻ điển trai hút hồn của B.J và cách trang trí bắt mắt từ Vương Minh, khá đông khách vào xem bởi sự hiếu kỳ.

Khi chúng tôi kết thúc ngày đầu tiên, tính toán tiền lãi, dọn dẹp và đóng cửa hàng thì cũng đã quá hai giờ sáng. Thật sự là nếu mở tiếp thì khách vẫn còn đông, bởi nơi này mở 24 giờ 7 ngày, chiếu phim xuyên đêm, nên lúc nào cũng có khách. Chỉ có điều chúng tôi mệt quá rồi, mới lại, như Ryu Murakami nói, thì đừng có chọn cách chết bằng cách làm việc quá sức, còn quá nhiều thứ trong cuộc sống ngoài công việc. Chúng tôi bước ra khỏi khu Cine, đêm đã chuyển sang màu lam trong suốt tự bao giờ. Không gian se lại như muốn làm đông cứng những người qua đường.

5 Singapore cũng như mọi nơi tôi từng đến. Càng gần đến nửa đêm càng vắng vẻ. Cứ như dòng người hối hả vừa mới đây đã tan thành từng cơn gió lạnh thổi quanh vẫy. Vương Minh đề nghị nên chẳng bọn tôi nên tự thưởng cho chính mình những cốc cacao nóng bốc khói đến mũi lòng ở **123 and 4** café. Rõ ràng là B.J hưởng ứng rất nhiệt tình, anh ta không hề thích cacao nóng của Vương Minh, mà chỉ mê mê lòng bởi **123 and 4** café. Tôi xoay sang Alex. Y như mọi khi, Alex lắc đầu từ chối. Mặc cho B.J dùng đủ trò nài nỉ. B.J miễn cưỡng đồng ý khi tôi và Vương Minh bảo 3 đứa đi cũng không sao, nhưng kèm theo đề nghị là Alex sẽ đưa chúng tôi đến đó. Vì rõ ràng là cả bọn đều thấy 50% charge taxi lúc này là ngu xuẩn khi Alex có xe riêng.

Xe Alex gửi ở bãi giữ miễn phí đối diện Cineleisure. Tôi từng thổ lộ với Vương Minh và B.J rằng một ngày nào đó, khi có đủ tiền, tôi sẽ tậu một chiếc xe cà tàng nào đấy để đậu ở bãi xe này. Và dĩ nhiên là tụi nó ủng hộ cả hai tay cho việc khỏi phải chen lấn những ngày cuối tuần trên tàu điện ngầm đến cửa hàng.

Chúng tôi ngồi theo thứ tự, B.J vào trước, rồi đến tôi, và Vương Minh là người cuối cùng. Lúc Vương Minh đóng cửa

xe, tôi cảm giác như chệnh choáng giữa mơ và thật. Rõ ràng là Vins. Tôi vung tay ra ngoài, va vào lọ nước hoa ô tô của Alex làm nó vỡ tan ra thành từng mảnh:

- Dừng lại, please!!! - Tôi buột miệng la lớn.

Alex giật mình xoay lại nhìn tôi. Vương Minh và B.J ngạc nhiên ngược mắt về chàng trai đeo ba lô thủng thủng đi ngang qua. Chỉ là một chàng trai xa lạ mà tôi nghĩ rằng quen thuộc. Tôi lắc đầu. Vương Minh vói tay lên đưa tôi tờ khăn giấy, lặng lẽ. Tôi vừa lau chút máu đang rỉ ra từ vết xước, vừa nhặt những mảnh vỡ nhỏ bỏ ra khỏi xe. Alex nhún vai, chiếc xe lăn bánh đi.

"When you go away and then look back, you will see how childish you were with me..."

6 Tôi ngược nhìn lên trần xe bằng kính trong suốt. Đêm đen, bầu trời cô đơn rộng thành từng mảng thê lương thang tối. Không có ngôi sao nào soi sáng bầu trời đêm nay. Tôi bỗng nhớ về chàng trai lạ mặt mà tôi lầm tưởng là Vins. Có lẽ ánh sáng mập mờ đã hỗ trợ cho một con người lạ có gương mặt, cùng chiếc ba lô màu ghi tối suýt soát giống Vins của tôi. Kì lạ, đâu phải một sớm một chiều mà tôi vẫn nhớ cụ thể như thế được?

Alex đỗ xe cho ba đứa tôi xuống. Không khí ở ngoài thoảng hương của đất. Tôi bước nhanh ra để nhường đường cho Vương Minh. Vừa đi vừa hít một hơi sâu trong lòng thấy rất ấm cúng. Bỗng Alex trong xe nói vọng ra:

- Cậu ấy chỉ là ngày hôm qua, Min.

Tôi xoay lại nhìn Alex. Rõ ràng là đêm vẫn ở cạnh tôi lúc này. Tôi có thể cảm nhận được vị sương lạnh trên môi mình. Nhưng nắng, nắng tràn từ mắt tôi ra. Những tia nắng ấm của ngày hôm qua làm má tôi đỏ ửng lại. Ngày hôm qua là một ngày thật xa, thật cao, và thật hoang đường.

Tôi dường như không bao giờ tin được, Vins đã chết.

Cả tối ấy, tôi ngồi ở cửa sổ nhìn xuống cây mộc lan. Tận hưởng cảm giác êm ả.

-HELLO, IS IT ME YOU'RE LOOKING FOR?-

7 Tôi lồm cồm bật dậy cùng hương cacao bay tận vào trong cơn mơ đêm qua. Ngược nhìn đồng hồ, còn hai tiếng nữa tôi phải có mặt ở Cửa hàng Mộc Lan để thay ca cho B.J. Mắt nhắm mắt mở làm công việc cá nhân quen thuộc mỗi sáng. Vương Minh chưa đi học. Tôi biết chắc điều đó nhờ bài *Canon in D* phối guitar phát ra từ phòng cô. Lấy tay vung nước tung tóe vào mặt, tôi có dự tính rằng hôm nay sẽ là một ngày đầy trong lành với những cơn gió mát đầu ngày. Đến đây thì ý nghĩ về Vins chợt trở lại.

Vins là chàng trai người Đài Loan. Tôi cứ nhớ hoài những khi anh cười, đuôi mắt tự xuất hiện những đường nhăn, như từng đợt sóng trên gương mặt trẻ con. Mắt Vins sáng long lanh hồ tựa mùa Xuân của tháng Giêng. Thánh thiện. Dù những ngày đầu ở Singapore không được gọi là an lành cho lắm với một cô gái khó thích nghi, nhưng tôi luôn cam đoan với trí nhớ mình rằng, bất luận ra sao, tôi đều có thể cười nhẹ lòng mỗi khi thấy nụ cười và ánh mắt ấy.

8 Khi tôi đến. B.J đang bị những cô bé tuổi teen bu kín xung quanh. Ngược nhìn tôi, cậu ta mỉm cười ngại ngùng. Tôi cực là những bé gái này xem B.J như một *promotion* đặc biệt của cửa hàng Mộc Lan. Khi bắt gặp gương mặt trắng hồng của cậu ta lấp lăm mồ hôi, tôi bèn lao vào tham gia hỗ trợ B.J trong trận chiến ngọt ngào này.

Chút sau, chúng tôi cũng đã giành được chiến thắng. Đám con gái với những chiếc dây đeo bện bằng sợi nhuộm màu, cùng vài thứ lặt vặt xinh xắn khác rời khỏi cửa hàng với nụ cười khúc khích và những cái vẫy tay với B.J. Cậu ta thay đồng phục rồi nháy mắt ra hiệu chúc tôi làm tốt. Tôi mỉm cười gật đầu. Với tay lấy tờ tạp chí trên bàn, chưa kịp chúi mũi vào từng dòng chữ nhỏ mùi giấy mới thơm tho thì tôi thấy Alex từ đâu bước vào.

- Đến lâu chưa? Hôm nay thứ Bảy, trời lại mưa, khắp cả ngã đường tắc nghẹt, anh mãi mới thoát khỏi đám đông kéo dài trên đại lộ City Hall - Alex khi bước về phía tôi.

Tôi lắc đầu mỉm cười với Alex:

- Không anh. Em vừa đến. Trời mưa to nên cũng không đông lắm.

Có khách vào hỏi những chiếc hộp gỗ có hương trà, tôi vào trong kho lấy. Khi định bước ra, tôi chợt khựng lại khi nhìn thấy hình ảnh ngoài khe cửa.

Chàng trai hôm qua. Chính là anh. Chàng trai xa lạ mà tôi lầm tưởng quen thuộc ngày hôm qua ấy. Chàng trai lạ mặt đang xem một chiếc hộp đánh lửa trong suốt, thứ đồ mới nhập. Chúa giúp tôi đi. Tôi bắt lực dán mắt vào anh ta qua khe cửa, với tất cả cố gắng kiềm chế vô vọng. Mái tóc dài để rối thờ ơ. Đôi mắt sáng và chiếc mũi cao tựa như tái lập hình ảnh của người con trai tôi từng yêu. Suy nghĩ được nhìn Vins một lần khác nữa, làm cho tôi gần như tưởng mình là mưa, cứ thả mình rơi tự do xuống đất.

Lúc đẩy hộp lửa về phía Alex, anh ta nói một vài câu gì đấy bằng tiếng Quảng Đông tôi không thể hiểu được. Tôi biết Alex đã nhận ra chàng trai này, quá giống Vins. Trong nhóm, ngoài tôi, Alex là người chơi với Vins nhiều nhất vì từng cùng trong band nhạc của trường. Alex đáp lại chàng trai. Tôi nghe được vài từ bằng tiếng Phổ Thông. Một con bé có chí hướng học ngoại ngữ, nhưng khả năng chẳng hỗ trợ cho bản thân. Oái ăm thế nên mấy năm ở đây, tôi chỉ có tài vật hơn những người không biết tiếng Trung là đếm số mỗi khi thanh toán tiền và phân biệt giữa tiếng Phổ Thông, Quảng Đông, Phúc Kiến... Dù Vương Minh có lúc đã bỏ hẳn vài tuần để huấn luyện riêng thì kết quả cũng chỉ vậy.

Có lẽ vì thế Chúa không sắp đặt tôi là người Trung Quốc.

Đột nhiên, chàng trai tình cờ hướng mắt nhìn vào tôi, nhìn - thẳng - vào - tôi. Toàn thân tôi như bị một con lươn điện chạm vào, giật bắn. Tôi bối rối quay mặt đi.

Chàng trai trả tiền rồi bước ra khỏi cửa hàng. Alex gọi vào:

- Min, em làm gì vậy, chưa tìm được sao?

Tôi giật mình thoát khỏi giấc mộng, đẩy cửa bước ra ngoài. Đặt chiếc hộp gỗ xuống quầy rồi chạy vụt ra khỏi cửa hàng trong ánh mắt ngập ngừng của Alex, anh biết tôi chạy theo ai..

9 Tôi chạy nhanh xuống các cầu thang trượt, ánh mắt hoảng hốt tìm kiếm. Hình ảnh của Vins choáng ngợp trong tôi lúc này. Những bậc cầu thang bỗng trở nên dài bất tận. Tôi không nhận ra sự hoảng hốt của chính tâm hồn mình.

Phía ngoài Cineleisure, những hạt mưa buông xuống chậm rãi. Tôi đẩy tung cửa chạy ra, nhìn khắp nơi như đánh rơi thứ gì đó quý giá - thứ mà thực ra tôi đã mất rồi... Tôi chạy về phía bãi cỏ bên phải, mắt vẫn nhìn quanh quẩn.

Bất chợt, giọng nói cất lên từ phía sau tôi:

- Em đang tìm tôi?

Tôi giật mình quay lại, là chàng trai. Anh đang đứng cùng vài người bạn ăn mặc kỳ dị tựa như bước đến từ một thế giới khác. Anh đang hút thuốc, đóm lửa chập chờn trên cánh tay có xăm một ngôi sao sáu cánh tuyệt đẹp. Anh nhìn tôi bằng đôi mắt không phải của Vins. Đôi mắt buồn, dấu vân long lanh như hồ trong. Nhưng tuyệt nhiên nó vẫn không thuộc về Vins của tôi. Nó là đôi mắt của một chàng trai không quen biết. Tôi ngoảnh mặt đi bối rối, sau hồi lâu nhìn anh:

- Không, xin lỗi.

Anh quá giống Vins. Tôi không thể ngừng suy nghĩ về điều đó. Chàng trai giơ tay ra, nhếch mép:

- Tôi là Nick, em làm việc ở cửa hàng Mộc Lan trên kia?

Tôi bỏ chạy bất ngờ. Không dám chạm vào cánh tay anh. Tiếng cười từ những người bạn của Nick vang lên sau lưng tôi. Tôi cảm thấy mình như một con bé ngu ngốc giữa những chàng trai kỳ quặc. Trước khi bước vào khu vực, tôi quay lại nhìn về phía đó. Nick im lặng hướng mắt về phía tôi. Ánh

mắt ấy làm tôi lại càng nhớ đến ngày chiếc xe lạ lùng đã đâm vào Vins, khi anh đang đứng nhìn tôi sang đường.

Và ngay cả khi tôi thét lên lao ra ôm lấy anh khi anh nằm xuống đường sau cú đâm, anh vẫn nhìn tôi bằng ánh mắt như thế. Như muốn nói với tôi, anh thật tiếc vì không được yêu tôi nữa.

Trời mưa suốt đêm.

10 Tôi ngồi xem phim ma với Vương Minh cả ngày Chủ Nhật. Tôi không quá hứng thú với phim ma, bởi tôi yếu tim! Nhưng suy cho cùng thì so với việc ngắm nghía những cô gái chàng trai nắm tay nhau bước đi trên vỉa hè con đường trải hoa như phim Hàn, xem phim kinh dị còn thú vị hơn vài lần. Khi tôi ra khỏi nhà, Vương Minh vừa bước nhanh về phía trước với chiếc iPod trên tay, cây mõm lan vẫn im lìm đứng đó. Tôi nhìn nó, mỉm cười nói:

- Tao đã gặp một người rất giống Vins, như là anh em sinh đôi của anh ấy vậy, mày có tin được không?

Nói cái điều chính tôi cũng không tin ấy, rồi bước xuống con đường nhỏ dẫn ra tàu điện ngầm, lòng bình thản.

Tôi và Vương Minh quyết định tắt ngang cửa hàng. Tối hôm đấy là cuối tháng, chúng tôi phải tổng kết sổ sách và

đưa ra những mặt hàng cần phải nhập cũng như ngừng lại. Vương Minh dựa đầu vào cửa kính ngủ ngon lành. Lúc này xe buýt bắt đầu lạnh dần vì mọi người đã xuống gần hết ở trạm trước. Tôi co người lại trong chiếc áo khoác bằng len mỏng manh. Tôi vừa có lịch học của kỳ tới, được nghỉ lâu hơn dự tính, thở phào, từ bây giờ tôi sẽ có 5 tháng nữa để toàn tâm toàn ý lo cho cửa hàng Mộc Lan của bốn đứa.

Một chàng trai lạ có gương mặt của một người ngày hôm qua bỗng dung biến mất. Trong ký ức tôi, đó **tựa như** một buổi trưa mây trắng sáng trời, tôi bấm điện thoại gọi cho Vins và không ai ở đầu dây kia cả. Biến mất. Bỗng dung là thế. Không chỉ diễn ra trong một ngày, mà còn là những ngày sau đó đến tận bây giờ.

11 Nick đứng ngay cửa ra vào Cineleisure. Ánh nắng chói chang của một ngày đầu tuần chẳng những không làm tôi tỉnh ra, mà còn ngỡ là mình bị ảo giác. Anh dựa lưng vào cây cột hình chữ nhật hướng mắt nhìn về phía chúng tôi đang đến. Vương Minh xoay sang nhìn tôi như dò xét. Tôi không kịp thừa nhận hay phủ nhận một điều gì. **Cách tôi một bước về phía trước là giấc mơ.** Tôi không hiểu mình đang nhìn thấy Nick hay Vins của ngày hôm qua.

- Hi. Trông có vẻ bất ngờ nhỉ? - Nick mỉm cười nhìn tôi.

Vương Minh buông cái tay này giờ giữ chặt tôi ra. Khi nó làm thế, tôi có cảm giác rằng mình đang rơi tuột ra.

- Hi ... - Tôi ngập ngừng.

Rõ ràng là với những thứ đang diễn ra, tôi thật sự đang rơi tự do. Nick vẫn giữ nguyên ánh mắt thẳng sâu vào tôi. Tôi cố gắng nhắm lại. Tôi sợ Nick nhìn thấy Vins đầy trong mắt tôi thay vì bản thân anh.

Vương Minh bắt giác nắm lấy tay tôi. Tỉnh giấc. Tôi thấy mình lại cân bằng giữa mùi Mộc Lan thoảng qua không khí. Bỗng Nick chìa tay, đưa tôi tờ giấy cùng hai chiếc vé xem phim ở Cineleisure, cả ba đều có cùng màu xanh của biển. Rồi anh xoay người đi. Dáng vẻ đầy kiêu hãnh và ngạo nghễ tựa những cơn nắng đầu Hè.

Vương Minh đưa mắt nhìn tôi. Nắm chặt những tờ giấy trong tay, tôi lại thấy mình rơi tuột khỏi tay Vương Minh.

Có thứ gì đó rơi ra từ trong mắt tôi.

Thứ gì đó trong suốt và nóng ấm.

Thứ gì đó làm khoe môi tôi cay nồng.

12 Vương Minh bảo rằng tôi cần tĩnh tâm lại. Vì gương mặt tôi bây giờ không khác gì một đứa trẻ được cho kẹo, mà một phút trước đây cô giáo vừa dạy rằng ăn kẹo là sẽ bị sún hết răng.

Tôi ngồi thẩn thờ ở cuối góc cửa hàng, hai tay cứ mở ra đóng lại lá thư của Nick.

Những thước phim tôi đã cùng Vins xem ngày hôm qua hiện lại từng cảnh trong đầu. Tôi ngỡ như ngửi được mùi nước hoa trong chiếc áo len màu trắng sữa tôi hay mượn anh trong rạp, và cả mùi bắp rang ngọt chúng tôi hay ăn. Mỗi phút trôi qua lại một thứ từng thân thuộc trở về.

Tôi không nhận ra những ký ức đầy đang vô tình hòa tan những thứ xa lạ này.

Bất công.

Nhưng tôi không còn cơ hội để điều khiển lý trí mình.

Tôi lặng im cầm điện thoại nhắn tin vào số máy Nick để lại trong thư với hình ảnh Vins trong đầu.

-NHỮNG NGÀY THẬT KHÁC-

13 Cửa hàng lúc này đã bắt đầu đông khách. Tôi hiển nhiên là không thể ngồi đấy thờ thẩn và bỏ mặc Vương Minh bị xoay như cánh quạt của cối xay gió làng Kinderdijk. Mà phải gắng gượng tươi cười đứng dậy hóa thân thành cái cối xay gió thứ hai.

Dù thực trong lòng tựa hồ có bão.

Như thường lệ, cứ tầm 12 giờ là cả Cineleisure, chứ không riêng gì cửa hàng chúng tôi, trở nên yên tĩnh. Hướng hồ chỉ hôm nay lại là thứ Hai đầu tuần. Khi Vương Minh

hỏi tôi có cần một combo thịt hun khói của BurgerKing cho bữa trưa không, thì tôi chỉ lắc đầu.

- Thế thì gà vậy. Không thể nhìn đói! - Vương Minh tự quyết định.

Dứt câu thì nó bỏ đi. Tôi ngồi một mình giữa cửa hàng Mộc Lan, gấp hạc bằng những tờ giấy hình vuông đầy màu sắc và cho vào những chiếc hộp thủy tinh. Trong bốn đĩa, chỉ có tôi thấy được hứng thú trong công việc nhàm chán này.

Khi tôi cảm thấy bụng đói cồn cào thì Vương Minh cầm hai túi thức ăn bước vào. Nhìn thấy vẻ mặt như bắt được vàng của tôi, nó bật cười. Tôi mỉm cười.

- Không nên dây dưa với hấn - Vương Minh đưa cái hamburger lên miệng.

Tôi dừng việc nhâm nhi mấy miếng French Fries, ngạc nhiên nhìn Vương Minh.

- Ngoài ngoại hình giống Vins ra, thật sự trông quá đồng bóng - Vương Minh tiếp tục.

Tôi im lặng.

- Lại còn hội bạn ăn mặc khác người của hấn chứ? - Vương Minh tỏ ra bức mình vì tôi có vẻ thờ ơ.

Tôi chẳng nói gì. Tôi biết có cãi nhau tiếp với Vương Minh thế nào đi nữa, dù thắng hay thua, tôi cũng sẽ giữ quyết định chấp nhận lời mời xem phim của Nick. Thế nên tôi im lặng.

14 Tháng Ba trời rảnh rang làm gió. Tôi đi thơ thẩn vòng quanh đại lộ Orchard dưới những tán lá mát. Chọn đại cho mình một băng ghế đá khi bỗng thấy mỗi chân, tôi thả người ngồi xuống. Sau khi bức mình với tôi, Vương Minh chỉ mãi cặm cụi ăn chẳng thèm nói nửa lời. Tình trạng này đầu tiên xảy ra cách đây hai năm, và có chiều hướng trầm bốn tháng lặp lại một lần.

Tôi biết trong suy nghĩ của Vương Minh lúc này, tôi đang là một nàng tiên cá, thay đổi bản thân vì người yêu và quên đi bạn bè.

Tôi không trách gì Vương Minh. Thậm chí dù nó có suy nghĩ tệ hơn về tôi đi chăng nữa. Tôi tin một ngày nào không xa, Vương Minh rồi sẽ hiểu cảm giác của tôi.

Có Chúa biết giùm, nó thật sự là một cảm giác đầy cảm dỗ thuộc về ngày hôm qua.

15 Tôi với gọi Alex khi thấy anh đi ngang qua mình. Có lẽ vì hearphone iPod đang hoạt động hết công suất, nên phải đến tiếng thứ ba Alex mới xoay người lại nhìn tôi đầy ngạc nhiên. Những con người xa lạ hối hả đi ngang qua hai đứa. Trong đầu tôi bỗng có tiếng sóng biển. Tôi tự hỏi có phải mình đang như một con thuyền đơn và Alex là ngọn hải đăng sáng lóa mắt giữa đại dương bốn phía như một ngày.

Trong bốn đứa. Tôi thân với Vương Minh nhất vì cùng là con gái. Mọi chuyện buồn vui hai đứa đều thủ thủ cùng nhau. Nhưng có lẽ thậm chí nhiều lúc con gái không thể hiểu được con gái. Mỗi khi như thế, Alex đều xuất hiện trước mắt tôi, vững chắc và đầy tin tưởng.

Lần này cũng vậy, anh bước đến và ngồi xuống cạnh bên: "Em cãi nhau với Vương Minh nữa à?" - Tôi ngồi im. Alex cũng chẳng nói thêm gì. Rồi anh nhẹ nhàng nhét một bên hearphone còn lại vào tai tôi. Hai đứa bất giác mỉm cười. Alex bắt đầu ngâm nga *Somewhere over the rainbow* với tên tôi. Đại loại là "*Some day I'll wish upon the stars...*" chỉ còn lại "*Min min min min min...*".

Tôi cũng bắt đầu cười mà không dừng lại được.

Đôi khi, thật sự tôi chỉ cần một người như anh ngồi cạnh mình những lúc thế này, để tôi biết rằng vẫn còn một điểm tựa ở - đâu đó - xung - quanh.

Một lúc sau, hai đứa quyết định đứng lên đi bộ về cửa hàng. Chúng tôi biết Vương Minh đang lo lắng cho sự biến mất của tôi. Những tia nắng buổi bình sáng soi mình qua những phiến lá, soi xuống mặt đường thành màu ánh xanh vui mắt. Tôi không còn thấy nóng vì những muện phiền ít nhất cũng đã vơi đi rất nhiều. Khi còn vài bước nữa là đến cửa hàng, một khoảng cách đủ để trông thấy Vương Minh

đang loay hoay xếp những chiếc áo thun màu xám lọ lên giá tủ, thì Alex gọi tôi.

- Min này.

Tôi xoay sang, mở to mắt nhìn Alex chờ đợi. Ngay từ đầu, tôi biết trước anh sẽ nói một điều gì đó.

- Em nên quên Vins và mọi thứ thuộc về anh ta đi. - Alex nói - Có lẽ em không muốn một lời khuyên, nhưng sự thật, ai cũng cần những lời khuyên.

Tôi mỉm cười cảm ơn và bước đi tiếp. Có lẽ mọi người đều nghĩ tôi điên rồ. Mà cũng có lẽ tôi thật sự như thế. *Đôi khi, người ta chấp nhận điên cho những giấc mơ.*

Vương Minh gật đầu chào Alex và giả vờ không trông thấy đứa con gái bốn mươi ba cân như tôi đang cố gắng bình thường kể bên. Ngoài kia, hình như mùa Xuân sắp phải đi xa.

16 Khi Alex và B.J đến ca trực thì mọi chuyện luôn khác hẳn. Khách luôn đông hơn so với khi chỉ có tôi hoặc Vương Minh. Chúng tôi nhận ra điều đó ngay từ những ngày đầu tiên mở cửa hàng. Vì thế tôi hay nói đùa với Vương Minh là kiếp sau được chọn lại thì tôi muốn làm một thằng con trai, tất nhiên là phải đẹp trai!

Vương Minh vẫn giận tôi đến hết ca trực. Dẫu thế, lúc về cô vẫn không quên hỏi chừng rằng tôi tối nay có ăn ở nhà hay không. Vương Minh là thế, dù giận tôi cỡ nào cũng không bỏ mặc tôi.

Tôi nán lại cửa hàng phụ tiếp một tí. Vì suy cho cùng, tôi và Vương Minh vẫn hiểu rõ những món đồ nhỏ nhắn ở đây hơn hai người con trai này. Lúc tôi nhìn đồng hồ thì chỉ còn 10 phút nữa là đến giờ hẹn. Tôi không nói với một ai trong Alex và B.J về buổi hẹn hò, nên khi tôi bảo mình có việc, hai chàng trai có vẻ ngạc nhiên. Tuy thế họ vẫn sẵn sàng để tôi có khoảng trống cho riêng mình. Tất nhiên, Vương Minh làm mặt mè.

Cửa hàng Mộc Lan của chúng tôi ở tầng hai, và rạp phim Nick hẹn tôi nằm ở tầng sáu. Tôi mất năm phút để có mặt

trước hall chiếu phim số chín. Khi tôi đến, Nick đã có mặt từ trước. Anh mặc một chiếc áo khoác mỏng màu tím với quần bó, ngậm một cái que gì đó trên mồm, thật kỳ cục, tôi nhủ thầm vậy.

Nick hỏi tôi có muốn dùng coke hay popcorn gì không bằng giọng cộc lốc. Tôi cho rằng đó là bản tính của anh ta nên cũng không thèm trách cứ mà chỉ gật đầu. Vài phút sau đấy, anh ấy đem đến cho tôi phần *Lover's combo* với coke hương vanilla và popcorn tẩm đường ngọt lịm. Tôi tưởng chừng đang đánh rơi bản thân mình. Nếu không nhờ đôi mắt của Nick, tôi nghĩ mình đã làm một việc sai lầm là gọi tên Vins chính ngay khoảnh khắc ấy. Rõ ràng tôi cũng biết đó là một việc thật tệ nên tôi đã kịp kìm lòng lại.

Chỉ là tôi không nghĩ ngoài Vins, có một người nào đó có thể mua *Lover's combo* trong vòng chưa đầy 5 phút. Xung quanh chúng tôi là một biển người. Chẳng một người nào nhớ rằng tôi đã rất nhiều lần từng đứng đây chờ một chàng trai đáng người cao lớn có gương mặt của một thiên thần. Nhưng tôi vẫn nhớ như in cảm giác chờ đợi một người tôi biết rằng sẽ chẳng bao giờ đến ấy.

Nghĩ đến đó, tôi thấy mắt mình cay lại.

17 Hôm đấy chúng tôi đi xem *Away from her*. Dù đã từng đọc qua tiểu thuyết, nhưng tất cả vẫn thật sự lôi cuốn được tôi. Nick ngồi cạnh bên, dán mắt chăm chăm vào màn hình. Tôi ngày trước hay đùa với Vins rằng, rạp phim là nơi hẹn hò thất bại nhất của chúng tôi, vì dù phim có hấp dẫn hay nhàm chán đi nữa, anh cũng luôn dán mắt vào nó một cách đầy quan tâm. Khẽ rùng mình vì lạnh, tôi theo quán tính vòng hai tay trước ngực. Nick đẩy chiếc áo khoác về phía tôi.

Tôi lặng người, giống Vins quá...

Tôi ép chiếc áo khoác áp gần vào mặt. Mùi táo xanh. Mùi những trái táo non nót của tháng Tư mỏng manh. Mùi nước hoa tôi đã từng quen thuộc.

Nick xoay qua nhìn đôi mắt đã ướt nước, chực chờ rơi lệ của tôi ngạc nhiên. Vì rõ ràng cảnh Grant và Fiona hạnh

phúc bên nhau chẳng hề gây được buồn phiền cho một ai trong rạp. Nên anh bắt đầu thì thầm vào tai tôi những thứ đại loại như anh là người Đài Loan, hiện đang mở một xưởng xe motor cùng những người bạn hôm trước tôi gặp, tên phiên âm của anh có nghĩa là Đám mây nhỏ - tôi cho đó là một tên buồn cười đối với một đứa con trai ngổ ngáo như anh... và những thứ lặt vặt như anh thích cửa hàng Mộc Lan của chúng tôi, anh thích cái cách những người trẻ như tôi quản lí nó.

Tôi nghe một tai và mọi thứ trôi tuột ra tai bên kia. Làm sao tôi có thể tập trung khi cách tôi chưa đầy nửa tấc về hướng bên phải là giấc mơ tôi ngỡ mình đã thức giấc và mất đi. Hình xăm ngôi sao bất chợt hiện trong đầu tôi khi Nick với tay lấy ly coke. Tôi tò mò hỏi về ngôi sao màu xanh nhạt hiện ra lơ lửng trong bóng tối.

- Ngôi sao sáu cánh tượng trưng cho phép thuật, anh cần nó cho ước mơ của mình. - Nick mỉm cười.

- Thế điều ước có thành sự thật không? - Tôi tò mò.

- Điều đó phải do chính em trả lời.

- Em?

- Vì anh đã ước một cô gái xinh đẹp như em cho phép anh được yêu. Đó là một ước mơ hoang đường đúng không?

- Nick nhún vai ranh mãnh.

Tôi nhìn anh, kinh ngạc về điều ngọt ngào anh vừa nói.

Ừ, nó là một điều hoang đường như những giấc mơ ướp đầy hương tháng Giêng.

Con mơ đã dừng ngày tôi ngồi nhớ anh bên ô cửa sổ. Ngoài trời giăng đầy mưa với tiếng nhạc Canon in D văng vẳng ra từ phòng Vương Minh.

Những ngày tôi bắt mình phải cười trong khi lòng không thở được.

Những ngày thật khác.

Chợt, Nick nắm lấy tay tôi.

Tay anh rất ấm, lần này thì tôi khóc thật.

-CHÀNG TRAI YÊU TÔI LÀ BẦU TRỜI-

18 Alex đeo tôi vòng quanh thành phố. Hôm nay là ca trực của B.J và Vương Minh. Tôi mở cửa sổ, luôn thế, tận hưởng những cơn gió mát từ biển thổi vào. Singapore được bao bọc bốn bề bởi biển. Đất nước hải sư chỉ có nhiều nhất một thứ màu - màu xanh. Khắp nơi tràn ngập cây, hài hòa một không khí êm ả. Chiếc xe lao vút trên đường cao tốc BKE, dẫn ra nơi những dòng sông đổ về...

East Coast một ngày đẹp trời.

Ánh sáng của bầu trời xanh thắm buông xuống những bờ sóng cạn. Tôi ngồi giữa biển, xung quanh là cát mịn trắng, ăn kem của Alex mua. Anh ngồi cạnh tôi, miệng cũng nhấm nháp Mac' Donald Ice Cream. Chúng tôi lặng lẽ một lúc cho đến khi hai đứa mút hết kem. Alex quay sang tôi:

- Giờ thì em có thể kể.

Tôi nói về Nick, như đã hứa. Alex ngồi nghe yên lặng. Tôi kể hết. Cảm giác về anh. Hình ảnh của Vins. Cái nắm tay. Nụ hôn nhẹ vào má khi anh đưa tôi về. Chiếc xe motor màu bạc đẹp đẽ. Với Alex, tôi chẳng có gì để giấu.

Nghe xong, anh khụt khịt mũi, nhún tay trên cát như những phím đàn:

- Vậy em tự nghĩ đi, em yêu Nick hay chỉ yêu những gì Nick thuộc về Vins.

Tôi im lặng hồi lâu, nghe tiếng sóng biển dội vào câu hỏi. Rồi tôi quay sang Alex, trả lời:

- Điều tệ hại là em không biết.

Tôi nói xong câu ấy thì trời bắt đầu bỗng nhiên xầm xì, mây kéo đến nhanh chóng như phản đối câu trả lời tệ hại ngu xuẩn của tôi.

19 Kỳ lạ thay khi chúng tôi về đến cửa hàng Mộc Lan thì những đám mây lại kéo đi đâu mất, như là hù dọa tôi mà thôi. Vương Minh đưa tay đẩy những chiếc rèm ở cửa sổ ra cho thoáng khi tôi đang bước vào, quay ra nhìn

tôi và Alex tò mò. Alex cười, nhún vai về không liên quan đến ánh mắt ấy.

Tối qua, Nick đeo tôi về nhà trên chiếc motor giống trong phim **Ghost Rider** tôi từng xem, anh ấy gọi nó là Chopper gì đó. Thật sự, ngồi sau lưng của một chàng trai cao lớn thật thích, tôi núp dưới những cơn gió khắp nơi. Nick lái xe rất nhanh, đến nỗi tôi biết đâu mình có hét lên chắc cũng không ăn thua với âm thanh vù vù đang lọt vào kẽ tai. Tôi không ôm Nick mà bám chặt vào áo của anh, có lẽ như thế làm tôi thấy thoải mái hơn. Đó là cảm giác thật tuyệt. Tôi nhìn thấy anh nhếch mép qua gương, nụ cười khác biệt.

Riêng khi ấy, tôi quên đi Vins.

- Vào kho lấy đôi giày màu đỏ vẽ Luis Royo, Min.

Tiếng nói của Alex làm tôi giật mình.

Tôi biết hình ảnh của chính Nick đang chiếm dần cuộc sống tôi, như những đôi giày xếp đầy ngăn tủ cũ kỹ, nhưng không thể bỏ qua.

20 Tháng Tư bắt đầu bằng ngày nói dối, và tình yêu cũng vậy. Vương Minh đứng trước cửa phòng tôi rồi lại chạy vụt vào bếp. Tôi đếm cũng phải hai, ba lần như thế. Đến lần cuối cùng thì tôi buộc mình xoay qua nhìn thẳng vào mắt Vương Minh. Không thể nào giả vờ thêm được nữa. Vương Minh có tí giật mình. Hôm nay cô mặc chiếc áo somy màu trắng ngà vàng nhạt, quần jeans skinny xanh đen như kiểu mấy cô sinh viên người Malaysia trong lớp. Vương Minh nhe răng cười với tôi.

- Chút ra tiệm chung nhé ? - Vương Minh gãi đầu tỏ ra bối rối.

Tôi gật đầu mắt tròn xoe mỉm cười.

Nắng sáng long lanh như ai đó đặt pha lê cạnh Mặt Trời rơi vào tận những chiếc ghế cuối cùng trên xe. Vương Minh ngồi kế bên gục đầu vào vai tôi ngủ ngon lành. Vài vệt nắng trên má Vương Minh làm tôi lóa mắt. Tôi mãi mê ngắm nhìn gương mặt cô bạn thân như chiêm ngưỡng từng mùa của thời gian.

Vương Minh là vậy thôi. Đôi lúc với tôi, người bạn này như là chị em ruột thịt. Xa gia đình, mỗi sinh viên du học đều có một đặc điểm chung là cực kì thiếu thốn tình cảm riêng. Từ lúc bắt đầu học hành ở đây, hai đứa tôi đã nợ tình thương của nhau quá nhiều. Còn một sự thật phía sau bề ngoài mạnh mẽ này, là chúng tôi đều là con gái. **Bản thân con gái là một đồng sự phức tạp dung hòa lại mà thành.**

Vương Minh tỉnh giấc và nhìn tôi mỉm cười. Chúng tôi xin lỗi nhau. Cuối cùng một vài thứ cũng có vẻ trở lại như cũ.

Lúc chúng tôi đến Mộc Lan, B.J đang cầm ly cacao nóng bằng hai tay đưa lên mũi. Anh có vẻ cảm thấy vui lòng khi thấy tôi và Vương Minh nắm tay vui vẻ đi cùng nhau sau một chuỗi ngày chiến tranh lạnh đầy gay gắt. Vương Minh ghé tai tôi thì thầm: "B.J mừng vì được kết thúc ngày tháng ăn mì và thức ăn nhanh đấy!" - Chúng tôi khúc khích cười.

Hôm đấy vào một ngày chuyển mùa.

21 Đêm xuống, những con đường trung tâm vừa thừa người vừa hời hả. Bốn đứa chúng tôi đang mải tranh luận một vấn đề gì đó cùng nhau mà lúc này tôi đã quên mất. Vấn đề đấy không quan trọng, cái quan trọng là chàng trai ngồi trên chiếc motor sáng bóng cạnh nơi đậu xe của Alex. Ánh sáng vàng khói áp ra từ những cây đèn cao làm khung cảnh thêm chiều hướng mập mờ. Nói thật, y như thói quen khó bỏ dấu biết là xấu và dấu đã có đủ một khoảng thời gian để quen thuộc, tôi cảm giác được tay mình run bần bật trong tay Vương Minh. Cả trái tim tôi hét lên trong lòng một cái tên khác khi thấy Nick.

- Chúng ta đi một chút gì không? - Nick hướng mắt về bốn đứa tôi.

- Sure. Đi ăn lẩu nhé? - B.J chen ngang giắt câu trả lời đáng nhẽ phải của tôi.

Alex và Vương Minh mỉm cười. Nick cũng bật cười. Mặt tôi đỏ chín lại. B.J rõ ràng là một đứa bạn quá đáng yêu đến độ ... không biết điều. Cả bầu trời vẫn không một vì sao nào, dù chẳng vương một chút mây đêm nay. Cả ba đứa

bước lên xe và đẩy tôi về phía Nick. Không để tôi có dịp ngưng ngừng tiếp, Nick chồng chiếc mũ bảo hiểm màu trắng cam vào đầu tôi. Mọi thứ cứ như những cảnh phim chiếu chậm. **Tập phim tôi cứ vừa ngỡ mình xem rồi, lại vừa thấy đầy xa lạ.**

Tiệm lẩu đông nghẹt người, nhưng cũng may lúc chúng tôi đến là vừa có bàn trống. Đây là tiệm lẩu buffet, kiểu "tiệc đứng" ở Việt Nam. Muốn ăn bao nhiêu thì tùy, miễn là đừng bỏ phí. Vì thế du học sinh kiểu tôi rất chuộng những nơi thế này.

Alex, B.J và Nick tự giác đứng lên lấy thức ăn khi tôi xoay qua xoay lại tìm kiếm xem có ai quen thuộc trong những giọng Việt Nam ấy. Vương Minh bảo tôi coi chừng Nick với B.J, cô không nghĩ một kiểu người như B.J có thể bỏ qua cơ hội phá phách hai người. Tôi cười. Ba chàng trai bụng bê lĩnh kính những cái đĩa thức ăn ngồi xuống. Chúng tôi bắt đầu cắm cúi hoà vào đám đông hì hục húp lẩu ấy, đứa nào cũng đói meo.

Y như lời Vương Minh cảnh báo, B.J đúng là kiểu người chắc chắn sẽ lợi dụng cơ hội này để chọc phá tôi. Anh liên tục hỏi Nick những câu hỏi ngớ ngẩn mà chúng tôi không thể không bật cười. Cũng may Nick không phải là dạng người dễ để B.J bắt nạt như Vins. **Ừ, như Vins...**

22 Nick đeo tôi vòng quanh những con đường đầy vị của biển. Tôi ngồi phía sau, giang hai tay ra giả lập mình đang bay. Lúc đấy, trong đầu tôi chỉ vang vọng tiếng piano bài *Tình ca Sarenade* mà Schubert tình cờ viết ra khi lang thang trong một khu vườn nhỏ xa lạ. Khi chúng tôi ngồi trên bãi cát đầy gió thốc, Nick kể cho tôi một vài giai thoại khác của hoàn cảnh *Sarenade* ra đời. Tôi thích cái cách anh dẫn giải rằng nên gọi khúc nhạc này là *Một Khúc (nhạc chiều)* thay vì *Dạ Khúc (nhạc đêm)* như mọi người vẫn hay lầm lẫn.

Tôi ngẩn người nhìn anh như kiểu giật mình thấy Mặt Trời rơi vào mình ấm áp khi mùa Đông đến. Nick im lặng

không nói gì mà đưa mắt nhìn về phía biển xa xăm, nơi những con tàu đỗ neo sáng đèn lấp lánh.

Chúng tôi rời khỏi biển khi mũi hai đứa cay nồng vị muối và mái tóc rối bù. Trông Nick lúc này như chú gấu Teddy cỡ đại trong cửa hàng đồ chơi World of Action ở Cineleisure. Tôi bỗng nhớ ra là chúng tôi chưa hề nói yêu nhau, chỉ là im lặng không phủ nhận lẫn nhau. Nick dựa vào xe chờ tôi đội mũ bảo hiểm nặng trĩu. Tôi bỗng để ý dòng chữ màu xanh ngọc in trên chiếc áo phông trắng của anh: "Sky who loves me".

Người yêu tôi lúc này như bầu trời. Đôi lúc soi mình vào đáy chọt thấy quá khứ. Đôi lúc tựa như khúc nhạc giao hưởng tháng Tư mong manh.

23 Buổi sáng vài ngày hôm đó tôi trực cùng B.J. Rõ ràng là luôn có sự bất công, những cô bé gái chẳng bao giờ nhờ tôi xem hộ món đồ gì mà cứ yêu cầu B.J làm

điều đó. Thế mà B.J vẫn tức tưng với nụ cười trên môi. Đó là lý do tôi thích ở B.J, với bất cứ chuyện gì xảy ra, anh đều vui vẻ đón nhận nó.

B.J lấy tay lau mồ hôi trên trán mình, ngồi xuống thở phào khi cửa tiệm vào giờ nghỉ trưa.

- Muốn tôi đền bù gì nào ông anh? - Tôi mỉm cười hỏi B.J.

- The 7th Soda!!! - B.J ngay lập tức hét lên khi tôi hỏi như biết trước được điều đó vậy. - Anh đang ăn kiêng nên chỉ cần thế thôi.

Tôi bật cười. Đạo này B.J cứ hay bị Vương Minh than phiền vì tôi đã tăng cân trong một tháng nay.

The 7th Soda là thức uống ưa thích của B.J sau những ly cacao béo ngậy, thực chất cũng làm từ cacao nhưng mix thêm với soda và đá. Tôi đứng chờ ở ngã đèn giao thông để băng qua NYDC café trước cửa trung tâm thương mại HVM. Thật sự nó cũng không xa Cineleisure là mấy, có lẽ vì cái nắng mùa Hè làm tôi cảm thấy mỗi mệt.

Tôi order thêm cho mình một phần mì Ý với phô mai. Trong khi đứng chờ, tôi ngược mắt nhìn quanh NYDC café.

Phía bên kia là hai chàng trai. Tôi dễ dàng nhận ra đó là Alex và Nick và cả hai đang chăm chú bàn luận về một vấn đề gì đấy tôi không thể nghe rõ.

Nick bỗng lặng yên, châm điếu thuốc đưa lên môi.

Alex đưa cho anh một bức ảnh.

...

Chàng trai yêu tôi tên là Bầu Trời.

Anh ta sáng. Anh ta tối.

Anh ta nắng. Anh ta mưa.

Như thế nào đấy, tôi vẫn chưa đoán được.

-CÒN ĐÓ NGÀY MAI-

24 Tôi trở lại cửa hàng, tâm trạng rối rắm. Tôi biết Alex đã đưa ảnh của ai cho Nick. Còn ai ngoài Vins. Tôi

không hiểu tại sao Alex lại làm như thế, có lẽ vì anh thấy tôi đã đắm đuối sâu vào cái mớ bong bóng này. Và anh muốn gỡ nó ra. Tôi hiểu điều ấy. Nhưng thấy buồn. Cửa hàng có vài khách ra vào, nhìn ngắm những thứ đồ long lanh. Tôi đứng ở một góc. Bóng Vins vẫn ở đâu đó trong tôi, sâu thẳm. Giọt nước mắt như pha lê rớt xuống trên má...

Đến cuối giờ chiều khi hết ca, tôi xách đồ về nhà, cố giấu những cảm xúc trên mặt để Vương Minh không biết tôi đang buồn. Bước xuống tầng một của tòa nhà, tôi mở cửa bước ra. **Thật sự, tôi chờ đợi Nick sẽ đứng đây, nói với tôi điều gì đó.** Nhưng không, không gian rộng lớn đơn độc. Có lẽ tôi nghĩ nhiều, anh cũng chẳng có nhiều thời gian suốt ngày đứng lóe phớt ở cái nơi vui chơi giải trí này. Nhưng tôi vẫn chờ một điều gì đó từ anh. Tôi ôm sự chờ đợi ấy lên xe buýt, ngủ vùi suốt quãng đường dài về nhà.

25 Tôi nhìn thấy Vins đứng ở cây mộc lan cạnh nhà... Lòng tôi hoảng hốt, đỡ dần. Hai mắt tôi vừa muốn mở to vừa muốn nhắm chặt lại. Hai tay tôi run rẩy tự cầm lấy nhau. Nước mắt tôi tự rơi xuống từ lúc nào. Tôi chạy đến phía Vins khi thấy Vins mỉm cười. Đột nhiên, một bàn tay kéo tôi lại, Nick đứng cạnh tôi từ lúc nào. Tôi nhìn anh rồi quay lại nhìn Vins... *Hai người con trai, một phía trước một phía sau tôi. Tôi chẳng biết làm gì. Cây mộc lan đứng đưa trong gió.*

Rồi bỗng, tôi choàng tỉnh giấc. Ngày mới bắt đầu bằng kết thúc của cơn mơ lạ.

Tôi ra bếp làm chút đồ ăn sáng, những miếng bánh mì nướng bơ thơm phức và rau xà lách trộn luôn làm tôi thấy tâm trạng khá hơn. Suy cho cùng, ăn là điều tốt nhất, ngay cả khi tâm trạng quá rối bời hoặc không có gì để làm. Có lẽ vì thế con gái thường béo lên sau khi chia tay chẳng? Ngồi ăn ở gần cửa sổ, nhìn xuống cây mộc lan tôi vừa mơ khi nãy, tôi chợt thấy một điều tôi không tin được, Nick đang ở đó, ngồi trên chiếc motor của anh, hút thuốc. Tôi lặng người. Một thoáng khi anh ngẩng lên, tôi thụt cổ vào, hoảng sợ như vừa làm điều gì có lỗi. Máy tôi rung lên sau

đó: "Xuống đây, anh thấy em rồi". Tôi nghĩ một thoáng, rồi vơ đồ nhét vào túi, chạy ra thang máy. Khi xuống đến nơi, tôi thấy anh đứng nhìn tôi im lặng. Linh cảm những điều không lành, tôi bước về phía anh. Mắt Nick thâm quầng như thiếu ngủ, cổ áo chemist xộc xệch, áo khoác anh vắt hồ hững ở xe. Anh nhìn tôi, mỉm cười:

- Em có đến cửa hàng không anh đeo đi?

Câu hỏi hoàn toàn ngoài dự đoán của tôi. Tôi muốn nói rất nhiều điều, nhưng dưới bóng mộc lan, tôi bỗng thấy tất cả là thừa. Tôi gật đầu im lặng...

Chiếc xe lại lao vút đi trong gió...

26 Alex đã ở cửa hàng. Anh xếp lại những đồ trong kho trong lúc vắng khách. Tôi để túi vào góc, chào anh. Alex mỉm cười nhìn tôi. Anh nói rằng có lẽ chiều nay anh và B.J sẽ đi lấy thêm một số túi cói mới và vài đồ lật vặt, tôi có thể trông cửa hàng một mình không. Tôi gật đầu. Với tôi, bước qua vạch đỏ vào đến cửa hàng Mộc Lan là đã cảm thấy rất an toàn. Như là về đến nhà của mình. Tôi không muốn nói gì với Alex về những thứ tôi đã nhìn thấy, sâu thẳm, tôi biết Alex lo cho tôi như người anh trai muốn cô em gái an toàn.

Những hàng cây xào xạc ngoài cửa kính, không gian ẩm ướt và lạnh dần như những luồng hơi nước vô hình thổi đến. Có chút mây từ không gian xa lạ ủa đến nhanh chóng. Tôi nhận được mess của Nick vào năm giờ chiều, khi Alex đã đi. Anh nói anh muốn gặp tôi khoảng nửa tiếng nữa. Những đám mây vẫn vẫn vũ ngoài khung cửa sổ...

Nick xuất hiện đột ngột khi tôi đang có vài ba khách, những em bé *secondary school* dễ thương. Anh vẫn mặc như lúc sáng. Có vẻ không quan tâm đến những người còn lại, anh nói với tôi:

- Min, anh chỉ muốn hỏi em ba câu, em có thể hứa sẽ trả lời anh thật chứ.

Tôi im lặng vài giây rồi trả lời nhỏ.

- Vâng.

- Ngày đầu tiên em thấy anh, em nhìn thấy hình ảnh của người yêu cũ em phải không?

Tôi gật đầu, mắt nhìn xuống đất.

- Đừng gật đầu, hãy trả lời anh.

- Vâng.

- Và suốt những ngày đi với anh, em cũng nhìn thấy anh ta đúng không?

Tôi im lặng. Tôi muốn hét lên rằng không. Rằng khi ngồi sau lưng Nick lúc anh đeo tôi, tôi chỉ thấy anh. Nhưng tim tôi đau nhói.

- Vâng.

- Và ngay cả bây giờ, trước mặt em vẫn là Vins của em ngày xưa đúng không, ?

- Nick...

- Đừng gọi tên anh. Đừng xúc phạm anh, please, đừng gọi tên anh khi em không nghĩ đến anh. Chỉ cần trả lời anh! - Nick gần như hét lên, khiến những người trong cửa hàng quay lại nhìn chúng tôi ngạc nhiên.

Nước mắt tôi đã bắt đầu rơi xuống.

- Nick, anh đừng như thế...

- Please, Min. Damn it! Just answer my question! - anh tiếp tục hét lên.

- Vâng. Đúng.

- Thế là đủ rồi. Cảm ơn em vì đã thành thật - anh quay người đi.

Tôi kéo tay anh lại:

- Nick!

- Anh đã tôn trọng câu trả lời của em, vì thế em hãy vui lòng tôn trọng anh, để anh rời khỏi em.

- Anh đừng làm thế.

- Anh đã có thể không làm thế nếu anh không giống Vins

- Nick rút trong túi ra bức ảnh xuống mặt bàn rồi quay đi.

Tâm trạng tôi như vỡ òa, những dồn nén từ đêm qua bùng ra dữ dội. Tôi chạy theo giữ anh lại. Nick vùng tay

anh ra khỏi tôi, khiến tôi va vào lọ nước hoa 212 đặt trên tủ kính rơi xuống đất vỡ tan. Anh bước ra khỏi cửa hàng nhanh chóng, không ngoảnh mặt lại, nhanh như lúc anh bước vào cuộc sống tôi. *Tôi đứng giữa những mảnh vỡ của hiện tại và ngày hôm qua, ngỡ ngàng.*

27 Tôi lại muốn nói với Nick nhiều điều anh không hỏi. Rằng tôi đã nhìn thấy Vins trong anh. Nhưng bây giờ lúc nào nghĩ về Vins, tôi cũng luôn nghĩ về Nick.

Rằng tôi đã phí quá nhiều thời gian để chạy đuổi theo cái bóng của Vins - thứ đang ám ảnh cuộc sống của tôi. Tôi muốn dựa vào Nick để vượt qua chính điều ấy.

Rằng tôi thích cảm giác ngồi sau xe anh, ép người vào lưng anh, khi ấy tôi chẳng nghĩ đến ai khác hay bất cứ điều gì khác.

Rằng tôi thích nắm chặt những ngón tay dài đầy mùi thuốc lá của anh, hít hà nó và nhắm mũi nói với anh: "Hãy bỏ thuốc đi chàng trai trẻ!".

Rằng, tôi yêu anh. Rằng đừng rời bỏ tôi đi khi mọi thứ mới chỉ thai nghén, khi tình yêu chưa thực sự đáng để kết thúc sau khi đã bắt đầu ngọt ngào.

Rằng, tôi đã sai.

Nhưng anh đã không bao giờ hỏi tôi.

Trời bắt đầu mưa như trút xuống những giận hờn.

Nick, anh đã không bao giờ hỏi em rằng hoàng hôn mưa này em nghĩ đến ai. Em đã nghĩ đến anh...

28 Orchard một ngày Đông, tôi ngồi với B.J ở cầu thang của Wisma Centre, vừa ăn kem 1 đô la vừa tán gẫu. Chợt tôi thấy một người bước qua. Tim tôi như chưa bao giờ đập mạnh hơn. Tôi chạy theo người ấy trong ánh mắt ngạc nhiên của B.J.

Tôi chạm vào vai anh. Anh quay lại...

Đôi mắt sâu thẳm nhìn thấu vào tôi.

Tôi mỉm cười. Lần này tôi nhất quyết không để tuột tình yêu của mình. Nhất quyết không. Anh một lần nữa đã xuất hiện trước tôi. Chúa đã cho tôi một cơ hội để tin vào chính mình thêm lần nữa.

Tôi ôm chặt lấy anh giữa phố đông, dòng người qua lại nhìn chúng tôi bằng ánh mắt lạ lẫm. Nhưng tôi không quan tâm, bởi ngay đây, chàng trai của tôi đang mỉm cười. Nick thì thầm:

- Hãy hỏi anh rằng anh có nhớ em không, Min...

Giữa chúng tôi chỉ còn khoảng không xanh mướt, bởi chàng trai của tôi là bầu trời.

Đó là giấc mơ của tôi đêm qua.

29 Hai tháng sau khi Nick biến mất, tôi cũng đã dần trở lại bình thường. Công việc ở cửa hàng Mộc Lan ngày càng tốt. Khách đến đông hơn và đều hơn. Mọi thứ ổn đến mức chúng tôi nghĩ đến việc duy trì cửa hàng ngay cả khi đã vào học. Mọi người đều biết chuyện của tôi, nên không ai hỏi. Alex vẫn đeo tôi ra biển đều đặn. B.J vẫn mua hoa về cắm khắp nơi. Vương Minh vẫn bật những bản nhạc cổ điển chơi bằng piano.

Cuộc sống vẫn tiếp diễn. Ngày mai vẫn còn đó dấu cho điều gì đã xảy ra.

Như thế, người ta vẫn sống tốt.

Nhưng, mỗi tối trước khi rời Cineleasure, tôi vẫn nhìn về phía chiếc cột nơi Nick thường dựa vào. Và lòng tôi thì thoảng vẫn thoảng buồn, như một khoảng trống không thể lấp kín. Những khi ấy, tôi trở về với cây Mộc Lan, như là điểm tựa cho chính mình, như là đi tìm sự khỏa lấp nỗi buồn bằng những niềm vui mỏng manh, bằng những yêu thương không đong đếm.

Tôi chấp nhận điều ấy như một lẽ thường, bởi cuộc sống có được mất, để dạy cho tôi biết trân trọng những gì mình đang có. Tôi tin một ngày anh sẽ trở lại cửa hàng Mộc Lan, cùng tôi nhặt lại những mảnh vỡ. Từ giờ đến lúc đó, tôi cần là chính tôi, điều đó quan trọng hơn hết. Bởi những người đi qua cuộc sống của nhau, rồi sẽ trở lại, nếu giữa họ có những điểm cắt của tình yêu.

MLN

VÕ NHẬT HUY: MỘT THANH NIÊN CÓ ĐƯỢC HUẤN LUYỆN ĐẶC BIỆT ĐỂ TRỞ THÀNH NGƯỜI KIẾN NHẮN SỐ 1. CON TRAI NGƯỜI ĐÀN BÀ QUYỀN LỰC SỐ 1. CÓ MỘT LINH HỒN CỦA CHÍNH MÌNH ĐÃ LẠC TỬ BÉ. RẤT CỤC, HUY CŨNG TÌM LẠI ĐƯỢC MÌNH. CẬU THỰC SỰ LÀ AI?

NGƯỜI ĐÀN ÔNG MẤT PHĂNG: CẢM XÚC KHÔNG TỒN TẠI TRÊN BỘ MẶT PHĂNG. CŨNG CHÍNH VÌ THẾ ÔNG MỚI CÓ THỂ THOÁT KHỎI TAI HỌA. CÓ MỐI QUAN HỆ ĐẶC BIỆT VỚI THỦ LĨNH VÙNG Z.

VÕ NHẬT HUY: LINH HỒN ĐI LẠC CỦA HUY. NẾU HUY TÌM LẠI ĐƯỢC MÌNH, CÓ THỂ HUY SẼ BIẾN MẤT VĨNH VIỄN Ở THÀNH PHỐ LẠC TÂM.

VÕ NGUYỆT HƯƠNG: NGƯỜI ĐÀN BÀ QUYỀN LỰC SỐ 1. THỦ LĨNH VÙNG Z - NƠI CHUYÊN SĂN BẮT VÀ HUẤN LUYỆN CÁC LINH HỒN VÌ LỢI ÍCH RIÊNG.

THÀNH PHỐ CỦA NHỮNG LINH HỒN LẠC

[HOÀNG ANH TÚ]

Thành phố xám. Những con đường xám. Cả bầu trời cũng xám. Những linh hồn xám bay vờ vờ. Ở đây không rõ ngày đêm, bởi thứ màu trời xám tro gần như chẳng bao giờ đổi sắc. Thế nên những linh hồn không bao giờ ngủ. Những linh hồn thức và bay vờ vờ từ Đông sang Tây, từ Nam ra Bắc. Ở đây cũng chẳng có thời gian nên chẳng bao giờ biết được những linh hồn này đã ở đây từ bao lâu. Bởi thế nên những linh hồn ấy chẳng bao giờ già đi. Màu xám của những linh hồn khiến việc nhận diện ra từng linh hồn trở nên khó khăn. May mà những linh hồn ấy còn biết trò chuyện. Chỉ bậc nổi cái kiểu trò chuyện của họ đều đều, vô cảm, ngang ngang và tuyệt đối không có luyến láy, cao giọng hay thấp giọng. Nghe rất khó chịu. May mà những linh hồn ấy còn chuyển động chứ nếu không, hẳn người nghe sẽ bị ức chế thần kinh đến nổ tung đầu mất. Và may hơn cả, tôi là kẻ nhẩn nại tuyệt vời. Tôi có thể nói chuyện với những linh hồn đó đến bao giờ cũng được. Không khó chịu. Không sốt ruột. Không đòi hỏi. Không chờ đợi. Thậm chí là không hy vọng. Tôi có thể lắng nghe người nói lấp rôi sắp xếp lại từng câu của họ thành câu hoàn chỉnh thậm chí có thể lồng giọng truyền cảm vào câu đó rồi nhập trở lại vào đầu mình. Đại loại đó là một khả năng khiến cho tôi được thuê để tới thành phố này, gặp và trò chuyện với những linh hồn lạc.

NGƯỜI ĐÀN ÔNG MẮT PHẪNG VÀ ĐƠN ĐẶT HÀNG

Người đàn ông ấy xuất hiện trước cửa văn phòng của tôi hai hôm trước. Ngay khi ông ta xuất hiện, bụng tôi bỗng sôi lên một cách khó hiểu. Cảm giác nóng thất người. Thế nào nhỉ? Đó là một cảm giác rất khó cất nghĩa. Khuôn mặt ông

ta vừa quen lại vừa lạ. Quen vì nó đặc biệt nhưng cũng lạ vì nó rất đặc biệt. Đó là một người đàn ông mà ai gặp cũng sẽ nhớ mặt vì ông ta có một khuôn mặt khá đặc biệt. Một khuôn mặt gần như phẳng lì. Từ trán xuống đến cằm gần như không một chút lồi lõm.

- Cậu có phải là cậu Huy không?

- Vâng, là tôi! Chú cần tìm tôi có chuyện gì vậy?

Người đàn ông nhìn tôi thật lâu như thể gặp lại người bạn cũ lâu ngày vậy. Trong ánh mắt của ông lấp lánh những giọt nước mắt. Điều đó khiến tôi cảm thấy bồn chồn và nóng ruột. Một cảm giác chưa từng xảy ra với tôi, hoặc nếu đã từng xảy ra thì nó cũng đã xảy ra từ rất lâu rồi. Nói vậy để khẳng định rằng tôi là một người khá kiên nhẫn và luôn biết kiểm soát cảm xúc của mình. Mặc dù nóng ruột và bồn chồn xong tôi vẫn để yên cho người đàn ông đó nhìn ngắm mình. Chừng thời gian uống xong một tách trà thì người đàn ông ấy mới như sực tỉnh ra mà cuống cuống xin lỗi:

- Thật bất lịch sự quá! Nhưng cậu hiểu cho tôi, khi gặp cậu, tôi đã không kiểm soát được cảm xúc của tôi. Thật, cậu đúng là người mà tôi cần tìm.

- Vâng! Không có gì cả! Chú muốn tìm tôi có việc gì?

- Chuyện là thế này, tôi có một cô con gái. Nó tên là Hy, vâng, Hy của Hy Vọng đó cậu! Nhưng nó đã đánh mất linh hồn từ năm lên 3 tuổi. Tôi thì tôi đã không gặp lại nó từ năm nó 1 tuổi cơ. Nhưng suốt những năm qua, bằng cách này hay cách khác, tôi vẫn tìm đủ mọi cách để dõi theo nó. Năm lên 3, linh hồn nó đã đi lạc. Phải, năm nó 3 tuổi cậu ạ! Tôi muốn thuê cậu đi tìm lại linh hồn nó giúp tôi!

- Xin lỗi chú, chắc chú nhầm rồi, văn phòng của tôi là văn phòng kiến trúc chứ không phải văn phòng tìm người thất lạc...

- Không! Tôi không nhầm đâu! Cậu tên là Huy đúng không? Nếu cậu đúng là Huy thì tôi không nhầm đâu. Nhất là ban nãy khi nhìn thật kỹ cậu, tôi dám chắc, cậu chính là người tôi muốn gặp,

- Vâng, nhưng mà...

- Cậu cứ từ từ nghe tôi nói đã!

- Vâng! Chú nói đi!

- Tôi có một đứa con gái, nó tên là Hy. Hy trong chữ Hy Vọng ấy! Nó đã bị lạc mất linh hồn khi nó lên 3 tuổi. Và tôi biết, chỉ có cậu mới là người đủ khả năng giúp tôi tìm lại linh hồn của nó.

- Vâng! Tôi biết chú rất buồn và muốn tìm lại cô con gái của mình nhưng thực sự ngoài việc thiết kế kiến trúc, nội thất ra, tôi hoàn toàn không có khả năng tìm kiếm người đâu chú ạ! Tôi rất tiếc!

- Không! Là cậu! Chỉ có thể là cậu thôi! Và cái tôi muốn cậu giúp là tìm lại linh hồn của con gái tôi chứ không phải là con gái của tôi. Là linh hồn của nó. Có một nơi gọi là thành phố LẠC TÂM, nơi đó chấp chứa những linh hồn lạc. Tôi muốn thuê cậu tới thành phố đó để tìm kiếm lại linh hồn đứa con gái của tôi. Vâng, nó tên là Hy, Hy trong chữ Hy Vọng.

- Tôi thật không biết chú đang nói gì nữa chứ đừng nói là biết cách để tìm kiếm con gái, à không, linh hồn của con gái chú! Mà có biết tìm kiếm đi chẳng nữa thì tôi cũng chẳng biết thành phố mà chú nói, thành phố gì ấy nhỉ, à, LẠC TÂM, ở đâu nữa!

- Về việc này thì cậu đừng lo, tôi sẽ đưa cậu đến thành phố đó. Còn lý do vì sao tôi chọn cậu thì là vì cậu, chỉ có cậu mới đủ năng lực để trò chuyện với các linh hồn. Không một ai đủ kiên nhẫn hơn cậu.

- Vâng! Về kiên nhẫn, tôi thừa nhận rằng tôi đủ kiên nhẫn.

- Chính xác đấy! Cậu là người hiếm hoi biết kiểm soát cảm xúc của mình một cách gần như tuyệt đối. Bởi trò chuyện với các linh hồn cần sự kiên nhẫn và năng lực kiểm soát cảm xúc phải ở cấp độ như cậu mới được. Cậu đừng hồ nghi về năng lực đó của mình. Tôi biết rõ về cậu hơn cả chính cậu. Thứ năng lực mà cậu có được ấy là từ mẹ của cậu. Tôi nói vậy đúng không?

Ông ta nói hoàn toàn đúng. Từ nhỏ, tôi đã được mẹ tôi huấn luyện trở thành một người kiểm soát cảm xúc số 1. Mẹ tôi có hẳn một giáo trình chuyên nghiệp để huấn luyện tôi. Cộng với việc tôi luôn nghe lời mẹ nên tôi tiếp thu rất nhanh. Chưa bao giờ mẹ tôi đưa ra kế hoạch mà tôi có thể làm sai đi kế hoạch ấy của mẹ được. Ngày bé, đôi lần, khi năng lực tự kiểm soát cảm xúc của tôi chưa được thành hình, tôi đã nổi loạn bằng cách làm sai kế hoạch của mẹ. Nhưng luôn thua, tôi luôn thua mẹ. Bà luôn biết cách khiến cho mọi cái sai đều dẫn đến cái đúng. Tôi có cố tình làm lệch đến đâu đi nữa kế hoạch mà mẹ tôi đề ra thì cuối cùng tôi cũng phải làm đúng theo kế hoạch đó.

- Vâng! Chú nói đúng! Tôi thừa nhận!
- Cảm ơn cậu! Vậy cậu đồng ý giúp tôi vụ này được chứ?
- Tôi... thực sự tôi hoàn toàn không biết tí gì về việc nói chuyện với các hồn ma...
- Không! Những linh hồn lạc không phải là hồn ma đâu...

NHỮNG LINH HỒN LẠC

Không phải khi chết rồi thì linh hồn mới xuất hiện. Những linh hồn xuất hiện từ khi ta mới sinh ra. Khác với thể xác, linh hồn khi mới sinh đã trưởng thành và có trí tuệ. Thậm chí ở nhiều đứa trẻ, linh hồn khi mới xuất hiện đã có trí tuệ của một thiên tài. Tiếc thay, linh hồn và thể xác tuy cùng xuất hiện một lúc song lại tách rời nhau. Linh hồn và thể xác tách rời nhau nhưng vẫn giao tiếp với nhau. Chính xác thì là linh hồn sẽ dạy thể xác cách thể hiện cảm xúc. Khi đứa trẻ thể hiện được cảm xúc thì cũng là lúc linh hồn bắt đầu tạo ra những kết nối với thể xác. Điều đó lý giải việc vì sao mỗi đứa trẻ đều khác nhau dù được sinh ra cùng lúc và được giáo dục y như nhau. Bởi mỗi linh hồn mang một đặc tính riêng biệt. Thế giới 7 tỉ người là 7 tỉ linh hồn khác nhau. Từng chút một, mối liên kết giữa linh hồn và thể xác ngày càng gắn bó và ảnh hưởng lẫn nhau. Linh hồn cho thể xác những cảm xúc, trí tuệ, sự linh mẫn và cả những suy nghĩ, khát vọng. Đại loại linh hồn mới là thứ tạo

ra bản sắc của mỗi con người, điều khiển thể xác ấy gần như hoàn toàn. Tuy nhiên, thể xác cũng đóng một vai trò quan trọng. Thể xác nuôi lớn linh hồn, giúp linh hồn cảm nhận thế giới một cách rõ rệt. Thể xác thực hiện những kết nối với vạn vật xung quanh và chuyển nó đến linh hồn để linh hồn phân tích, suy nghĩ cũng như đưa ra những nhận định. Thể xác là thứ bản năng vô cùng. Thế nên, khi thể xác mạnh hơn linh hồn thì khi đó, linh hồn sẽ bị thể xác điều khiển hoặc linh hồn sẽ bị đánh bật ra khỏi thể xác. Trí tuệ của thể xác là thứ trí tuệ hành động, trí tuệ của linh hồn là trí tuệ cảm xúc. Hành động mà không có cảm xúc là hành động của những kẻ đã bị lạc mất linh hồn. Có cảm xúc mà không thể hành động thì là những linh hồn lạc. Những linh hồn lạc đều tập trung tại thành phố của riêng nó: Thành phố LẠC TÂM.

Linh hồn có thể rời khỏi thể xác trong một vài giai đoạn hoặc thậm chí lâu hơn, đôi khi là vĩnh viễn. Có nhiều người hoàn toàn đánh mất linh hồn năm 16 tuổi và đến tận 34 tuổi mới tìm thấy lại được linh hồn mình. Có người lại lâu hơn, đánh mất linh hồn của mình đến tận khi nhắm mắt xuôi tay rồi thì linh hồn mới trở về lại để nói lời chia tay. Tất nhiên, lúc ấy cũng là lúc mà linh hồn sẽ tan theo thể xác. Loài người thực sự không nhiều người biết đến điều này. Thế nên có một nơi gọi là thành phố của những linh hồn lạc mà người ta gọi nó là thành phố LẠC TÂM.

- Khoan đã! Nếu nói vậy có nghĩa là rất nhiều người đã bị lạc mất linh hồn ư?

Tôi hỏi người đàn ông mặt phẳng khi nghe ông giải thích về linh hồn. Ông gật đầu:

- Phải! Rất nhiều người bị lạc mất linh hồn mà không hề hay biết!

- Vậy người còn linh hồn và người đã lạc mất linh hồn thì khác nhau ở điểm gì?

- Người còn linh hồn khác người đã lạc mất linh hồn ở điểm tâm hồn của họ, cảm xúc của họ còn hay mất.

- Nghe giống như Bọn- Người- Xám nhỉ, cái đám lạc mắt linh hồn ấy!

- Không! Bọn- Người- Xám thực chất chỉ là thực thể thấy được và nó được gọi tên cho những người buồn- chán- đến- chết- đi- được, những người vô cảm. Còn linh hồn là thứ trừu tượng hơn.

- Chú có thể ví dụ được không?

- Được chứ! Ví dụ những người như Lê Văn Luyện, Nguyễn Đức Nghĩa... họ hoàn toàn đánh mất linh hồn rồi. Linh hồn của họ đã là linh hồn của quỷ. Còn những người chỉ bị lạc mất linh hồn là những người như con gái tôi, sống khác với bản chất thật của nó.

- Tức là họ lạc mất linh hồn nên họ thành con người khác?

- Gần như vậy! Tôi nghĩ nếu cậu tò mò muốn biết, cậu hãy chấp nhận lời đề nghị của tôi đi! Tôi sẽ giúp cậu đến thành phố của những linh hồn lạc- thành phố LẠC TÂM

- Được! Tôi đồng ý!

TAXI ĐẶC BIỆT VÀ CHUYỆN VỀ NHỮNG THỢ SẴN LINH HỒN

Người đàn ông mặt phẳng đưa tôi đến chân cầu Vĩnh Tuy bằng xe của ông. Tới nơi, ông bảo tôi xuống xe và căn dặn:

- Cậu đứng ở đây chờ một lát sẽ có một chiếc xe tới đón! Đó là một chiếc xe nhỏ hiệu Kia Morning màu xám với tay lái xe chừng hơn 30 tuổi, đầu cắt cua và mắt một mí. Gã sẽ đưa cậu đến thành phố LẠC TÂM.

- Tôi làm sao nhận ra chiếc xe đó? Nên nhớ có hàng trăm chiếc xe Kia Morning màu xám và cũng có từng đó gã lái xe mắt một mí đầu cắt cua. Tại sao chú không đứng đây đợi cùng tôi?

- Không thể được vì tôi không đủ tiêu chuẩn để vào thành phố LẠC TÂM. Tôi mà đứng cùng cậu ở đây, chiếc xe đó sẽ không bao giờ xuất hiện!

- Thôi được, nhưng chú nên cho tôi biết thêm vài dấu hiệu khác nữa chứ?

- Không cần! Cậu cứ đứng chờ tức khắc sẽ có người đến!

Nói rồi ông ta bỏ đi. Tôi bắt đầu hồi

hận vì đã hiểu kỳ với việc này. Biết đâu ông ấy là một ông già hoang tưởng thì sao? Nhưng thôi, đã đến nước này rồi thì được thôi, tôi sẽ chờ.

- Đi thành phố LẠC TÂM hả chú em?

Chiếc xe Kia Morning xám đời 2011, gã lái xe đầu cắt cua, mất một mí xuất hiện. Tôi gạt đầu và mở cửa bước vào. Gã cười:

- Đến tìm lại linh hồn à?

- Không! Tôi được thuê đi tìm linh hồn lạc của người khác.

- Nghe giống tụi thợ săn nhỉ?

- Là sao?

- Là những kẻ đi săn linh hồn lạc ấy!

- Có những kẻ như vậy ư?

- Có chứ! Nhiều là đằng khác! Đang mùa săn bắn mà! Cứ dịp cuối năm, vài công ty chuyên về săn linh hồn hay mở tour đi săn mà!

- Có những công ty như vậy ư?

- Phải, nó thuộc vùng Z, nơi người ta làm mọi thứ để biến thế giới này thành công cụ phục vụ cho bọn họ!

- Vùng Z?

- Tôi biết cậu thuộc về vùng Z, tôi đã từng tới vùng Z và tôi đã thấy ảnh của cậu treo đầy ở đó. Cậu là con trai của thủ lĩnh vùng Z mà!

- Tôi....

- Mẹ cậu tên là Võ Nguyệt Hương đúng không? Bà ấy là thủ lĩnh vùng Z. Và là người đàn bà quyền lực số 1 hiện nay. Đó là lý do mà tôi nghĩ cậu đi săn linh hồn. Có vẻ như là cậu đã sẵn sàng để trở thành thủ lĩnh nơi đó rồi đấy!

- Sẵn? Để làm gì?

- Sẵn bắt những linh hồn ấy rồi mang về thuần chủng nó, huấn luyện nó thành công cụ phục vụ các mục đích riêng của họ sau đó thả những linh hồn đã được huấn luyện về thể xác cũ của nó. Những linh hồn ấy sẽ điều khiển thể xác làm việc theo yêu cầu của chủ nhân- những thợ săn.

- Tức là...

- Là những ông chủ bóc lột nhân viên, là những gã trai tồi tệ nhưng các cô gái vẫn không sao bỏ được chúng vì linh hồn của họ đã bị những kẻ thợ săn nắm giữ rồi.

- Họ, những kẻ thợ săn ấy là một lũ quỷ không hơn! Và cả cái vùng Z ấy, tôi thật không tin điều đó! Chắc chắn tôi cần phải trò chuyện với mẹ tôi và nếu có dịp, anh có thể đưa tôi đến vùng Z một lần nhé!

- Được thôi, tôi mừng vì cậu nghĩ được điều đó! Bởi thực sự, vùng Z đã khiến cho cuộc sống này tệ đi rất nhiều. Nhưng biết sao được, cuộc sống này mà!

- Giờ thì tôi đã hiểu tại sao Nguyễn Đức Nghĩa giết người, Lê Văn Luyện giết người hay đơn giản là những cô gái mù quáng trong tình yêu...

- Đúng đấy! Nhưng thôi, đến thành phố rồi kìa!

- Đâu cơ? Lúng lờ giữa cầu này à?

THÀNH PHỐ LẠC TÂM

Thành phố xám. Bầu trời xám. Những con đường xám. Khi tôi quay lại thì chiếc xe Kia Morning xám đã không còn ở đó nữa. Đằng sau lưng tôi vẫn chỉ là những con đường xám. Những linh hồn xám. Như thể không ai để ý đến tôi

và cũng chẳng ai để ý đến nhau nữa. Những linh hồn vật vờ bay ngang qua nhau một cách thờ ơ. Như thể những tờ giấy xám mỏng bay vật vờ vậy. Tôi lên tiếng với một linh hồn gần mình nhất:

- Chào!

Linh hồn ấy dừng lại, hơi đứng đưa một chút, đó là một linh hồn con trai, chừng 18 đến 20 tuổi. Linh hồn ấy, mắt vẫn nhìn vô định dù rằng hướng đến tôi:

- Chao! Anh cần tìm ai? (Chào! Anh cần tìm ai)

- Tôi muốn biết làm sao để tìm ra một linh hồn trong số hàng trăm ngàn linh hồn trong thành phố này?

- Nêu anh la thोर sẵn thì anh cứ chọn lựa linh hồn nào ưng ý mà anh biết để bắt thời. Tôi không chỉ đi tìm đâu. Con nêu anh đi tìm linh hồn của chính mình thì anh hay gọi tên anh ra, linh hồn sẽ tự tìm đến (Nếu anh là thोर sẵn thì anh cứ chọn lựa linh hồn nào ưng ý mà anh biết để bắt thời. Tôi không chỉ đi tìm đâu. Con nếu anh đi tìm linh hồn của chính mình thì anh hãy gọi tên anh ra, linh hồn sẽ tự tìm đến)

- Không có cách nào để tìm ra một người à?

- Không! Thôi, chao anh (Không! Thôi chào anh)

- Từ từ đã...

Linh hồn ấy đã vật vờ bay mất. Một linh hồn khác bay qua tôi và nói:

- Anh ta bị bỏ rơi từ bé nên linh hồn anh ấy rất nhạy cảm (Anh ta bị bỏ rơi từ bé nên linh hồn anh ấy rất nhạy cảm)

Tôi chớp ngay thời cơ trò chuyện với linh hồn này luôn. Có vẻ như đó là một linh hồn nhiều chuyện:

- Cảm ơn anh!

- Không! Tôi là một cô gái trong thân xác con trai (Không! Tôi là một cô gái trong thân xác con trai)

- Vậy ư, vâng, xin lỗi... cô!

- Tôi từng muốn sống đúng với giới tính thật của mình nhưng không ai cho tôi được vậy. Tôi lạc khỏi thể xác từ khi đó (Tôi từng muốn sống đúng với giới tính thật của mình

nhưng không ai cho tôi được vậy. Tôi lạc khỏi thể xác từ khi đó)

- Sao anh, à không, cô không đấu tranh?

- Đấu tranh với bố mẹ mình ư? Không, họ chỉ có duy nhất mình tôi là con trai, đời nào họ chấp nhận điều đó (Đấu tranh với bố mẹ mình ư? Không, họ chỉ có duy nhất mình tôi là con trai, đời nào họ chấp nhận điều đó)

- Tôi rất tiếc!

- Anh cần đi tìm ai? (Anh cần đi tìm ai)

- Tôi muốn tìm một cô gái tên là Hy, chữ Hy trong Hy Vọng. Linh hồn cô ấy đi lạc khỏi thể xác từ năm cô ấy lên 3 tuổi.

- Thật kho đây! Vì ở đây, hầu như chúng tôi đều là nhưng linh hồn đi lạc bởi sự áp đặt của bố mẹ)

- Vậy ư? Thế thì tôi biết bắt đầu từ đâu bây giờ?

- Hay thử bắt đầu từ khu phố cô thử xem. Ở đây có nhiều linh hồn tru ngụ lâu nhất đây! (Hãy thử bắt đầu từ khu phố cổ thử xem. Ở đây có nhiều linh hồn trú ngụ lâu nhất đây)

Tôi gật đầu và đi theo chỉ dẫn của linh hồn ấy.

Tôi đang trên đường đến khu phố cổ thì một linh hồn xuất hiện ngay trước mặt tôi. Một phiên bản giống tôi đến kinh ngạc. Chỉ khác là linh hồn ấy mang giới tính khác tôi. Chúng tôi im lặng nhìn nhau rất lâu. Cả hai đều bàng hoàng và ngẩn ngơ. Linh cảm về một bí mật bị giấu kín khiến tôi trở nên mất kiểm soát cảm xúc. Là một cảm xúc phấn khích đến phần nộ. Không, nó còn hơn cả thế, là sự khát khao biết sự thật đến thất ruột. Tôi mở lời trước:

- Mẹ của chúng ta tên là Võ Nguyệt Hương?

Linh hồn gật đầu, mắt ầng ậc nước. Tôi run rẩy:

- Cô là em gái hay chị gái của tôi?

Linh hồn lắc đầu. Tôi cuống cuống lên hỏi tiếp:

- Cô tên gì?

Linh hồn đáp, giọng run rẩy không kém:

- Hy! Võ Nhật Hy

Tôi gần như ngã ngồi xuống đất. Tên tôi là Võ Nhật Huy. Linh hồn đi lạc của cô con gái người đàn ông mất phăng tên là Hy. Vậy thì Hy tôi đang tìm và Võ Nhật Hy này liên quan gì đến nhau? Và tôi với Võ Nhật Hy liên quan gì đến nhau?

MỘT CUỘC ĐỜI KHÁC

Người đàn ông mất phăng đã từng kết hôn với mẹ tôi và sinh ra tôi. Nhưng ông chỉ được ở bên tôi đến năm tôi 1 tuổi. Ý thức về ông hoàn toàn mờ nhạt trong tôi. Chỉ có cảm giác phát sinh từ sợi dây tình cha con là tồn tại song cũng bị át đi bởi tôi là kẻ được huấn luyện để kiểm soát cảm xúc. Lý trí của tôi mạnh hơn mọi cảm xúc của tôi. Đó cũng là lý do khiến tôi hoàn toàn mất khái niệm về cha. Mẹ tôi đã xóa bỏ toàn bộ ý thức của tôi về cha mình. Một cách hoàn hảo đến độ tôi luôn tin rằng tôi chỉ do mẹ tôi sinh ra. Mẹ đã khiến tôi tin rằng tôi được thụ tinh từ tinh trùng một người đàn ông vô danh nào đó chứ hoàn toàn không có bố thực sự. Năm tôi lên 1 tuổi, bố tôi - người đàn ông mất phăng đã phải trốn chạy do mẹ tôi sai người đi tìm cách thủ tiêu ông. Mẹ tôi có cả một thế lực ngầm đứng đằng sau mà tôi chỉ lơ mơ biết rằng bà là thủ lĩnh. Bà muốn tôi trở thành người kế vị nhưng tôi sinh ra lại là một cô gái. Hơn ai hết, bà hiểu, một người phụ nữ dù quyền lực đến đâu cũng khó lòng kiểm soát hết được mọi quyền lực. Nhất là quyền lực chi phối và điều hành vùng Z- nơi âm mưu và tội ác luôn hiện hữu. Bà cũng lo sợ tôi sẽ giống như bà, yêu và lấy một người đàn ông để rồi nếu tôi không đủ mạnh mẽ như bà, tôi sẽ đánh mất hết toàn bộ quyền lực nơi vùng Z. Năm tôi lên 3, bà đã đưa tôi sang Thái Lan và chuyển giới cho tôi. Cũng từ lúc đó, linh hồn của tôi đã lạc mất. Cô gái tên Võ Nguyệt Hy đã thành chàng trai tên Võ Nhật Huy.

- Con muốn phản kháng lại quyết định của ta ư?

Mẹ tôi giận dữ dù khuôn mặt bà vẫn bình thản. Chỉ có tôi mới biết bà đang kiểm soát sự giận dữ trong bà bằng cách nào. Tôi vẫn im lặng nhìn mẹ. Giọng mẹ vẫn đều đều, y như chính những linh hồn lạc nơi thành phố Lạc Tâm mà tôi đã tới và thấy:

- Ta định chờ đến khi con đủ 25 tuổi thì ta mới đưa con tới vũng Z và cho con biết sự thật về vũng Z. Ta muốn con trở thành thủ lĩnh kế tiếp của vũng Z. Nhưng sớm một chút cũng không sao, con nên suy nghĩ cho kỹ, theo ta để làm thủ lĩnh đây quyền lực hay theo ông ấy và trở thành đứa con gái chân yếu tay mềm...

Người đàn ông mặt phẳng đang ngồi đằng sau lưng tôi. Ông lúc này mới lên tiếng:

- Tôi chưa từng thấy một người mẹ nào như bà! Hãy dừng lại trước khi mọi thứ quá muộn! Hãy lấy tình cảm của một người mẹ để nhìn lại con mình đi!

Mẹ tôi bắt đầu mất kiểm soát cảm xúc, bà quắc mắt lên nhìn sang phía người đàn ông mặt phẳng:

- Tôi hận vì đã không thủ tiêu được ông. Chứ nếu không, giờ này, con trai của tôi đã tiếp quản toàn bộ vũng Z rồi! Chứ sẽ tuyệt đối không như ông, sống cuộc đời bần hàn và kham khổ.

- Linh hồn của bà đã bị quỷ ám rồi!- Người đàn ông mặt phẳng thở dài.

Tôi vẫn lặng im. Nhưng lúc này đây, mọi cảm xúc trong tôi đã không còn bị kiểm soát nữa. Hơn cả thế, tôi đã tìm thấy được linh hồn của mình. Dù linh hồn và thể xác của tôi khác biệt với nhau về giới tính song nó vẫn là một thực thể không bị tách rời. Tôi đi chậm rãi tới bên mẹ mình, tôi vòng tay ôm lấy mẹ. Hình như là gần 25 năm qua, tôi chưa từng bao giờ ôm mẹ mình cả. Và lúc này đây, tôi muốn ôm bà. Và cả người đàn ông mặt phẳng kia nữa, tôi sẽ ôm và gọi một tiếng: Bố! Chắc chắn thế!

Hà Nội, tháng 12/2011

HOÀNG ANH TÚ